

Dokument från Förbundet Kommunists 1:a kongress,
med bearbetning av förbundsledningen

FÖR ARBETARMAKT – FÖR KOMMUNISMEN

- Perspektiv för den revolutionära kampen
- Kampen på arbetsplatserna

Copyright: Till eftertryck uppmanas med angivande av källan Tryck: Revopress, Göteborg
1974

I detta viktiga dokument försökte FK staka ut sin strategi och taktik, samt positionera sig i förhållande till den övriga vänstern. Som det skulle visa sig var man dock snart tvungen att revidera en hel del av de ståndpunkter som man här för fram, särskilt vad gäller arbetsplatsarbetet. Denna politiska förändringsprocess kan följas i FK:s teoretiska tidskrift *Kommunist*. Marxistarkivet kommer att samla dessa texter och publicera dem.

Innehåll

I PERSPEKTIV FÖR DEN REVOLUTIONÄRA KAMPEN.....	1
1. Vad är en revolutionär strategi?	4
2. De viktigaste utgångspunkterna för att bestämma de politiska uppgifterna	4
3. huvuduppgifterna idag och hur de ska genomföras.....	19
4. Huvuduppgifterna i ett utvecklat klasskampsläge.....	31
II KAMPEN PÅ ARBETSPLATSERNA.....	34
5. Den kommunistiska grundlinjen	34
6. Självständig kamporganisering	36
7. Kampfrågor med revolutionär inriktning	44
8. Arbetaravangardets formering och utveckling.....	54
Ordlista	58

I PERSPEKTIV FÖR DEN REVOLUTIONÄRA KAMPEN

Förord

Detta dokument om huvuduppgifterna och arbetsplatstaktiken är tillsammans med Grundsatser och Stadgar tagna på Förbundet KOMMUNISTs första kongress, som hölls den 5-8 oktober 1973.

Dokumentet består av två delar: ”Perspektiv för den revolutionära kampen” och ”Kampen på arbetsplatserna”. Båda bygger på de diskussioner som fördes under kongressen. Deras slutgiltiga utformning har däremot tillkommit på olika sätt.

”Kampen på arbetsplatserna” behandlar taktiken för ett revolutionärt arbetsplatsarbete och togs som dokument på själva kongressen.

”Perspektiv för den revolutionära kampen” har framför allt utformats av Förbundets centrala ledning. På kongressen bedömdes motsvarande avsnitt som alltför svagt. Kongressen beslutade om riktlinjer för en nyskrivning och gav Förbundets ledning i uppdrag att utforma dokumentet och ansvara för dess politiska innehåll.

Förbundet KOMMUNISTs centralkommitté har behandlat och beslutat i de viktigaste politiska frågorna. Politbyrån och Arbetsutskottet har ansvarat för detaljutformningen.

Ett avsnitt som behandlar KFMLr:s och RMF:s syn på partibygget och massrörelsen har skickats ut i Förbundet och också sålts utåt som särtryck från kongressdokumenten.

Förbundet KOMMUNISTs drygt treåriga historia har präglats av den svåra kampen att omvandla Förbundet till en arbetarorganisation ur studentrörelsen. Denna omvandling har ännu inte genomförts fullständigt, men kongressen var ett stort steg framåt i detta arbete.

Det gäller att utforma en kommunistisk politik som förbinder kampen på arbetsplatserna och de dagspolitiska frågorna med kampen för socialismen. Vi har inte som de stalinistiska och trotskistiska organisationerna hämtat färdiga lösningar. Vi har självständigt försökt tillgodogöra oss det värdefulla från de marxistiska klassikerna, från arbetarrörelsens historia, från arbetarkampen idag och från den unga kommunistiska rörelsen i första hand i Europa.

Denna väg har varit svår och lång. Och den har också haft sitt pris. Förbundet KOMMUNIST har tidvis präglats av ”löslighet” och en bristande syn i organisationsfrågan. Vi har haft en praktisk och teoretisk oklarhet i förhållandet avantgarde – massa, som lett till svagheter i det politiska arbetet.

Det gick nästan två år innan vår satsning på att omvandla Förbundet till en arbetarorganisation blev konsekvent. I samband med denna omvandling fanns också tendenser till inskränkthet till arbetsplatserna.

Detta spelade dock för en tid en progressiv roll. Organisationens arbete inriktades på arbetsplatserna och ställde arbetet där i centrum. På kongressen samlades Förbundet slutligen kring politiska uppgifter i hela samhället.

När vi nu gått denna väg är vi mer än någonsin övertygade om att det varit nödvändigt för att kunna verka för en kommunistisk rörelse i Sverige. Vi har gått grundligt tillväga.

Det går inte som KFMLr och RMF att bära med sig begravda hundar, ouppklarade varbölder, som gång på gång leder till splittring och tvära kast i politiken. Och som omöjliggör skapandet av en slagkraftig kommunistisk organisation. Detta är stalinismens och trotskismens hela gemensamma historia vittne på.

Förutsättningarna för att kunna genomföra Förbundet KOMMUNISTs första kongress har varit att vi någorlunda har kunnat ta ställning i avgörande frågor. Frågor som vid Förbundets

bildande 1970 fortfarande var ofärdiga:

- det kommunistiska partiets uppgifter;
- den nya arbetarrörelsens utveckling och kommunisternas uppgifter i detta arbete;
- socialismen och de s k socialistiska länderna;
- en konsekvent syn och satsning på ett propagandistiskt centralorgan;
- Förbundets omvandling till en arbetarorganisation;
- taktiska linjer för kommunisternas arbetsplatsarbete;
- organisationsfrågan, stadgar.

Att vi kunnat genomföra denna kongress är ett betydelsefullt steg i vår utveckling. Det handlar framför allt om vår förmåga att målmedvetet kämpa för en kommunistisk rörelse och arbetarklassens maktövertagande i Sverige. Nu kan vi på ett helt annat och kraftfullt sätt ingripa i klasskampen, utveckla vår propaganda och bygga en klasskamporganisation. Vi kan planmässigt värdera våra erfarenheter, genomföra kritik och självkritik för att förbättra vår politik.

Grundsatserna ger en kommunistisk syn på de mest avgörande frågorna om kapitalism och socialism, villkoren för arbetarklassens befrielse, om det kommunistiska partiets uppgifter, om vägen till makten och kampen för socialismen. Grundsatsernas karaktär är principiell och behandlar frågorna på ett allmänt plan.

Detta dokument däremot, konkretiserar vår syn i de viktigaste frågorna. Det lägger fast vår konkreta politik, vår taktik på arbetsplatserna. Dokumentet är en hjälp till praktisk handling för kommunister och klass-medvetna arbetare.

Dokumentet behandlar en mängd viktiga frågor som dagligen reses i klasskampen på arbetsplatserna. Den berör vilka frågor som arbetarklassen skall inrikta sig på för att i kampen stärka sina positioner gentemot kapitalisterna: Hur skall man förhålla sig till facket? Hur skall lönekampen drivas till seger? Hur skall en revolutionär linje i den ekonomiska kampen föras? Hur arbetar vi för att motverka splittringen mellan arbetare på en arbetsplats och istället formera en stridbar enig arbetarklass?

Det ligger i själva sin natur att detta dokument till vissa delar måste utvecklas och förbättras allt eftersom klasskampen skärps. Men dokumentet ger vägledning i kampen och kan framför allt fungera som samlande plattform att värdera erfarenheter i förhållande till.

Då detta skrivs är Förbundets arbetsplatsceller indragna i kampen mot svältavtalet. På ett flertal platser går de i spetsen för att utveckla kampen. Oftast i strid med andra vänsterorganisationer, som konsekvent försöker inskränka kampen och reducera den till en fråga om *enbart* högre lön. Detta gäller VpK/SKP såväl som KFMLr. Det är endast Förbundet KOMMUNIST som haft en politik, som kunnat driva kampen framåt. En politik, som kunnat bredda och utveckla kampen så att den verkligen stärker arbetarklassens positioner.

Detta visar styrkan i den politik, som behandlas i detta dokument. Förbundet har dragits in i och blivit en del av kampen på arbetsplatserna på ett helt annat sätt än tidigare. Erfarenheterna har mångdubblats. Vår politik har utvecklats och konkretiserats allteftersom vi ställts inför en rad nya problem i klasskampen.

En stor del av Förbundets kader på arbetsplatserna deltog i den arbetarkonferens, som hölls i Stockholm februari 1974. Även där kunde de gemensamma erfarenheterna ligga till grund för en utveckling av politiken.

Under slutet av våren och början av hösten 1974 kommer Förbundet att göra en genomgripande värdering av erfarenheterna från kampen på arbetsplatserna. Varje cell, varje enskild kamrat kommer att dras in i detta arbete. Denna omfattande diskussion kommer att ligga till grund för utvecklingen av detta dokument på nästa kongress.

Det finns svagheter och begränsningar i dokumentet. Framför allt delen ”Perspektivet för den revolutionära kampen”. Grunden för de mer strategiska utgångspunkterna är en lägesanalys. En konkret analys av statsapparaten och av klasskrafterna i Sverige, en bedömning av arbetarklassens och kapitalistklassens läge är lika viktig.

Allt detta är än så länge relativt outvecklat i Förbundet, Kongressen beslutade därför att under denna kongressperiod göra en stor satsning på att utveckla analyserna på dessa områden. Denna satsning görs i medvetande om att den grund vi står på idag är otillräcklig för att kunna fastställa en noggrann strategisk och taktisk linje för arbetarkampen.

Trots dessa svagheter menar vi att dokumentet fyller en viktig funktion i utvecklandet av ett revolutionärt avantgarde på arbetsplatserna. Dokumentet ger svar på en mängd frågor som reses i den dagliga kampen. Svar som övrig vänster i Sverige ännu inte kunnat ge. Därför är detta dokument en viktig hjälp för varje klassmedveten arbetare i kampen för socialismen.

9.4. 1974

Arbetsutskottet i Förbundet KOMMUNIST

1. Vad är en revolutionär strategi?

Strategin är en ”plan” för revolutionen. Taktiken är hur vi konkret uppfyller ”planen” i olika lägen och under olika betingelser. Det utmärkande för strategin är inte att den bringar klarhet i detaljer, utan att den pekar ut de nödvändiga förutsättningarna på vägen framåt revolutionen och de avgörande frågorna i revolutionsprocessen. Den visar vilka frågor och uppgifter vi måste koncentrera oss på för att komma vidare.

En revolutionär strategi bygger på de historiska erfarenheterna av arbetarklassens kamp, en grundlig fortlöpande analys av samhället och aktuella erfarenheter av klasskampen.

1. De historiska erfarenheterna av arbetarklassens kamp och organisering och analysen av det allmängiltiga i de kapitalistiska samhällena är viktiga utgångspunkter i en revolutionär strategi. Detta har vi behandlat i *Grundsatserna*: att det är nödvändigt att krossa den borgerliga statsapparaten i en socialistisk revolution och att vi behöver ett kommunistiskt parti osv.

2. Men dessa allmängiltigheter är endast ett viktigt hjälpmedel när det gäller att utveckla en konkret revolutionär strategi. Vår strategi för revolutionen måste bygga på en noggrann analys av den kapitalistiska ekonomin i Sverige, av de klassmässiga styrkeförhållandena, av den svenska statens natur, av Sveriges plats i de internationella ekonomiska och politiska strukturerna och den svenska klasskampens roll i den internationella klasskampen m m.

3. Men detta är inte tillräckligt. En revolutionär strategi kan bara utvecklas i samspel mellan teori och praktik. Den måste ständigt prövas och utvecklas av erfarenheter från klasskampen och dessa erfarenheter måste vinnas i ett politiskt massarbete. Dvs ett politiskt arbete bland stora grupper ur arbetarklassen och andra skikt som står arbetarklassen nära.

Därför kan en strategi aldrig utvecklas av isolerade vetenskapsmän och teoretiker, utan endast av en kämpande kommunistisk organisation förankrad i arbetarklassens kamp.

Strategiska hållpunkter. Vad vi kan presentera i dagens läge är naturligtvis inte någon fullständig strategi, utan endast viktiga strategiska hållpunkter. I *Grundsatserna* har vi förklarat hur vi i stora drag ser på uppbygget av en revolutionär arbetarrörelse och det kommunistiska partiet och hur revolutionsprocessen kommer att gestalta sig. I följande avsnitt kommer vi att noggrannare behandla det nuvarande läget i klasskampen och våra nuvarande huvuduppgifter. Vi kommer också att behandla hur dessa huvuduppgifter förändras (förskjuts) och ersätts med andra i mer utvecklade klasskampslägen.

2. De viktigaste utgångspunkterna för att bestämma de politiska uppgifterna

1. Kapitalets läge

Slutet på drömmen om krisfri kapitalism

Efter det Andra Imperialistiska omfördelningskriget (”andra världskriget”) inleddes en period av kapitalistisk expansion. Det väldiga återuppbyggnadsbehovet var grunden för uppsvinget. Detta förstärktes och förlängdes av de nya marknader som de enorma rustningarna och skapandet av en masskonsumtionsindustri innebar. En allt våldsammare kreditexpansion höll hjulen snurrande. Under 20 års tid utsattes denna ”blomstrande kapitalism” inte för några verkliga kriser, endast ”avmattningar”, men priset var dyrt. Hänsynslös utplundring av ”den tredje världens” naturtillgångar och en allt vildsintare rovdrift på människa och miljö i de imperialistiska länderna. Hetsen, olycksfallen och förslitningen i produktionen ökade. Skog, luft, vatten förgiftades. Men kapitalismens ”krisfria” period blev kort.

Under 60-talet kunde inte längre nya marknader skapas i takt med kapitalets behov. Sedan slutet på 60-talet har jakten på nya marknader lett till en skärpning -av motsättningarna mellan de imperialistiska länderna. Från att tidigare varit enade under USA-imperialismens ledning splittras den imperialistiska världen nu av inbördes rivalitet: Japan mot USA, USA mot Väst-europa, Japan mot Väst-europa, Väst-europa inbördes. Den begynnande bristen på livsviktiga råvaror har skärpt och fortsätter skärpa dessa motsättningar.

Den internationella kreditexpansionen har gjort valutakriser och internationell inflation till kapitalismens allra trognaste följeslagare.

Kort sagt, kapitalismen har gått in i ett mer ”normalt” stadium, där inte ens borgarna kan hävda att den är krisfri. Samtidigt har det blivit allt mer uppenbart att kapitalismen innebär ett vanvettigt slöseri med och förstörelse av jordens naturtillgångar. Kapitalet håller på att radera grunden för människans hela existens. I och med den skärpta imperialistiska rivaliteten och de ekonomiska kritecknen blir alla förhoppningar om fred och utveckling under kapitalismen endast tomma drömmar: kapitalets förskingring av jordens resurser tilltar och förvärras och krigsorsakerna växer.

Den grundläggande ekonomiska förändringen – slutet på den ohämmade expansionsperioden – är en viktig förklaring till den ökade politiska och sociala instabiliteten i alla de kapitalistiska länderna.

50-talets och 60-talets akuta sociala och politiska problem kunde delvis lösas av en kombination av socialdemokratisk klassamarbetspolitik och stats- och regeringsingripanden. Men sedan mitten av 60-talet har dessa lösningar börjat rämna, och det borgerliga sättet att handha problemen, genom riksdag och regering, framstår i all sin nakenhet. Detta har framkallat en tendens till upplösning av de traditionella borgerliga partierna. En upplösning, som tagit sig olika former och gått olika långt i olika länder.

Kapitalismens svårigheter är också socialdemokratins svårigheter. Den kapitalistiska expansionen i kombination med klassamarbetspolitik gav också arbetarklassen vissa kortsiktiga ekonomiska fördelar. De reformer man kunde genomföra har gjort att sossarna behållit sitt inflytande i arbetarklassen.

Men möjligheterna till inomkapitalistiska förbättringar har minskat avsevärt. De övriga kapitalistiska länderna som fick sin produktionsapparat förstörd under kriget börjar nu hämta in försprånget och de årliga reallöneökningarna är ett minne blott.

Politiskt har reallönesänkningarna lett till en viss uppluckring av välfärdsideologins och därmed också socialdemokratins grepp över arbetarklassen. Den begynnande strejkkampen har här spelat en stor roll.

I kampen avslöjades att kapitalismen och facket inte ens kan garantera arbetarnas mest elementära behov, att de ”neutrala” lagarna var klasslagar riktade mot arbetarklassen och att när det verkligen gäller agerar sossar och LO-byråkrater som öppna klassförrädare.

I detta läge minskar manöverutrymmet för de ”folkvalda” politikerna. Makten förskjuts alltmer från parlamentet. Det blir också allt viktigare för staten att ha kontrollen över hela ekonomin, att kunna styra avtalsförhandlingarna. Den självständiga arbetarkampen har blivit allt farligare för systemets stabilitet.

Strukturförändringar i den svenska kapitalismen

Redan innan kapitalismen gått in i denna nya fas, hade i Sverige priset för dess ”blomstring” blivit högt. Den allt hårdare internationella konkurrensen tvingade fram strukturförändringar i den svenska ekonomin. Hela branscher med låg produktivitet började avvecklas; textil, sko och läder, konfektion osv. Nedläggningar av mindre jordbruk, rationaliseringar inom skogsbruk, gruvor och massa/papper lade grunden för en massarbetslöshet främst i Norrland.

I breda folklager växer missnöjet med å ena sidan storstadskoncentrationens betongöknar och å den andra avvecklingen och utarmningen av glesbygden. Missnöjet tar sig olika uttryck: i hopplös längtan efter det gamla jordbrukarsamhället men också i en växande medvetenhet om konsekvenserna av det kapitalistiska systemet.

Motsättningar i den kapitalistiska arbetsorganisationen

Till skillnad från 1800-talets klasstrider då den gamla arbetarrörelsen växte fram och formades kan kampen idag inte bara ta sin utgångspunkt i den fysiska existensen – även om kampen för livet är nog så viktig, eftersom den ruttande kapitalismen hotar arbetarens liv på så många nya raffinerade sätt. Men det finns också en rad nya faktorer, som lägger grunden för en kamp som pekar mot revolutionen och gör det på ett mycket rikare sätt.

Det är de nya motsättningarna i de kapitalistiska arbetsorganisationerna. Fabriksenheter har blivit så stora att det är svårt att styra dem utan en viss medverkan från arbetarnas sida. Ofta är de mycket känsliga för störningar. I de mest avancerade företagen börjar utsugning genom skärpt ackordshets att löna sig allt sämre för kapitalet; det skapar flaskhalsar i produktionen, sämre kvalitet, ökad sjukfrånvaro, m m. Den extrema delningen av arbetsprocessen på de löpande banden har ökat förslitningen av arbetarna så oerhört att även kapitalet börjar förlora på det.

På allt detta söker kapitalet nya lösningar; ”självstyrande grupper”, ”företagsdemokrati” och ”samrådsgrupper”, månadslön med meritvärdering, arbetsrotation (inom förmansområdet) osv. De splittringsmekanismer som försvinner söker man komplettera med nya.

Men dessa nya motsättningar och även kapitalets ”lösningar” på dem innebär att maktfrågorna på ett mycket klarare sätt än tidigare kommer in på verkstadsgolvet. Meritvärderingssystemet ställer frågan om kapitalets rätt och makt att splittra och värdera arbetarna. Arbetsrotationen innehåller i sin förlängning frågan om arbetsdelningen, att det måste bli en rotation mellan *manuella* och *intellektuella* arbeten, vilket kräver ett annat samhälle. ”Företagsdemokratin” m m ställer problemet om arbetarna ska bli ansvariga för kapitalisternas produktion, vidgar frågan från enbart fördelning av produktionsresultatet till makten över produktionen.

Allt detta innebär att den traditionella lönekampens klyfta mellan dagskraven och kommunismen lättare kan övervinnas. Det går lättare att ställa krav och ta upp agitation, som ställer kapitalets makt i centrum, skapar en materiell grund för idéer och behov av ett helt annat samhälle hos *arbetarnas massa*.

2. Arbetarklassens läge

Splittringen

Kapitalismen frambringar och sammansluter den klass – arbetarklassen – som ska störta kapitalismen. Ställningen i produktionen utgör hela tiden en grund för protest, sammanhållning och klasskänsla bland arbetarna, Men enbart ställningen i produktionsprocessen gör inte arbetarklassen till en sammansvetsad, stridbar klass, Den kapitalistiska arbetsorganisationen splittrar, sönderdelar och skiktar också arbetarna. I Sverige är arbetarklassen ännu en *individualiserad massa*, en mängd individer som var och en försöker komma sig upp i tillvaron, snarare än en *medveten och formerad klass*.

Motsättningarna inom klassen, mellan olika arbetare är inget påhitt från borgerliga ideologer, även om dessa försöker dra sitt strå till stacken. *Splittringen är framför allt frukten av det kapitalistiska systemets inneboende konkurrensmekanismer.*

Kapitalismens utveckling har lett till en oerhörd specialisering. Förlorad är den gamla hantverksskickligheten, där var och en kunde behärska sitt speciella yrkesområde. Istället har vi fått en uppdelning där varje arbetare endast behärskar sin lilla del av produktionen. Denna

uppslittring är grundvalen för den ökande konkurrensen mellan arbetarna. Hela arbetsprocessen organiseras så att olika arbetsuppgifter anses olika kvalificerade och därför ger olika förmåner. Detta tillsammans med arbetslösheten gör att arbetarna tvingas att konkurrera med varandra om jobben. Den som ”sköter sig” kan avancera och den som är besvärlig blir kvar på botten.

Gruppintressenas betydelse ökar. Arbetarnas upplevelse av motsättningarna på arbetsplatsen begränsas. Istället bevakar man gärna sina egna intressen. Det gör att man lätt får ett individualistiskt tänkande och det blir svårt att inse att man tillhör samma klass.

I bostadsområdena och på fritiden fungerar arbetarna i än mindre utsträckning tillsammans. Bostadssituationen, den passiva masskulturen och andra kapitalistiska samhällsmekanismer isolerar arbetarna och motverkar klasstänkandet.

Grupper av arbetare ställs mot varandra:

- högavlönade arbetare ställs mot lågavlönade;
- utländska arbetare ställs mot svenska arbetare;
- män ställs mot kvinnor;
- de som har arbete ställs mot de arbetslösa;
- fullgoda arbetare i olika graderingar ställs mot dem som förvisats till arvetsvården.

Förtryck och indoktrinering

Efterkrigstidens expansion var en viktig materiell grund för att knyta arbetarna till systemet. Den skapade ett stort utrymme för borgerlig indoktrinering. Spjut spetsen i denna indoktrinering har varit socialdemokratin som med hjälp av en jättelik indoktrineringsapparat (ABF, fackföreningsstudier, fackföreningspress, ideologiska utspel runt efterkrigstidens reformer m m) predikat klassarbetarspolitikens fromma och pekade ut folkhemmet och statsapparaten som arbetarnas frälsare. Den politiska konjunkturen efter kriget har politiskt stympat generationer av arbetare.

Med hjälp av ”kalla kriget”-andan förföljde man och förtryckte arbetare som vågade ta upp kampen.

Mot en ny stridbarhet

Slutet på den kapitalistiska ”blomstringsperioden”, kapitalets alltmer uppenbara oförmåga att lösa arbetarnas och hela mänsklighetens ödesfrågor, den brutala strukturomvandlingen, svårigheterna för den traditionella kapitalistiska arbetsorganisationen, den gamla arbetarrörelsens förändrade läge, allt detta utgör viktiga utgångspunkter för en ny arbetarrörelse. Men detta är ännu materiella förutsättningar. Den subjektiva förutsättningen, det som gör att vi överhuvudtaget kan tala om en ny kämpande arbetarrörelse, är den nya stridbarhet i arbetarklassen, som föddes under LKAB-strejken vintern 69-70. Trots sossarnas alla manövrer, trots hårt förtryck har kapitalisterna inte lyckats kväsa den begynnande kampen. Den har kommit för att stanna. I kampen har stora arbetargrupper i praktiken lämnat fackföreningarnas legalism och klassarbetarspolitik.

Man har valt sin egen ledning, och stormöten och strejkkommittéer är begrepp, kända för alla arbetare. Strejkkampen har utvecklats till en högre kvalitet. I flera strejker har man inte nöjt sig med att lämna fabriken. Stora demonstrationståg har dragit genom arbetsplatsen och kapitalisternas bandhundar har satts på plats.

I denna kamp har det utvecklats grupper av arbetare som slutit sig samman för att utveckla ett mer helgjutet alternativ till den socialdemokratiska klassarbetarspolitiken.

Det är dock viktigt att hålla i minnet att arbetarklassen som helhet inte är lika medveten om reformismens omöjlighet som man kunde tro av intensiteten i de ”vilda” strejkerna.

3. Kapitalistiska lösningar

Inlänkning i reformistiska banor, bluffdemokratiska skenlösningar, förstärkt splittring och förtryck

Den samhälleliga utvecklingen ger de objektiva förutsättningarna för en ny politisk framväxt och dess förverkligande. Men det betyder inte på något sätt att det sker ett automatiskt förverkligande.

Socialdemokratin har ännu långt ifrån uttömt sin passiviserande och hämmande roll. Vi har ett färskt exempel på hur sossarna genom ett skickligt politiskt agerande lyckades bryta udden av stora delar av den militanta vietnamrörelsen och reducerade det politiska innehållet i denna till borgerlig humanism.

Nu när det finns ett mer begränsat utrymme för ekonomiska reformer kommer socialdemokratin att försöka integrera arbetarnas krav i det kapitalistiska systemet. De olika ”demokrati”- och inflytandekraven är ett led i taktiken. Denna politik står dessutom i överensstämmelse med de krav på förändringar i arbetsorganisationen som kapitalet självt vill ha. Sossarna kommer att fortsätta föra den politik som bäst värnar om kapitalets långsiktiga intressen.

De bluffdemokratiska lösningarna kommer att kombineras med hårdare metoder mot arbetarkampen. Avskedanden, registrering och svartlistning, polisingripanden kommer att öka i takt med klasskampens skärpning.

En begynnande ekonomisk och social kris skapar inte bara möjligheter till en revolutionär utveckling. Den föder också motverkande tendenser, nämligen en ytterligare uppsplittring av arbetarklassen. Under 30-talskrisen bidrog dessa uppsplittrande tendenser i hög grad till att knäcka arbetarklassen.

Nu när missnöjet stiger kommer kapitalister, sossar och reaktionärer att på alla sätt underblåsa hets och misstänksamhet mot olika grupper som får tjäna som syndabockar. Svenska mot utländska arbetare, män mot kvinnor, lågavlönade mot högavlönade, arbetare mot lägre tjänstemän, arbetande mot arbetslösa. Tendensen att skapa en helt och hållet utslagen och utstött grupp av ”kriminella” och ”socialfall” kommer att vinna gehör också i delar av arbetarklassen.

Summering

Arbetarnas löner har sjunkit och därmed också levnadsstandarden, Stressen och hetsen, omflyttningar och arbetslöshet har ökat. Över hela världen har kapitalismen svårigheter. Svårigheter som man med olika medel söker lösa genom hårdare förtryck och ökad utsugning av arbetarklassen och de förtryckta folken. Motsättningarna mellan de imperialistiska makterna växer. I hela det imperialistiska blocket har arbetarna börjat röra på sig. I Sverige har socialdemokraterna börjat få svårigheter att bemästra missnöjet med de försämrade levnadsförhållandena. *Kapitalet* har inga grundläggande lösningar på de ekonomiska svårigheterna, men de står trots detta relativt starkt både vad gäller dess egen politiska organisering och statens förmåga att kontrollera motsättningarna och arbetarklassens svaghet.

Arbetarklassen bär på de ekonomiska svårigheternas lösning såsom bärare av det socialistiska planerade samhället. Men arbetarklassen är splittrad och dess organisering och politiska beredskap för denna uppgift är ännu outvecklad, trots att det under senare år utvecklats en större kampanda.

4. Det revolutionära alternativet

Här ses en mängd frågor. Hur ska arbetarna på bästa sätt ta upp kampen mot kapitalisterna

och deras samhälle mot bakgrunden av hur läget nu är i klasskampen? Vi känner till arbetarklassens nuvarande styrka, och möjligheter att föra kampen. Vi har tidigare redogjort för socialdemokratins läge och kapitalisternas styrkepositioner.

Hur ska splittringen inom klassen och det borgerliga inflytandet bekämpas? Vilka organisations- och kampformer krävs? Vilken roll kan kommunisterna spela i denna kamp? Etc.

Svaret på dessa frågor pekar ut den nödvändiga strategiska och taktiska inriktningen. Och det bestämmer huvuduppgifterna för de närmaste åren.

Många arbetare känner till att ”vänstern” är splittrad, men de har ofta svårt att förstå varför. Motsättningarna och splittringen är ingen tillfällighet utan har sin grund i klasskampen i olika sätt att se arbetarklassens kampuppgifter och olika sätt att se den egna funktionen.

I en mängd frågor står Förbundet KOMMUNIST i motsättning till andra ”vänster”organisationer. Frågor som just rör hur kampen ska föras, hur arbetarklassen ska kunna flytta fram sina positioner och vilken roll kommunisterna spelar.

Ett klarläggande om grunden för dessa motsättningar *ger* samtidigt *de första svaren på frågorna som rests ovan*. Därför går vi nu in på dessa motsättningar.

Vänsterreformisterna

Redan vid de större strejkerna i slutet på 60-talet och början på 70-talet splittrades ”vänstern”. I en linje, som menade att arbetarna måste lita till egna krafter och som såg kampen som ett led i arbetarklassens frigörelse, och en annan som ville överlåta ansvaret till de fackliga funktionärerna och försona arbetarna med klassarbetspolitiken. I främst gruv- och hamnarbetarstrejkerna var det VpK:arna som hårt drev den senare linjen. Och med alla medel har man sökt enighet med socialdemokraterna och försökt isolera de revolutionära arbetarna. Exempelvis då man tog initiativ till den kuppade utslutningen av Harry Isaksson ur Malmbergets strejkkommitté. SKP (f d KFML) intog till en början en vacklande hållning, men har under de senaste åren fungerat på samma sätt som VpK:arna. I strejk efter strejk, ja vid varje aktion finns denna skiljelinje. Och inte bara på arbetsplatserna.

I soldaternas kamp står motsättningen mellan dem som försöker reformera det svenska klassförsvaret, stärka de skendemokratiska regementsnämnderna och värnpliktsriksdagen mot de som vill utveckla soldaternas kamp mot militärapparaten och få soldaterna (främst arbetarsoldaterna) att lita till egna krafter.

I kampen för att slå tillbaka reaktionära utspel i form av terrorlag, IB-domar, lagfästande av paragraf 32 (i lagen om anställningstrygghet) står samma motsättning. Mellan dem som arbetar med föreställningen att det går att reformera spionpolisen, så att de slutar spionera på arbetarklassen och genomföra en lagstiftning som är neutral i klasskampen och de som klart förstått att den svenska staten är en borgerlig klasstat, som aldrig kan bli neutral mellan klasserna, utan som tvärtom har till uppgift att trygga borgarklassens herravälde, om nödvändigt med våld. Statens våldsapparat polis, militär m m kan aldrig bli ”demokratisk”.

De tongivande krafterna inom ”vänstern” är fortfarande sådana som fått sin första skolning i studentuppsvinget och vietnamrörelsen i slutet av 60-talet. En viss förändring håller dock på att ske mot bakgrunden av den begynnande” rörelsen i arbetarklassen.

”Vänstern” är hårt märkt av sitt historiska ursprung.

VpKs och SKFs perspektiv för sin praktik sträcker sig inte längre än försök att förbättra ”det arbetande folkets” villkor under kapitalismen. Och att med olika medel försöka beveka den borgerliga statsapparaten till ”att göra något”. Man gör ingen skillnad mellan arbetarklassens och mellanskiktens intressen i kampen. De tongivande kretsarna i dessa organisationer bestående av mellanskikt och intellektuella är fångade av sina skiktintressen. Deras närhet till

och närvaro i parlamentariska församlingar, statliga institutioner och relativt privilegierade positioner i samhället har snedvridit deras perspektiv och utvecklat en byråkratisk mygelanda och borgerligt demokratisk argumentation i förhållande till den borgerliga statsapparaten och socialdemokratin. Det lugna klasskampsläget under efterkrigstidens snabba ekonomiska expansion och sovjetrevisionismen har också inverkat.

Inom VpK understöds denna inriktning av den andra huvudkraften inom partiet. Denna består av arbetare som sugits upp av den fackliga byråkratin och partihierarkin och gjorts beroende av systemet genom relativt god lön, hyfsade arbetsförhållanden samt parlamentariskt arbete på olika nivåer.

Till arbetarklassen har man utvecklat ett förhållande som socialarbetaren till klienten samtidigt som man följdriktigt knäfaller för den aktuella medvetenheten inom klassen.

Inom SKP bygger man under denna inriktning av arbetet med ideologier härstammande från en missuppfattning av Mao tse tungs paroll "tjäna folket".

VpKs linje har utvecklats under årtionden av parlamentariskt mygel och korridorpolitik med målsättning att försöka förmå sossarna att driva en något "arbetarvänligare" politik.

Kfml(r) och RMF

Andra organisationer har revolutionära ambitioner för sin verksamhet, exempelvis KFMLr och RMF. Mellan Förbundet KOMMUNIST och dessa organisationer finns stora och viktiga motsättningar. Men vi ser det som mera lönt att föra en debatt med dessa organisationer som rör revolutionär strategi och taktik.

Även Förbundet KOMMUNIST, KFML r och RMF är i olika omfattning behäftade med svagheter orsakade av organisationernas ursprung och historia. I olika grad är organisationerna anpassade till de revolutionära intellektuellas sociala situation och arbetsvillkor. Det gäller främst RMF vars överväldigande medlemsskara inte har någon kontakt med verkligheten på arbetsplatserna. RMF är också den organisation som vacklat mest i förhållande till vänsterreformisterna.

För några år sedan hade organisationerna, dvs även Förbundet KOMMUNIST, en likartad syn på förhållandet mellan utvecklingen av arbetarklassens kamp och utvecklandet av en revolutionär förtrupp i denna kamp.

För RMF och KFMLr är arbetarklassen i huvudsak ett objekt för den egna aktiviteten. Den stora frågan var att den socialistiska medvetenheten inte växte fram automatiskt ur kampen. Ett socialistiskt medvetande måste bygga på en insikt om hur kapitalismen fungerar i stort. En sådan insikt kunde man inte få med utgångspunkt från den lokala kampen mot den lokala kapitalisten.

Man betonade det vetenskapliga arbetets betydelse för utvecklandet av en revolutionär strategi.

Detta är i och för sig riktigt. Man drog dock helt fel slutsats av detta. *Och KFMLr och RMF drar fortfarande fel slutsats.*

Att det vetenskapliga arbetet och kampen mot kapitalismen är två olika former av praktik innebär inte att det vetenskapliga arbetet och den kommunistiska medvetenheten är huvudsaken och att kampen mot kapitalisterna främst är ett sätt för kommunisterna att få arbetarna att omfatta denna medvetenhet.

Detta är de isolerade intellektuellas syn som inte lyckats frigöra se från den egna "klass"-positionen och lyckats se frågorna med utgångspunkt från arbetarklassens klassposition och intressen.

Den revolutionäre intellektuelle blir revolutionär i huvudsak med utgångspunkt från ställningstaganden till skeende som inte direkt berör den egna situationen. För de revolutionära intellektuella är klasskampen *medlet* som lett fram till den revolutionära medvetenheten.

För arbetaren är förhållandet det omvända. Det är på arbetarklassen klassförtrycket vilar. Det viktigaste för arbetaren måste vara att ta upp kampen för sina klassintressen. Klassmedvetandet är en hjälp och en förutsättning för kampens resultat. Klassmedvetandet blir *ett medel* att uppnå vissa resultat i klasskampen.

Arbetarklassens väg mot maktövertagandet blir för RMF och KFMLr en gigantisk medvetandeprocess under ledning av ”de mest medvetna”.

Huvudfrågorna för RMF och KFMLr blir följaktligen studier och på denna grundval en effektiv och väloljad propagandaapparat, som kan föra ut de egna ståndpunkterna till arbetarna.

Och svaret på arbetarklassens situation blir kort och gott, det som fattas är det kommunistiska partiet, som kan medvetandegöra arbetarklassen om kapitalismens djävlighet.

KFMLr missar aldrig chansen att påpeka att allt arbete måste underordnas uppgiften att bygga ett kommunistiskt parti. Och man går till och med så långt att man säger att framstegen i arbetarklassens kamp materialiseras i KFMLr:s utveckling. Dvs arbetarklassens medvetenhet utvecklas och så går man med i KFMLr. Det är själva målsättningen med verksamheten.

RMF säger i Mullvadens kårvalextra, som är det första försöket från RMF att ge en samlad bild av hur man ser på de här frågorna.

”Ingen uppgift är därför så viktig för de revolutionära organisationerna som bygget av ett revolutionärt parti”.

FÖR KFMLr OCH RMF ÄR ARBETARKLASSEN ENDAST ETT OBJEKT FÖR DEN EGNA AKTIVITETEN.

Den viktiga uppgiften att bygga ett kommunistiskt parti deformerar. Och svaret på vilka uppgifter arbetarklassen idag står inför i klasskampen inskränks till byggandet av detta deformerade kommunistparti.

Denna felaktiga grundsyn som är förhärskande i KFMLr och RMF kommer fram i följande centrala texter från RMF och KFMLr.

Ur Mullvadens kårvalsextra:

”RMF är idag ännu inte det revolutionära partiet. Vi har endast existerat i två år och ännu uppfyller vi inte kraven på ett parti. Men vi strävar efter att på lång sikt bygga detta parti. I partibygget kan man urskilja olika faser:

- a) studieorganisationen. Den primitiva ackumulationen av kader. En organisering sker av de närmaste anhängarna, studier bedrivs för att höja medvetandenivån, den första organisationen byggs upp, de första stegen tas i analysen av samhället och av de strategiska och taktiska problemen.
- b) en propagandaorganisation. Organisering sker av större kretsar. Sympatisörsorganisationer byggs upp, den utåtriktade propagandan ökar, den sociala isoleringen som varit nödvändig i det första steget bryts, organisationen ”proletariseras”. Organisationens allmänna ståndpunkter förs ut i allmän propaganda. Tyngdpunkten ligger på att sprida programmet och strategin. Samtidigt intensifieras den teoretiska produktionen för att formulera en analys av samhället och utveckla en taktik.
- c) en kamporganisation. Nu sker ingrepp i klasskampen i stor skala. Organisationen tar ledningen över den spontana kampen, ökar sitt sociala kontaktnät, utvecklar en taktik för kampen. Om detta

möts med framgång, tar organisationen steget över för att i handling bli det revolutionära kommunistiska partiet.

RMF befinner sig idag i inledningen av propagandastadiet. På grund av vissa förhållanden i Sverige (brist på marxistisk tradition, anti-trotskyistisk hetskampanj) försvårades det ömtåliga uppbygget i den första fasen. Ansamlingen av kader skedde långsamt och mödosamt; först steg för steg kunde vi bygga upp en infrastruktur. Genom att lära av de egna misstagen, övervann vi de organisatoriska problemen.

Men vi klarade den primitiva ackumuleringen av kader. Nu har vi vunnit ett fotfäste och nu riktar vi våra ansträngningar på att bygga upp en centraliserad propagandaorganisation styrd av en rationell plan för uppbygget och för den utåtriktade aktiviteten. Nu bildar vi propagandalagen för att sprida kommunismens – den verkliga kommunismens – idéer i bostadsområden och på arbetsplatserna, Nu bildar vi de första driftscellerna inom industrin, nu börjar vi ett medvetet arbete för att rekrytera arbetare till organisationen och skapa ett vittomfattande sympatisörsnät. ”

RMF:s linje:

Först samlar man ihop lite folk (främst studenter), studerar och de första stegen tas i samhällsanalyserna och de strategiska och taktiska problemen. Den sociala isoleringen är en nödvändighet. Sedan gäller det att föra ut ståndpunkterna som man kom fram till under den sociala isoleringen. Kommunismens idéer. Den verkliga kommunismens idéer. Arbetarna ska medvetandegöras. Samtidigt utvecklas analysen och taktiken. På den grundvalen bygger man sedan ut ett omfattande sympatisörsnät, driftsceller på arbetsplatserna. Ingrepp i kampen i stor skala kan börja.

Ur dokument från KFMLr:s 3:e kongress. KFMLr formulerar sig på ungefär samma sätt i dokument från 3:e kongressen. Till skillnad från RMF ser de nödvändigheten av att redan från början förankra sig på arbetsplatserna. Men inte för att verkligen bli en del av arbetarklassens kamp utan enbart för att bättre dra till sig medlemmar och sprida propaganda.

”Lärdomar från den svenska arbetarrörelsens snart hundraåriga historia visar på att en arbetarrörelse utan förening med den vetenskapliga socialismen är dömd att åter och åter slås ned. ... Med dessa lärdomar och de erfarenheter som samlats och koncentrerats av de marxist-leninistiska klassikerna som grundval har KFMLr satt som sin närmaste uppgift att organisera arbetarklassens mest medvetna skikt kring förbundet för byggandet av ett kommunistiskt parti. För denna uppgift ställer KFMLr upp denna plan.

1. Att sammansvetsa förbundet kring en revolutionär strategi och taktik grundad på en marxist-leninistisk analys av den svenska kapitalismens och den svenska klasskiktningens säregenheter och ställning internationellt.....
2. Att sammansvetsa förbundet genom kamp mot och avgränsning från såväl socialfascismen som alla de småborgerliga strömningar som draperade i socialistiska fraser söker dra den proletärt revolutionära rörelsen i opportunismens träsk.....
3. Att förverkliga kommunismens förening med arbetarrörelsen genom att utveckla en propaganda och agitation som till förbundet drar de mest medvetna arbetarna....
4. Att förverkliga kommunismens förening med arbetarrörelsen genom att förbundet skapar stödjepunkter och brohuvuden till arbetarklassen i form av driftceller på de större industrierna och bostadsceller i alla större proletära bostadsområden.....
5. Att skapa ett aktivt kommunistiskt ungdomsförbund...”

KFMLr:s linje:

Arbetarklassens erfarenheter finns samlade i klassikerna. Uppgiften är nu att organisera arbetarklassens mest medvetna skikt runt uppgiften att avgränsa sig från småborgare och socialfascister och sprida de kommunistiska idéerna. För den skull så måste man bygga brohuvuden till arbetarklassen genom vilka kommunismens idéer ska nå arbetarna. Brohuvuden i form av driftceller och bostadsceller vars uppgift är att vara själva spjutspetsen i

medvetandespridandet.

Citaten från RMF och KFMLr är exempel på vad vi anklagat dem för: att se uppgifterna från de revolutionära intellektuellas perspektiv och inte från arbetarklassens klasspositioner.

Inom KFMLr finns till skillnad från RMF en hel del arbetare med lång praktik från arbetsplatserna. Och det måste ge upphov till en del konflikter. Men troligtvis är dessa arbetare så förstörda av en misslyckad kommunistisk verksamhet på arbetsplatserna oftast i 40- och 50-talets högeropportunistiska SKP att de tagit sin tillflykt till organisationens trygga miljö och numera känner sig som ”en gäst hos verkligheten” på arbetsplatserna. De underordnar sig de revolutionära intellektuellas syn på frågorna.

För revolutionära intellektuella som går ut på arbetsplatserna fungerar lätt som ”gäst hos verkligheten” och faller lätt offer för RMF:s och KFMLr:s felaktiga syn.

Förbundet KOMMUNISTs syn: Uppgifterna måste ställas med utgångspunkt från arbetarklassens klasspositioner

Att inta arbetarklassens klasståndpunkt innebär att ställa frågorna och uppgifterna med utgångspunkt både från arbetarklassens dagliga kamp, intressen och perspektiv av arbetarmakten och socialismen. Arbetarklassen är ständigt utsatt för klassförtrycket och utsugningen. En revolutionär politik måste ge svar på hur kampen på bästa sätt måste föras, vilka organisationsformer som krävs, vilken politik som kan ena arbetarna för de krav klasskampen kräver, hur positionerna ska stärkas och kapitalisternas maktställning försvagas och vägen beredas för arbetarklassens maktövertagande.

Byggandet av ett kommunistiskt parti är en mycket viktig uppgift idag. Men det är en uppgift tillsammans med anda. Och kommunisternas uppgifter kan inte reduceras till studier och propagandaspridning. Från arbetarklassens perspektiv står kommunisternas betydelse i proportion till deras förmåga att på ett positivt sätt bidra till klasskampens utveckling mot revolutionen. Och ur det perspektivet är studier och propaganda endast några av uppgifterna. Minst lika viktigt är förmågan att utveckla ett ledarskap *i kampen*. Idag i motsättning till det socialdemokratiska ledarskapet.

MÅLSÄTTNINGEN MÅSTE VARA ATT SKAPA EN REVOLUTIONÄR KÄMPANDE ARBETARRÖRELSE I KAMPEN MOT KAPITALISTERNA.

För att lyckas med detta fordras tre uppgifter, där uppgifterna är beroende av varandra. Ingen av uppgifterna kan brytas ut och ställas i en särställning på så sätt att de andra uppgifterna endast är till för att befrämja denna uppgift.

1. Arbetarklassen tar upp kampen för sina intressen i små och stora frågor och organiserar sig självständigt i kampen. Detta är en viktig grund för enheten inom arbetarklassen och en förutsättning för framgång.
2. Men detta är inte tillräckligt. För att arbetarklassen ska kunna enas och nå framgång i kampen måste den speciellt inriktas mot kapitalisternas möjligheter till styrning, kontroll, uppknytning och splittring och för förändringar som stärker arbetarnas positioner och bidrar till klassens formering i perspektiv av maktövertagandet och socialismen.
3. Men för att ett revolutionärt alternativ ska kunna utvecklas i teori och praktik måste klassmedvetna arbetare och revolutionära intellektuella börja bygga ett kommunistiskt parti, som på grundval av arbetarklassens historiska erfarenheter, en grundlig nationell och internationell lägesanalys och den dagliga kampens erfarenheter lägger fast en revolutionär strategi och taktik. Denna strategi och taktik som ständigt måste utvecklas, måste ligga till grund för den viktiga uppgiften att bidra till de två första uppgifternas genomförande.

En klassmedveten arbetare som i egenskap av arbetare delar sin klass bekymmer, svårigheter

och intressen ser givetvis endast medvetenheten som ett medel att stärka och bidra till arbetarkampen. På samma sätt förstår han att uppgifterna inte går att skilja åt. I annat fall går de inte att lösa. Alltså inte heller byggandet av ett kommunistiskt parti, värt namnet.

Detta hindrar inte att olika uppgifter i olika perioder kräver olika insatser, där en uppgift kan vara särskilt viktig. Dessa nödvändiga preciseringar kommer vi att göra längre fram, då vi närmare går in på huvuduppgifterna idag.

Partibygge och klassmedvetande. Inte nog med att RMF och KFMLr ställer fel uppgifter. De kan inte heller på ett riktigt sätt genomföra de uppgifter de ställt.

1. UTVECKLANDET AV EN REVOLUTIONÄR FÖRTRUPP I KAMPEN ÄR BEROENDE AV ATT HELA KLASSEN UTVECKLAS POLITISKT, IDEOLOGISKT OCH ORGANISATORISKT.

Om arbetarklassens kamp inte utvecklas, så kommer inte arbetarna som har förmåga att leda kampen att framträda.

Om kampen inte utvecklas i revolutionär riktning så kommer inte dessa arbetare att vara identiska med de revolutionära arbetarna. Arbetare med andra inriktningar tar ledningen. Och för att kampen ska utvecklas i revolutionär riktning räcker det inte med studier och propaganda. Det krävs framför allt ett revolutionärt alternativ i praktisk handling.

Kort sagt: STUDIER, PROPAGANDA OCH DELTAGANDE I KAMPEN MÅSTE BILDA EN ENHET NÄR DET GÄLLER BYGGANDET AV EN REVOLUTIONÄR FÖRTRUPP I KAMPEN FÖR ETT KOMMUNISTISKT PARTI.

2. UTVECKLANDET AV MEDVETANDET INOM ARBETARKLASSEN I REVOLUTIONÄR RIKTNING ÄR BEROENDE AV DEN REVOLUTIONÄRA POLITIKENS FÖRMÅGA ATT VÄGLEDA KAMPEN OCH FÖRÄNDRA ARBETARNAS LEVNADSFÖRHÅLLANDEN.

Kommunisterna har givetvis uppgiften att tillföra kunskapen om hur kapitalismen fungerar i stort, men om man inte lyckas, med utgångspunkt från denna helhetssyn, ställa ett konkret revolutionärt alternativ i kampen, kommer man aldrig att kunna bidra till ökad medvetenhet inom hela klassen. En socialistisk agitation som vill höja medvetenheten om klassens intressen faller lätt till marken så länge arbetarklassens hela levnadssituation motverkar att en sådan medvetenhet utvecklas.

I Sverige är arbetarklassen uppsplittrad på en mängd individer och grupper som snarare värnar om sina särintressen än om sina klassintressen.

Splittringen är frukten av det kapitalistiska systemets inneboende konkurrensmekanismer. Lönesplittringen, ackorden, jobb som är olika värda, motsättningar mellan man och kvinna, utländska arbetare och svenska, arbetande och arbetslösa, den borgerliga kulturen, isoleringen i bostadsområdena osv.

RMF och KFMLr är idealister. De förstår inte att arbetarnas medvetenhet framför allt är en produkt av deras samhälleliga vara. De ställer även här allt på huvudet. De ser felet framför allt i arbetarnas hjärnor. Därav missbedömningar av den kommunistiska propagandans funktion och möjlighet.

Det är framför allt i kampen för att förändra sitt samhälleliga vara, som behovet av en kunskap om hur kapitalismen fungerar i stort växer fram. Den kommunistiska agitationen måste hela tiden fungera tillsammans med organisations- och kampformer, som alltmer formerar arbetarna som klass, medveten om sin styrka och sina svagheter.

Kort sagt: DEN ÖVERGRIPANDE PROPAGANDAN OM HUR KAPITALISMEN FUNGERAR I STORT OCH EN KONKRET REVOLUTIONÄR POLITIK I HANDLING

BILDAR EN ENHET FÖR ATT UTVECKLA EN KLASSMEDVETENHET INOM ARBETARKLASSEN.

'Stöder inte RMF och Kfml(r) kampen?'

Någon kanske invänder att RMF visst inser att det är viktigt med kamp och någon annan menar att KFMLr vid flera tillfällen initierat och deltagit i kampen (Arendal, SAAB, Hagahuset mm).

Ja, men hur ser man på kampen i förhållande till deras viktigaste uppgift att bygga det kommunistiska partiet?

ENLIGT VÅR MENING SER DE ENDAST KAMPEN SOM YTTERLIGARE ETT SÄTT VID SIDAN OM AGITATIONEN OCH PROPAGANDA ATT MEDVETANDE GÖRA ARBETAREKLASSEN.

Detta är ett ytterligare belägg för RMF:s och KFMLr:s bakvända sätt att se saken.

Kampen är inte i första hand till för arbetarklassen att kämpa för sina intressen på kort och lång sikt. För RMF och KFMLr är det idag främst ett medel för kommunisterna att bekräfta den kommunistiska propagandans riktighet.

Klasskampens resultat ledde fram till att den intellektuelle blev revolutionär. Den utvecklingen försöker man också lägga till grund för arbetarklassens kamp.

I en polemisk skrift mot KFMLr menar RMF:aren Martin Fahlgren att KFMLr inte förstått ”att massorna endast övertygas genom egna erfarenheter” och att det därför inte räcker med enbart propaganda. ”Vad det idag gäller är att inför och inom klassen uppvisa handlingar, praktiska initiativ och kampformer som utgör EXEMPEL för den framtida kampen”. (s 64 *Splittrade vi stå enade vi falla*). Att döma av citatet från Mullvadens kårvalsextra så bör väl MF:s kritik i första hand rikta sig mot den egna organisationen.

KFMLr inser liksom MF vikten av kamp. Och på samma sätt som MF. Både RMF och KFMLr har insett att det inte räcker med bara propaganda för att ”sprida kommunismens idéer” (RMF), ”förverkliga kommunismens förening med arbetarrörelsen”(KFMLr). En propaganda som utmejslats i RMF:s studerkammare och plockats fram från KFMLr:s klassiker.

MEN DET BEHÖVS OCKSÅ lite kamp så att arbetarna ”övertygas av egna erfarenheter”. Lite exemplariska aktioner (RMF) och en och annan vild strejk (KFMLr). Visserligen är det så att exempelvis makt är en viktig del i kampens utveckling. Vem kan undgå att se vilken enorm betydelse exempelvis gruvarbetarstrejken hade för klasskampens utveckling. Men från sina felaktiga positioner ställer man allt på huvudet. När arbetarna tar upp kampen kan aldrig målet vara att demonstrera hur duktiga man är. Målet är att slå mot kapitalisterna och då är duktigheten en tillgång. Och effekten blir ett bidrag till arbetarklassens samlade erfarenheter.

RMF:s och KFMLr:s ståndpunkter blir ett lätt byte för sossarnas och kapitalisternas anti-kommunistiska propaganda (exempelvis vid strejker), som försöker framställa kommunisternas avsikter som främmande för arbetarklassen och endast syftande till att ”gynna de egna intressena”.

Omvärdering inom KFMLr? I en resolution antagen på KFMLr:s centralkommittés möte den 15-17 februari 1974 så går man hårt till angrepp mot sekterismen och plakatpolitiken. Man skriver bl a att plakatpolitikern aldrig ger sig tid ”att lyssna till stämningar, anknyta till arbetarnas erfarenheter och utgå från dessa”. Detta är en viktig kritik av KFMLr:ares praktik. Men innebär det en grundlig uppgörelse med de avvikelser som vi pekat på. Kanske för en del. Men CK-dokumentet pekar på motsatsen. Det understryker att man har samma syn på huvuduppgiften ”vår rörelses strategiska mål är att vinna arbetarklassens majoritet för

kommunismen... I den nuvarande, partibyggnadsperiod, är de propagandistiska uppgifterna huvudsidan.... ”

De skriver att de måste ge sig tid att lyssna på stämningar och utgå från dessa och arbetarklassens egna erfarenheter. Varför ska man nu göra detta? Fortfarande ser de ”i partibyggnadsperiod” propagandan som det avgörande. Svaret är: för att bättre kunna lyckas med sina propagandistiska uppgifter. Troligtvis har en del kamrater i KFMLr börjat närma sig det grundläggande felet i KFMLr:s politik, men det har inte CK. KFMLr:s sektaristiska agerande och propaganda är endast ett symptom på mer grundläggande felaktigheter. Och som bekant går det inte att bota sjukdomar med symptombehandling. Man måste i grunden göra upp med sin felaktiga inställning i synen på uppgifterna idag och propagandans roll.

Vart leder RMF:s och Kfml(r):s politik

RMF:s och KFMLr:s politik leder idag till svårigheter för arbetarna. Man kan inte ställa uppgifterna på rätt sätt. Man kan inte bidra till klassens enande för de revolutionära uppgifterna.

Och för den egna organisationen kommer det att innebära att man aldrig kan bedriva några riktiga studier. För att ett vetenskapligt arbete ska få riktiga proportioner och få de riktiga uppgifterna måste de vara kopplade till en klasspraktik. För att propagandan ska kunna ingripa i klasskampen måste den också bygga på erfarenheter från de aktuella stämningarna i klassen. Ett revolutionärt alternativ måste ta sin utgångspunkt från en kunskap om det verkliga läget i klasskampen och en viktig förutsättning är att man arbetar i en organisation där denna kunskap finns och bygger på aktivt deltagande i denna kamp.

Om RMF inte kommer till insikt i denna fråga kommer organisationen i huvudsak att fungera för revolutionära intellektuellas behov av att få ordning och sammanhang i sin världsbild. Och de studier och den propaganda man bedriver kommer att rekrytera samma revolutionära intellektuella som producerat organisationens linje.

Och KFMLr kommer att bli de revolutionära särplingarna på arbetsplatserna som allmänt pratar om socialism, ackompanjerat av några enstaka försök att utlösa kamp i frågor som arbetarna är missnöjda med, med avsikten att få sin propaganda bekräftad och rekrytera några nya proselyter till propagandalagen, driftscellerna och studiecirkelarna.

Och det viktigaste, man kommer oftast att hamna fel i den dagliga politiken. Vilket vi kommer att visa när vi kommer in på den konkreta politiken. Pratare kommer alltid att dra till sig just pratare. Detta är perspektivet för RMF och KFMLr.

Tyvärr har det hänt att en något modifierad och utvecklad RMF/KFMLr-politik under historien fått ett inflytande på kampen. I en sådan situation blir den direkt skadlig.

DÄRFÖR MÅSTE DENNA POLITIK BEKÄMPAS.

Det blir livsviktigt därför att fel ställda uppgifter idag kommer att få avgörande konsekvenser för revolutionen och det socialistiska uppbygget.

Hur förhåller sig RMF och KFMLr till arbetarmakten? KFMLr svävar på målet när det gäller frågan om vad arbetarmakten egentligen innebär. Är det arbetarklassen som ska kontrollera statsapparaten och ta ledningen på område efter område? Hur ska denna kontroll och ledning i så fall befästas? Att kommunisterna ikraft av sin högre medvetenhet sköter politiken åt arbetarna?

Självklart förnekar KFMLr detta. Men leder inte deras nuvarande teori och praktik till dessa konsekvenser. Är inte detta felaktiga synsätt en av orsakerna till undergrävandet av arbetarmakten?

Kommunisternas uppgift måste tvärtom vara att gå i spetsen för att arbetarklassen tar ledningen på alla områden. Detta är själva grunden-för arbetsdelningens upphävande, klassernas och statens bortdöende. Det är endast genom att arbetarklassen tar ledningen på alla områden som det kommunistiska partiet blir överflödigt. Kommunisterna måste arbeta för att "rationalisera" bort sig själva. KFMLr:s syn leder till att kommunisterna gör sig oombärliga.

KFMLr har en idealistisk syn på arbetarmakten, vilket bl a avslöjas i synen på Kina och Sovjet. "Under dessa omständigheter och efter Stalins död genomförde Chrusjtjov, en representant för bourgeoisin som under lång tid gömt sig i partiets ledning, tillsammans med ett helt gäng kontrarevolutionärer, en kontrarevolutionär statskupp. Genom en hel rad lömska manövrer och intrigspel roffade de åt sig regeringsmakten och förvandlade proletariats diktatur till borgarklassens diktatur." (Dokument från KFMLr:s 3:e kongress). Och om Lin Biao, f d försvarsminister, som avlägsnades 1971 och nu utsätts för en massiv kritikkampanj, om honom skriver KFMLr att han var en "förrädare", som under lång tid gömt sig i partiets ledning. (Ungkommunisten.)

Dessa idealistiska förklaringar har inget att göra med en materialistisk förklaring av utvecklingen i Sovjet och Kina, men de säger en del om KFMLr:s syn på arbetarmakten och socialismen. Hur fungerar exempelvis den arbetarmakt, som låter sig sopas undan av ett gäng kontrarevolutionärer i partiets ledning? En arbetarmakt och dess ledare Stalin, som lovsjunges i KFMLr:s material.

Och hur kunde KFMLr undgå att avslöja förrädaren Lin Biao. Den politik som nu kritiseras i Kina var ju en politik som helt och fullt hyllades i (r)-organen för några år sedan. Här man ingen principiell syn på arbetarmakten fladdrar man givetvis från den ena ytterligheten till den andra.

RMF säger visserligen att det är arbetarklassen som ska ha makten. Men har man verkligen förstått vad som krävs för detta?

Är inte RMF:s ståndpunkter också uttryck för en tendens hos de revolutionära intellektuella att höja den teoretiska medvetenheten till skyarna. På det området kan de revolutionära intellektuella behålla ledningen före och efter revolutionen på grund av sin teoretiska bildning.

RMF tror att de revolutionära intellektuella idag kan gå ut till arbetarklassen och utifrån ta ledningen. "Vi försöker inte förtvivlat kasta ut en massa strejksugna studenter i produktionen.... Om en situation tillåter vild strejk eller ett försök till arbetarkontroll, då ställer vi alternativet. Vi försöker erbjuda ett ledarskap." (4:e internationalen 1/73, s 11)

Efter revolutionen finns nya frågor som arbetarklassen måste medvetandegöras om och de intellektuella behåller sin ledande roll. Arbetarna som nu kvantitativt dominerar organisationen ha-r som huvudsaklig funktion att vara förmedlare av vad de revolutionära intellektuella kommer fram till i kraft av sin större teoretiska förmåga.

RMF:s syn på kulturrevolutionen i Kina som ett byråkratiskt trick från en delpartibyråkratin mot en annan del, är en reflex av det egna felaktiga tänkandet. I RMF:s kritik av olika övergångssamhällen tar de aldrig upp frågan om kampen mellan intellektuellt och manuellt arbete, som grund för upphävandet av klassamhället. De progressiva krafterna i kulturrevolutionen hade förstått det. För RMF tycks arbetarmakten vara förverkligad bara de beslutsmässiga formerna är justa och demokratiska. Och det är givetvis de intellektuella som bäst kan utnyttja dessa formella rättigheter. Ideologier liknande RMF:s och KFMLr:s kommer i olika former finnas i kretsar som kan utvecklas till en ny överklass. Partibyråkrater, statsbyråkrater, kulturarbetare och ledningen för produktionen på olika nivåer.

En idealistisk samhällssyn har just funktionen att höja upp de intellektuellas, idéernas

producenter och förmedlare, ge dem en suverän roll i den historiska utvecklingen. Samtidigt injagar idealismen självförakt och respekt hos massorna.

Materialismen däremot med sin betoning av det *samhälleliga varats* betydelse, av *praktikens* och *erfarenhetens* betydelse, höjer upp massornas erfarenheter, ger dem självförtroende och bidrar till deras frigörelse. Det är ingen slump att just den kinesiska kulturrevolutionen satte praktiken i centrum och förkastade 'bokvisdomen' – just som ett led i kampen mot delningen manuellt – intellektuellt arbete, för arbetarnas frigörelse och förlitan på egna krafter. Först med en heltigenom materialistisk syn blir en verklig förening verklig *sammansmältning* av arbetare och intellektuella i den revolutionära organisationen möjlig, så att i denna ”varje skillnad mellan arbetare och intellektuella helt utplånas” (Lenin). Först med en materialistisk syn kan den revolutionära teorin utvecklas. Detta kan endast ske i ett intimt *växelspel* mellan det vetenskapliga arbetet och det kommunistiska massarbetet, där *analysen strävar att ge svar på de frågor och problem praktiken ställer*. Ett kommunistiskt program värt namnet kan sannerligen inte utvecklas under ”social isolering”, eller av en ”propagandaorganisation”.

KFMLr:s och RMF:s typ av idealistiskt förvanskad marxism *hindrar* dessa organisationers intellektuella att verkligen bryta sin skrämmässiga inskränkthet. Denna typ av marxism är istället en ideologi som förevigar de intellektuellas faktiska dominans och tilldelar arbetarna rollen som fotfolk.

RMF:s och KFMLr:s gemensamma och felaktiga syn får inte döljas av deras ideologiska övertoner om deras förändring i den trotskistiska respektive den stalinistiska traditionen. Eller av att KFMLr är sekteristiska och RMF ofta intar en vacklande hållning till vänsterreformisterna. Då det här inte varit avsikten att gå in på en helhetsbedömning av KFMLr och RMF finns det inte utrymme för att närmare gå in på dessa skillnader. I frågan om parti och arbetarklass och huvuduppgifterna idag intar de dock i huvudsak samma hållning.

Förbundet KOMMUNIST i omvandling

Inom Förbundet KOMMUNIST har vi de senaste åren varit märkta av felaktigheter som idag kännetecknar KFMLr och RMF. På vår kongress i oktober -73 kunde vi konstatera att vi på teorins område kommit långt i uppgörelsen med dessa felaktigheter. I praktiken återstod och återstår mycket.

Svårigheter och svagheter i vårt arbete idag sammanhänger till viss del med felaktigheter av det här slaget.

Förbundet KOMMUNIST har också sitt ursprung ur studenrörelsen. Också Förbundet KOMMUNIST dominerades i början helt av intellektuella. Till skillnad från RMF:s och KFMLr:s anammande av färdiga teorisystem (stalinism och trotskism) förstod vi nödvändigheten att förankra politiken i den verklighet vi befinner oss i. Vi hade inga färdiga patentsvar hämtade från respektive ”lärofäders” skrifter. Vi hade en öppen, självkritisk attityd, en vilja att lära.

Vi kunde snabbt dra lärdomar av de första årens svårigheter och oförmåga att i verklig mening bidra till klasskampens utveckling. Under intryck av våra erfarenheter på arbetsplatserna, regementena och arbetarkampen i andra länder, främst i Italien, påbörjade vi en brytning med vår tidigare felaktiga linje.

Nu gäller det att verkligen förverkliga den revolutionära masslinjen i praktiken och omvandla förbundet till en revolutionär arbetarorganisation. Vi har kommit en bit på väg, men vi har fortfarande en lång väg framför oss, kantad av kamp, kritik och omvandling.

Mot denna bakgrund är vi mogna att gå in på hur vi ser huvuduppgifterna idag.

3. huvuduppgifterna idag och hur de ska genomföras

Ska arbetarklassen kunna tillvarata sina intressen på kort och lång sikt måste *klasskampen* utvecklas och klassarbetspolitiken avvisas. Det har inte minst erfarenheterna av socialdemokratisk klassarbetspolitik flera decennier visat, att *revolutionärt ledarskap* måste utvecklas i motsättning till det reformistiska. I Grundsatserna har vi i stort visat hur klasskampen måste utvecklas för att bli framgångsrik. I den kortfattade lägesanalysen har vi pekat på viktiga utgångspunkter för fastställandet av en mer konkret strategisk och taktisk inriktning. I föregående avsnitt har vi försökt visa hur en revolutionär politik, som utgår från arbetarklassens intressen och klasspositioner, principiellt måste ställas. Mot denna bakgrund ställer vi följande tre huvuduppgifter, som viktiga strategiska hållpunkter, för den nuvarande fasen av klasskampen.

Klasskamp istället för klassarbete.

1. UTVECKLA ARBETARKLASSENS SJÄLVSTÄNDIGA KAMP OCH ORGANISERING.

2. LÄGG DEN IDEOLOGISKA GRUNDEN FÖR ARBETARENHETEN OCH BEKÄMPA SPLITTRINGENS MATERIELLA FÖRUTSÄTTNINGAR.

Revolutionärt ledarskap istället för reformistiskt.

3. UTVECKLA OCH ORGANISERA ETT KOMMUNISTISKT AVANTGARDE MED FASTA RÖTTER I ARBETARKLASSENS KAMP.

I fortsättningen kommer vi att gå in närmare på dessa uppgifter, konkretisera dem och visa hur de svarar mot de krav som klasskampen ställer. De strategiska hållpunkterna kommer på så sätt att preciseras samtidigt som vi kommer in på grunderna för våra taktiska ståndpunkter. Dvs hur de strategiska hållpunkterna ska kunna förverkligas i praktisk politik. I detta material kommer vi senare noggrannare in på hur vi ser på taktiken i kampen på arbetsplatserna.

Innan vi går in på hur vi ser huvuduppgifterna idag måste vi redogöra för en begränsning. Det gäller våra möjligheter att fastställa och konkretisera dessa uppgifter och en idag nödvändig prioritering för att kunna gripa tag i uppgifterna.

Begränsning. De närmaste åren kommer vi att noggrannare försöka klarlägga kapitalets och arbetarklassens läge, den nationella och internationella ekonomiska och politiska utvecklingen, statsapparaten utveckling, förutsättningarna för en revolutionär politik under de kommande åren, mellanskiktens läge m m. Denna satsning görs i medvetande om att den grund vi står på idag är otillräcklig för att kunna fastställa en noggrann strategisk och taktisk linje för klasskampen.

Hård prioritering av arbetsplatserna. Som vi tidigare visat ser Förbundet KOMMUNIST det som en omedelbar uppgift att bli en del av arbetarklassens kamp. Det är därför naturligt att vi lägger större delen av vår kraft på att förankra oss på arbetsplatserna. Där finns de bästa förutsättningarna för att arbetarna ska kunna enas och ta upp kampen mot kapitalisternas makt.

Produktionen är grunden för hela samhället och det är där som motsättningarna mellan kapital och arbete står som hårdast. Skall ett alternativ skapas till den socialdemokratiska klassarbetspolitiken måste det börja skapas där. När kampan den börjar växa sig stark så börjar det alltid på arbetsplatserna, där konsekvenserna av kapitalismen främst kommer till uttryck och där arbetarna lättare kan enas. Produktionen för ihop arbetarna och ger dem i huvudsak samma förhållanden att arbeta under, vilket är den första utgångspunkten för ett enande.

Men även om fabrikskampen är grunden är det som händer utanför fabriksportarna oerhört viktigt. Arbetarnas konsumtions- och levnadsförhållanden återverkar på förutsättningarna för

kampen i produktionen och omvänt. En kamp som isoleras till produktionen kan aldrig bli en kamp mot hela det kapitalistiska systemet. Det totala kapitalistiska förtrycket måste bekämpas. Kampen mot kapitalet gäller också konsumtionen, bostadsförhållanden, kulturen, möjligheterna att utnyttja fritiden, könsrollsförtrycket. En kamp som allt mer måste inrikta sig mot det kapitalistiska systemet – den kapitalistiska staten.

Den hårda inriktningen på arbetsplatserna, som följaktligen också kommer att dominera vår framställning i fortsättningen, är en begränsning, men en nödvändig sådan.

1. *Det outvecklade klasskampsläget*, som gör det omöjligt att samla arbetarklassen till en gemensam och samlad kamp mot staten och kapitalistklassen. Det är främst på arbetsplatserna som arbetarna idag kan enas och ta upp kampen.

2. *Vårt eget läge*. Det är främst genom arbetsplatsarbetet som vi kan förankra oss i arbetarklassen och förverkliga uppgiften att omvandla Förbundet KOMMUNIST till en revolutionär arbetarorganisation.

Vi arbetar mot dessa begränsningar. Men vi är samtidigt medvetna om att begränsningarnas materiella grund måste undanröjas för att vi ska kunna arbeta på ett annat sätt.

Andra områden. Vi har dock påbörjat ett arbete i bostadsområdena, bland ungdomen och i militärapparaten. Och vi ställer givetvis uppgiften att idag börja knyta samman kampen på olika sektorer till en kamp, som riktar sig mot systemet som sådant. Idag är kampen på arbetsplatserna det helt avgörande och sammanknytningen till andra sektorer ligger *främst* på det propagandistiska planet. I bostadsområdena, i kampen för kvinnans frigörelse (då den inte direkt berör kampen på arbetsplatserna) och arbetet bland ungdomen är vi idag förmögna att endast bedriva propagandistiskt arbete. Inom militärapparaten har arbetet kommit betydligt längre, främst beroende på de speciella förhållanden som de värnpliktiga lever under.

Kamp på det nationella planet. Även om det idag är omöjligt att samla arbetarklassen till kamp mot systemet i nationell skala, är det ändå möjligt och nödvändigt att genom propaganda och opinionsbildning slå mot det imperialistiska systemet, visa på revolutionens, arbetarmaktens, och socialismens nödvändighet och i konkreta frågor driva igenom eftergifter från stats apparatens och kapitalisternas sida som gynnar arbetarklassen.

Det gäller främst krav som gynnar den kampen mot terroristlagen, spionpolis, antistrejklagar mm. Men också frågor som gäller arbetarnas levnadsförhållanden under kapitalismen, som skattereformer som missgynnar arbetarna, miljöfrågor osv.

Med klasskampens utveckling kommer frågorna på det nationella planet att bli allt viktigare och har också möjlighet att samla en allt mer mobiliserad arbetarklass i direkta aktioner.

Den demokratiska kampen. Idag inriktas statens förtryck främst mot de medvetna arbetarna. Med kampens utveckling måste den riktas mot stora delar av klassen. Den demokratiska kampen kommer här att bli viktig. Den demokratiska kampen kan föras med en reformistisk och en revolutionär inriktning. Här som på alla andra områden är ”vänstern” splittrad. Reformisterna bygger på en borgerligt demokratisk grundsyn och deras ambitioner sträcker sig inte längre än att slå mot det kapitalistiska systemets värsta avigsidor. En revolutionär politik ser den demokratiska kampen som ett led i en revolutionär kamp, i medvetande om statens verkliga karaktär och de yttersta konsekvenserna av systemet.

En demokratisk kamp förd med en revolutionär inriktning kan bli en viktig förbindelselänk mellan kampen på arbetsplatserna och den kommande nationella kampen mot systemet. Det är också ett viktigt medel för att avslöja statens karaktär och kapitalistklassens diktatur.

Solidaritetsarbete. Genom ett aktivt solidaritetsarbete med kamp som förs i Sverige eller i andra delar av världen kan vi bidra dels till att kampen blir framgångsrik dels till att arbetarklassen sammansvetsas nationellt och internationellt och att allianser börjar upprättas

med de förtryckta folkens kamp.

Klasskamp istället för klassarbete

Årtionden av socialdemokratisk klassarbetspolitik har grundligt visat att denna politik inte kan tillvarata arbetarklassens intressen.

Men arbetarna är dåligt rustade för klasskampen. Klassarbetspolitiken och högkonjunkturen har skapat borgerliga föreställningar och försvagar klasskänslan. Det kapitalistiska konkurrenssamhället splittrar arbetarna. Då en kamp förs endast utifrån ens egna eller den egna gruppens intressen ligger klassarbetspolitiken nära till hands.

Ska en framgångsrik kamp kunna utvecklas måste detta förhållande brytas. En revolutionär politik måste utvecklas som förmår mobilisera och ena arbetarklassen till kamp på klasskampens grund.

Den gamla arbetarrörelsen är ohjälpligt uppknuten till det kapitalistiska systemet. Hela den fackliga apparaten har under årtionden byggts upp för att kunna bedriva ett smidigt samarbete med kapitalisterna. De traditionella partierna inom arbetarrörelsen SAP och VpK är helt uppbyggda för att fungera i det parlamentariska spelet. Den fackliga apparaten och ett fraktionsarbete i det borgerliga parlamentet kan inte lösa de uppgifter som arbetarklassen står inför.

Målsättningen måste vara att utveckla en NY ARBETARRÖRELSE. Grunden för en sådan arbetarrörelse finns i den självständiga kamp som arbetarklassen under senare år allt intensivare börjat föra, i soldaternas kamp mot borgarklassens militärapparat på regementena, i den begynnande proletära kvinnorörelsen, i solidaritetsarbetet med de förtryckta folkens kamp mot imperialismen och den revolutionära förtrupp av arbetare som börjat organisera sig i kampen.

Huvudsidan i denna rörelse är att den avvisat de etablerade klassarbetskanalerna, utvecklat nya och viktiga kampmetoder och kampformer och i praktiken fungerat som en utmaning mot det kapitalistiska systemet.

VpK/SKP:s vacklan och vänsterreformistiska perspektiv hämmar rörelsens utveckling och är en ständig fara för att länka in rörelsen i klassarbetskanalerna och det kapitalistiska samhällets ”gemenskap”.

De revolutionära krafterna måste gripa in i denna rörelse och formulera ett revolutionärt alternativ. En ny arbetarrörelse måste föra en politik som riktar sig mot det kapitalistiska systemet (dess förtryck, ideologi, produktionsinriktning osv) och finna kampfrågor och kampformer som det kapitalistiska systemets klassarbetskanaler inte förmår att avleda, suga upp och göra ofarliga.

Kampen måste föras självständigt i förhållande till den fackliga apparaten, företagsnämnden, samrådsgrupper, parlamentariska församlingar på olika nivåer m m. Och den kollektiva kampen måste betonas och individuellt snack och korridoromygel med företrädare för företaget, riksdagen, kommunen, militärer osv måste avvisas och bekämpas. Ett begränsat arbete inom de etablerade klassarbetskanalerna kan motiveras av tre skäl.

1. För att avslöja deras oduglighet i praktiken.
2. Genom ett riktigt agerande understödja framväxten av ett självständigt utomparlamentariskt arbete.
3. För att arbetarklassen inte förstått klassarbetets oduglighet och spontant väljer dessa kampformer.

Men detta arbete måste underordnas det utomparlamentariska arbetet.

Målsättningen att utveckla en ny arbetarrörelse innebär inte att vi tror på möjligheten att

utveckla en skinande ren och obefläckad organisationsapparat vid sidan av den gamla arbetarrörelsens apparater. Med en ny arbetarrörelse menar vi en tendens inom arbetarklassen, manifesterad i nya kamp- och organisationsformer, i kampfrågor och i framväxandet av en revolutionär förtrupp. Den gamla arbetarrörelsens apparater, klassarbetet och perspektiv för kampen måste på sikt överflyglas av den nya revolutionära rörelsen inom arbetarklassen.

Första uppgiften: Utveckla arbetarklassens självständiga kamp och organisering

Arbetarsjälvständigheten på arbetsplatserna. Under de senare årens intensivare arbetarkamp har de fackliga apparaternas impotens och oförmåga att svara mot arbetarnas behov av organisering och kamp mot kapitalisterna ställts i blyxtbelysning. Spontant har nya kamp- och organisationsformer vuxit fram. Stormöten, strejkkommittéer, informella möten och kamp-strukturer utanför de fackliga ramarna har utvecklats.

Det är dessa nya kamp- och organisationsformer som vi måste gripa tag i och utveckla. Det är här möjligheterna finns till mobilisering och aktivering av alla arbetare i kampen, vilket är en förutsättning för en slagkraftig kamp. *Det är i dessa kamp- och organisationsformer, som en revolutionär politik kan få fotfäste.* Det är de självständiga organisationsformerna som pekar fram mot arbetarklassens kommande revolutionära organisationsformer före och efter revolutionen.

VpK/SKP ställer helt fel uppgift. De har inte förstått att det i första hand gäller att utveckla den självständiga kampen. De försöker istället inlänka den begynnande militansen inom arbetarklassen i ett försök att göra "Facket till en kamporganisation". Detta är inte bara ett fruktlöst försök. Det kommer framför allt att vara hämmande för kampens utveckling och bidra till att tusentals militanta arbetare kommer att sugas upp i de fackliga apparaterna och/eller passiviseras

För det första kan inte ens ett militantare fack klara av de uppgifter som klasskampen ställer. Så länge man håller sig på den inomkapitalistiska grundvalen att endast kämpa för att förbättra arbetarnas levnadsförhållanden inom ramen för den kapitalistiska produktionsordningen kommer man till korta. Inom arbetarklassen finns motsättningar som är frukten av det kapitalistiska samhällets konkurrensmekanismer. Och så länge som man ej angriper orsakerna till dessa motsättningar så kommer de ständigt att splittra arbetarna.

Det är endast en revolutionär politik som visar på *det gemensamma intresset* mot kapitalisterna och deras samhälle som kan överbrygga dessa motsättningar. Den revolutionära politiken visar att det finns viktigare motsättningar än de som beror på löneskillnader, skillnader i arbetsuppgifter eller mellan man och kvinna. Det är endast en revolutionär politik som konsekvent kan försvara arbetarnas intressen, då den inte tar hänsyn till kapitalismens intressen av samhällsstabilitet. En facklig apparat är i bästa fall uppbyggd för att försöka förbättra arbetarnas levnadsförhållanden inom ramen för kapitalismen. Men när den försöker driva denna kamp på ett militant sätt kommer det att stå klart att den fackliga apparaten är en dålig organisering för militant kamp och vidare att den militanta kampen förr eller senare ställs inför frågan om lojaliteten med systemet, Frågan kommer att bli *antikapitalism och militans eller klassförsoning och samarbete*. Detta visar erfarenheterna av strejkkampen i de utvecklade kapitalistiska samhällena, där en hård kamp på ett område får omedelbara konsekvenser för stora delar av ekonomin.

Har man inte militans och antikapitalism som grund är sossarnas klassförsonings- och klassarbetslinje den naturliga. Försöker man förbättra olika gruppers levnadsförhållanden inom ramen för kapitalismen utan att hota systemets balans och sätt att fungera måste man samarbeta med kapitalisterna. Och vill man att olika grupper ska få en så lika del som möjligt så finns bara lösningar av typen "den solidariska lönepolitiken" att ta till.

Därför kommer VpK/SKP:s inomkapitalistiska linje att alltid åka på pumpen mot de socialdemokratiska ombudsmännen. Då och då kan man nå vissa framgångar med en missnöjeslinje, men då man inte har något kvalitativt alternativ till sossarna kommer det att endast bli tillfälliga framgångar.

I årtionden har gamla SKP, nuvarande VpK, använt denna politik. Då och då har man kunnat rida på en missnöjesvåg, men de har aldrig kunnat stå emot sossarnas mer konsekventa klassarbetspolitik i längden. Antingen har de ledande VpK:arna sugits upp av den fackliga apparaten och gått över till socialdemokratin eller så har de drivits bort från sina positioner.

För det andra är LO invävt i ett nät av klasslagar och klassarbetsavtal (Kollektivavtalslagen, Huvudavtalet osv) , som tätt knyter LO till kapitalet och borgarstaten.

Vidare är LO en ytterligt centraliserad organisation. En ytterst trång byråkratisk krets i Landssekretariatet har i praktiken enväldsmakt. T o m en självständig förbundsstrejk är utesluten i dagens LO! Och dessa toppbyråkrater är inte ensamma. Under sig har de ett brett skikt av arbetarbyråkrater, anställda av LO och förbunden samt ett stort antal ”förtroendemän” som på storföretagen ofta har lämnat produktionen för alltid. Dessa arbetarbyråkrater är för sin utkomst och hela byråkratkarriär knuten till och hundlikt lojala LO-och förbundsledningarna.

Dessutom har arbetarbyråkratin under sig ett skikt ”fackligt aktiva”, karriärsugna jobbare, som för sina tjänster ofta belönas med bättre jobb och tryggare anställning samt utsikter att komma upp sig.

Ett utmärkande drag för de senaste årens utveckling har varit den allt starkare ställningen för arbetarbyråkratin. Toppskiktet är helt invuxet i den storbörgerliga miljön.

LO:s nuvarande karaktär har inte sin grund i medvetna förräderier från betrodda ledare, (även om sådana förräderier också funnits i rikt mått) utan är ett nödvändigt resultat av reformismen och klassarbetspolitiken. LO har med tiden fått allt fler statliga funktioner när det gäller att upprätthålla ordningen i produktionen. Den kapitalistiska produktionsapparaten blir allt känsligare för ”störningar” – dvs strejker – på ”arbetsmarknaden”.

Olika LO-pampar ingår i över 40 statliga remissinstanser och samarbetsorgan. T ex Sveriges Radio och Beredskapsnämnden för psykologiskt försvar.

Löneförhandlingarna mellan LO och SAF är ett gyckelspel som fungerar på samma sätt som den statliga inkomstpolitiken i andra länder. Om man *inskränker* sig till målsättningen att höja arbetskraftens pris (arbetarnas löner) och samtidigt ta ansvar för det kapitalistiska systemet, måste man komma överens med kapitalisterna om löneutrymmet. Annars kan systemet ”skadas” i strider mellan ”arbetsmarknadens parter”. Att LO sköter den verksamheten är bättre för kapitalisterna än om staten gör det.

Vid varje rörelse bland arbetarna och vid varje självständig aktivitet försöker fackbyråkraterna ta befälet, slita åt sig initiativet och återupprätta lugnet och passiviteten. När arbetarna sätter sig upp mot utsugarna ställer sig facket osvikligt på arbetsköparnas sida och motarbetar de kämpande.

Vi har beskrivit huvudsidan hos LO, men det finns även andra sidor. I basen hos en del fackklubbar kan det finnas en viss kampvilja. En del lägre fackliga funktionärer kan ha en ganska positiv syn på de vilda strejkerna. Förbunds- och LO-topparna kommer dock att stenhårt motarbeta varje militant agerande från de lokala fackklubbarna. Uteslutningen av hamnarbetarna och hetsen mot det nya Svenska Hamnarbetarförbundet visar t ex att de inte tolererar något motstånd – inte ens en något stridbarare reformism. Så fort LO-toppen känner sig hotad kommer den att kasta ut all opposition.

För det tredje räcker det inte med att en majoritet av arbetarna på ett fackligt årsmöte inser styrkan i revolutionärernas argumentation och väljer in dem i styrelsen. Visserligen kan

revolutionärer under vissa omständigheter utnyttja sådana positioner för att stärka den självständiga kampen och slå mot reformismen, men för den skull är inte facket en kamporganisation. Den fackliga apparaten är auktoritärt uppbyggd. Den är passiviserande och duger inte för en kamp som syftar till hårda tag med arbetsköparna.

En revolutionär politik måste alltid sikta på att få stora grupper arbetare att kämpa gemensamt. Det kräver att vi idag arbetar för att skapa organisationsformer som aktiverar arbetarna i kampen. Detta sker inte genom att vi på arbetsplatserna väljer revolutionärer till fackliga organ. Ingenting är vunnet genom att revolutionärer blir valda för att *föra kampen åt sina arbetskamrater*. Det går inte heller att mygla igenom några större förbättringar över huvudet på våra arbetskamrater. All kraft saknas om arbetarmajoriteten är hänvisade till åskådarbänken och ett passivt stöd. Dessutom skulle, som sagt, LO-byråkraterna snabbt kväsa oss om vi försökte.

Det räcker alltså inte med att allt fler arbetare börjar inse konsekvenserna av det kapitalistiska systemet. Det gäller också att förstå vilka konsekvenser denna insikt har för hur kampen ska föras. Revolutionärer i ledningen för en apparat som är omöjlig för revolutionär politik är en felaktig slutsats av en växande insikt om kapitalismens jävligheter.

Ett begränsat arbete inom facket. Nej, fackföreningarna är och förblir odugliga som kamporgan för arbetarmakten och kommunismen. En ny arbetarrörelse måste ha sin bas utanför dessa reformistiska apparater. Detta visar också de senaste årens strejkkamp klart och tydligt.

Men detta innebär inte att vi arbetare ska skita i facket. Att vi ska ställa oss utanför den fackliga organiseringen. Och vi kommunister måste klart avvisa de virrpannor i KFMLr som pratar om facket som "arbetsköparnas kamporganisation" eller att det gäller att nu i första hand "krossa socialfascisternas institutioner" – alltså fackföreningarna.

Att ständigt gläfsa sossarna i hasorna och endast abstrakt agitera och propagera på fackföreningsmötena, som KFMLr gör, är felaktigt och meningslöst. Vårt arbete i facket måste konkret och i praktiken visa varför facket inte kan ställa sig i spetsen för den med nödvändighet militanta kampen. Vi måste visa den självständiga kamporganiseringens nödvändighet och överlägsenhet genom att i och framför allt utanför facket ta initiativ till stormöten, arbetsgrupper på basplanet, arbetardelegerade osv.

Det reformistiska facket kommer inte att ställas åt sidan genom önsketänkande eller genom att KFMLr i alla upptänkliga sammanhang reser parollen "Ställ facket åt sidan". Facket blir ointressant och kommer att ställas åt sidan först när den självständiga kampen och dess organisationsformer vuxit och visat sin styrka och den politiska medvetenheten om att facket på grund av sin uppbyggnad och politik inte kan försvara arbetarnas intressen på kort och lång sikt är utbredd bland arbetarna.

På samma sätt kommer den avgörande delen av arbetarklassen inte att förstå det borgerliga parlamentets oduglighet innan den utomparlamentariska kampen blivit en avgörande kraft. Den fackliga begränsningen och de parlamentariska illusionerna är något som arbetarklassen måste växa ur. Och takten i denna utveckling måste ha stor betydelse för vårt taktiska agerande.

Hur vi ska arbeta inom fackliga organ avgörs av hur detta påverkar målsättningen att befrämja den självständiga kampen. Om vi låter oss väljas till fackposter måste detta t ex direkt innebära möjligheter till att neutralisera fackets splittringsmanövrer eller på annat sätt underlätta den självständiga organiseringen och kampen på arbetsplatsen. För detta fordras att det finns en stark kraft utanför den fackliga apparaten.

Om vi ställer upp till förtroendeposter är det av största vikt att vi klargör vår inställning till fackligt och politiskt arbete, så att vi inte bidrar till att skapa illusioner om förutsättningarna för kampen på vår arbetsplats. Det måste också betonas att vi är mycket återhållsamma med

den typen av engagemang inom facket och att ett sådant arbete ständigt måste underordnas arbetet utanför facket.

Vi inser nödvändigheten av ett begränsat arbete inom facket. Men vi avvisar dem (VpK, SKP, MLK och RMF) som ser ett arbete i facket som det viktigaste sättet att ställa ett alternativ till socialdemokraternas klassamarbetspolitik. RMF har denna målsättning endast under lugna perioder i klasskampen och pratar om att bilda ”klasskampstendenser” i facket. De har inte förstått att arbetarklassens självständighet, politiskt och organisatoriskt, måste grundläggas redan under de lugna perioderna, för att det ska finnas en beredskap när uppsvingen kommer. VpK, MLK, SKP tror sig kunna omvandla fackföreningarna till arbetarklassens kamporganisationer. Alla fyra pratar om ”arbetarrörelsen” precis som sossarna. Ingen av dem har förstått att det krävs en *ny* arbetarrörelse.

Den viktigaste uppgiften är att utveckla en ny arbetarrörelse. Alltså att utveckla ett revolutionärt avantgarde, förenhetliga och formerna arbetarklassen och *utveckla klassens självständiga organisering och kamp*. Detta är kärnpunkten i det revolutionära arbetsplatsarbetet. Och det arbetet bedrivs i huvudsak utanför facket.

Arbetarsjälvständigheten i förhållande till de parlamentariska institutionerna. I Förbundet KOMMUNIST:s Grundsatser skriver vi om staten ”Historiskt sett uppkom staten samtidigt med klasserna. I klassamhällena är motsättningarna mellan över- och underklass oförsonliga, och kampen mellan klasserna hotar ständigt att kasta samhället över ända eller in i förlamande kriser. För att hålla samman och bevara samhällen där klasser av människor existerar genom förtryck och utsugning av andra klasser, utvecklades en särskild organisation, statsapparaten. Att staten har denna funktion innebär att den alltid har en klasskaraktär, nämligen att försvara de härskande klassernas långsiktiga intressen....

För att verkligen kunna vara till nytta för den härskande klassen måste staten etablera sig som makt i samhället, åtminstone passivt erkänd av underklassen. Skenbart måste staten hämta myndighet från någonting utanför klasserna. Det kan vara gudar och religion, det upplysta förnuftet eller t o m folkviljan. I olika tider har staten dolts bakom olika masker, men under masken har alltid funnits samma grymma ansikte: Klassförtrycket. ...då motsättningarna mellan klasserna tilltagit i styrka, har historien övertygande bevisat att staten alltid plockar fram sin arsenal av vapen, soldater och klasslagar.

... många borgerliga revolutioner var häftiga och blodiga sammandrabbningar, exempelvis den franska revolutionen. Oavsett om det var genom en lugn eller våldsam process vann kapitalismen terräng på sitt eget slagfält, marknaden, och bar fram borgarklassen till den oundvikliga striden om statsmakten. Ett nytt och radikalt annorlunda förtryckarsamhälle upprättas. Arbetarklassens socialistiska revolution är en helt annan process. Det finns ingen möjlighet för ett socialistiskt produktionsätt att långsamt konkurrera ut det kapitalistiska. Arbetarklassen måste krossa kapitalismen...”

Den borgerliga demokratin är en utmärkt form för klassförtryck under perioder då klasskampen är outvecklad. Ett demokratiskt system, som i huvudsak är demokratiskt i formell mening, har stora möjligheter att upprätta politisk stabilitet. Trots att kapitalismens alla svårigheter läggs på arbetarklassens ryggar ”så har ju arbetarna ändå fått vara med att rösta” fram vilka som var tredje år ska handha den borgerliga förtryckarapparaten.

Statens uppgift är att upprätthålla allmän ordning. Allt som hotar denna ordning måste bekämpas. Och det är självklart arbetarklassens kamp som är det främsta hotet mot den kapitalistiska ordningen. Att den borgerliga demokratin är en form för kapitalistklassens herravälde motsäges inte av att det formellt finns möjligheter för arbetarklassen att yttra sig, rösta, ge ut tidningar osv. *Formellt finns denna möjlighet men inte reellt.*

Det är kapitalisterna som har resurserna. Rätten att yttra sig och ge ut tidningar gäller både

industriarbetare Andersson och tidnings- och förlagsägare Bonnier. Rösträtten gäller till parlamentariska församlingar, som byggts upp under lång tid för att hjälpa till att sköta det kapitalistiska systemet.

De demokratiska rättigheterna och de parlamentariska institutionernas betydelse urholkas snabbt då klasskampen utvecklas. På områden där kampen anses som farlig existerar de inte alls, exempelvis på arbetsplatser och regementen.

Att den borgerliga demokratin är en form för kapitalisternas herravälde motsäges inte av att borgare på klasskampens nuvarande nivå inte är "klassmedvetna" och tror att det "demokratiska" systemet står över klasserna och klasskampen.

Hur ser då vänsterreformisterna på statsapparaten och det borgerliga parlamentet. I sina program säger VpK/SPK att staten är ett redskap för klassherravälde. Men i praktiken visar man att man inte förstått vad detta innebär.

VpK arbetar till en del på arbetsplatser och i bostadsområden. Men denna som all annan verksamhet syftar ytterst till att mobilisera opinion i frågor som riksdagen eller andra parlamentariska församlingar ska besluta i. VpK fungerar i praktiken som en förmedlande länk, när det gäller statsapparatus försök att inlänka en opinion i parlamentarismens ofarliga banor.

Under senare år har SKP slutit upp bakom denna politik, vilket lett till en allvarlig försvagning av den självständiga kampen och försvårat det revolutionära arbetet.

VpK och SKP står idag för i stort sett samma inriktning. Detta trots att de med alla medel försöker överflygla varandra vid valtillfällen och i värvandet av proselyter till den egna organisationen och att vid dessa tillfällen försöker markera de små skillnader som finns. VpK och SKP knäfaller alltid för den rådande medvetenheten inom arbetarklassen och bland andra grupper som på något område blivit missnöjda med kapitalismens sätt att fungera. Oftast har de t o m en tillbakahållande och konserverande funktion, då de aldrig försöker motverka de parlamentariska illusioner som finns inom arbetarklassen. Tvärtom, man bygger under dessa illusioner genom att mot olika beslut eller tänkta beslut i de parlamentariska församlingarna föra en argumentation som helt bygger på borgerligt demokratiska föreställningar. Deras strategi för socialismen är den borgerliga demokratis ständiga fördjupande.

Ett exempel på detta är VpK/SKP:s politik i IB-frågan. Man motsatte sig alla försök att inta en klassmässig och revolutionär syn på frågan. Det skulle hota enheten, menade man och som grund för enheten ställde man den borgerliga demokratin. Och istället för att underbygga avslöjandet av den borgerliga statens funktionssätt bidrog man till att blanda bort korten genom att i princip acceptera säkerhetspolisen. "Visst måste vi ha en säkerhetspolis mot den yttre fienden. Men det är fel att ha en säkerhetspolis som spionerar på arbetare och progressiva." VpK/SKP:s agerande i IB-affären har bidragit till illusionen om staten som neutral i klasskampen och att en spionpolis i ett kapitalistiskt samhälle kan reformeras till att inte spionera på arbetarklassen.

Det var helt riktigt att kräva frigivande av de åtalade och försöka tvinga fram papperen på bordet. Runt sådana krav är det möjligt att skapa en bred enhet. Men det var felaktigt att kräva en fempartikommission, som enbart har fungerat avledande, fört tankarna från ett självständigt agerande och till ett förlitande på de parlamentariska institutionerna. De organisationsformer, som byggts upp (IB-kommittéerna) har endast tagit sikte på att sprida opinion och be staten om det ena eller det andra. Arbetarklassen är ställd på åskådarplats.

Vad det gäller är att mobilisera främst arbetarklassen och i arbetarkampen bekämpa spionage, kontroll, svartlistning och andra företeelser som IB-affären bidragit till att avslöja. Klargöra spionpolisens uppgifter i ett kapitalistiskt samhälle och skapa en bred enhet runt kraven på papperen på bordet och de politiska fångarnas frigivande.

Uppföljningen av IB-affären i satsningen på den nya grundlagen visar ytterligare hur VpK/SKP knyts upp runt de parlamentariska frågeställningarna och allt mer fjärras från de frågor som klasskampen ställer med anledning av den ökade repressionen och avslöjandet om spionpolisens verksamhet.

På det här, som på alla andra områden, måste arbetarklassen lita till egna krafter och inte sätta sin tilltro till de parlamentariska institutionerna.

ARBETARKLASSEN MÅSTE FÖRA EN SJÄLVSTÄNDIG KAMP I FÖRHÅLLANDE TILL DE PARLAMENTARISKA INSTITUTIONERNA.

Andra uppgiften: Lägg den ideologiska grunden för arbetarenheten och bekämpa splittringens materiella förutsättningar

Uppgiften att ena arbetarklassen mot kapitalet för arbetarmakten, måste ses mot bakgrunden av två saker: det ena är kapitalismens materiella splittringsmekanismer, det andra är borgarnas särskilda försök att bekämpa, knyta upp och passivisera arbetarklassen.

Kapitalismens utveckling har lett till en oerhörd specialisering. Arbetarklassen splittras, delas upp i kategorier, individualiseras. Lönesplittring, nationalitets- och könsmotsättningar, inbyggda ”karriär”-stegar i produktionens och konsumtionens organisering – allt bidrar till att förhindra att arbetarna solidariserar sig med varandra och tar gemensam strid mot kapitalisterna.

Arbetarklassens splittring grundläggs genom de materiella förhållandena i produktionen och i samhället i övrigt. Denna splittring fördjupas och befästs på många sätt.

Ett sätt – piskans metod – är den förstärkta politiska kontrollen, trakasserier och avskedanden av stridbara arbetare. Så försöker dom skrämja till tystnad, lydighet och passivitet. Så försöker dom hindra utvecklandet av en kämpande arbetarenhet.

Ett annat sätt – morotens metod – är att försöka locka och knyta upp arbetarna med ”företagsdemokrati”, ”självstyrande grupper” och ”medinflytande”. Man ska få en känsla av samhörighet och inflytande. Bluffdemokratien har också en ekonomisk sida. Den högt utvecklade produktionsapparaten kräver att arbetarnas kunskap tas till vara. Och om arbetarna kan förmås att ta ansvar för företaget kan utsugningen skäras, takten öka och materialsvinn och fel minska.

Ett tredje sätt – den borgerliga indoktrineringen – som slår mot arbetarnas identitet och sammanhållning: skola, radio, TV, tidningar, den reaktionära masskulturen” och de skattefinansierade proffspolitikerna. Den borgerliga livs- och samhällsideologin framhäver de kortsiktiga gruppintressena, individens intressen. Det sägs att klasserna håller på att försvinna och att om arbetarna bara samarbetar med kapitalisterna, löses alla problem. ”Vad som är bra för företaget är bra för arbetarna”, säger Sträng.

Borgarnas indoktrineringsapparat sprider idéer som nationalism, misstänksamhet mot främlingar och ”avvikande” och försöker rikta våra blickar mot den tomma konsumtionen. Den ljuger och förtalar klasskampen och revolutionärernas arbete. Den smutskastar socialismen genom att framställa Sovjetunionen och Östeuropa som exempel på socialistiska länder, och genom att kalla statskapitalism å la LKAB för ”socialism”.

En revolutionär politik får inte inskränka sig till ett antal enskilda och från varandra isolerade krav, som endast putsar bort de värsta skavankerna på kapitalismen.

En kommunistisk politik är inte att bjuda över reformisterna i den ena eller andra frågan. En kommunistisk politik syftar till att vägleda arbetarna i en revolt mot den egna levnadssituationen. De olika kraven och kampmålen har ett inbördes sammanhang just ur den utgångspunkten. De är sprungna ur en oförsonlig inställning till kapitalet. De kampmål som måste

ställas syftar inte bara till förbättringar under kapitalets välde, utan främst till förändringar som stärker arbetarnas positioner i kampen för att krossa detta välde.

Uppgiften ”Tigg den ideologiska grunden för arbetarenheten och bekämpa splittringens materiella förutsättningar” sammanfattar bra vilka kampmål som måste ställas för att arbetarna ska stärka sina positioner i kampen.

Splittringen måste bekämpas konkret och dess materiella orsaker motverkas och i möjligaste mån undanröjas. Även om detta under kapitalismen endast till en viss del är möjligt. Om inte splittringen angrips så kommer självklart den kommunistiska agitationen, som manar till kollektiv kamp att ha enorma svårigheter. Produktionsprocessen och samhället i övrigt befrämjar ständigt splittring och individualistiskt tänkande. Det är därför som kampen mot ackorden, meritvärdering

62 och för fast lön, arbetsrotation och andra kollektiva arbetsformer är av en så stor betydelse. Förändringar av det här slaget, särskilt om de genomförs i medvetande om förändringarnas strategiska roll befrämjar ett kollektivt tänkande och därmed den gemensamma kampen. Arbetarnas positioner stärks på så sätt att klassgemenskapen ökar och kapitalisternas möjligheter till styrning, kontroll och förtryck minskar. På samma sätt måste vi arbeta för kampgemenskap med utländska arbetarkamrater, arbetande-arbetslösa och för kvinnans frigörelse och deltagande i kampen.

Vi måste på alla sätt motverka kapitalisternas försök att *knyta upp arbetarna* genom olika former av skendemokratiska lösningar. Kapitalisterna kan givetvis inte tillåta att arbetarna får något verkligt inflytande, som skulle ifrågasätta produktionens inriktning och utformning. Genom krav som spränger de skendemokratiska formernas ramar och genom agitation och propaganda om kapitalisternas avsikter kan vi stärka behovet och medvetenheten av den självständiga kampens nödvändighet och möjligheter.

Den borgerliga propagandan och indoktrineringen måste bekämpas. Vi måste utnyttja varje händelse för att visa på den härskande klassens och deras underhuggares ruttonhet och arbetarfientlighet. Vi måste bygga upp en egen och självständig propagandaapparat, där vi mot kapitalisternas ekonomiska resurser måste ställa revolutionärernas och de klassmedvetna arbetarnas idérikedom och frivilliga arbete för att avslöja kapitalismen och peka på socialismens nödvändighet.

Solidaritetsarbetet är av stor betydelse. De gemensamma intressena klargörs och den gemensamma fienden utpekas. Solidaritetsaktioner gör det svårare för kapitalisterna att *isolera, avskeda och förtrycka* de mest stridbara delarna av arbetarklassen.

Revolutionärt ledarskap istället för reformistiskt

Tredje uppgiften: Utveckla och organisera ett kommunistiskt avantgarde med fasta rötter i arbetarklassens kamp

Arbetarklassens kamp föds ur det kapitalistiska systemet. Revolutionära arbetarledare kan påverka kampens banor, utlösa, inrikta och befordra kampen, men aldrig föra kampen åt arbetarklassen.

Det kapitalistiska systemet splittrar arbetarklassen. Kapitalisterna kommer med hjälp av sin våldsapparat att försöka slå ned varje försök från arbetarklassen att organisera ett motstånd och en anstormning mot förtrycket. För att arbetarklassen ska kunna ta makten måste kampen inriktas efter en revolutionär strategi, taktik och politik, som bygger på en noggrann insikt om hur kapitalismen fungerar, den ekonomiska och politiska utvecklingen och de olika klassernas läge och styrka.

Därför är det nödvändigt att de mest medvetna och stridbara arbetarna tillsammans med

revolutionära intellektuella sluter sig samman för att utveckla en revolutionär strategi och taktik och politik som förmår ena den splittrade arbetarklassen till kamp mot det kapitalistiska systemet, inrikta kampen mot kapitalisternas svagaste punkter och utveckla en organisering av sina egna uppgifter och arbetarklassen, som den kapitalistiska våldsapparaten får svårt att slå ut.

Framväxten av ett revolutionärt ledarskap inom arbetarklassen är liksom kampen en följd av det kapitalistiska systemet. Det framväxer i huvudsak ur kampen och hur avancerat det är, beror i hög grad på hur avancerad kampen är. Formeringen av detta avantgarde sker dock inte automatiskt med klasskampens utveckling. Det är en särskild uppgift, som kräver särskilda ansträngningar och ställer särskilda problem.

I Grundsatserna skrev vi följande:

”Kampen för ett kommunistiskt arbetarparti innefattar två sidor: *Den ena sidan* är att understödja den självständiga arbetarkampen, att ta initiativ till kamp och i kampen arbeta för att utveckla och sammansvetsa ett arbetaravantgarde och understödja dess nationella organisering. Och att samtidigt förbereda bredare kampstrukturer – en första ansats till revolutionär klassorganisering.

Den andra sidan är att i kampen bygga den revolutionära kaderorganisationen, den nya arbetarrörelsens kommunistiska kärna. Det gäller att dra in så stora delar som möjligt av det framväxande arbetaravantgardet i den kommunistiska organisationens praktik. ...

Den viktigaste samhälleliga betingelsen för det kommunistiska partiets bildande är ännu inte för handen. Nämligen erfarenheterna av omfattande masskamp som språngartat kunnat öka klassmedvetenheten och på arbetsplatserna bidragit till att formera en verklig arbetarförtrupp. Partibygget får inte ske med arbetarklassen som passiv åskådare. Det måste vara framsprunget ur ett behov hos de mest medvetna delarna av klassen.

...Därför kan ingen revolutionär organisation enbart genom enkel tillväxt, rekrytering av arbetare, bygga det kommunistiska partiet.... Detta betyder inte att Förbundet KOMMUNIST skjuter partibygget på framtiden. Vi bidrar medvetet till att utveckla betingelserna för partibildandet genom att understödja och initiera självständig arbetarkamp, genom att medverka till arbetaravantgardets organisering samt genom att omvandla Förbundet KOMMUNIST till en proletär klasskamporganisation med förmågan att odogmatiskt använda den vetenskapliga socialismen.”

De två viktigaste sidorna av partibygget idag mot bakgrunden av klasskampens utveckling och de revolutionära krafternas nuvarande styrka, är för Förbundet KOMMUNIST

1. Att organisera och utveckla den revolutionära förtrupp, som framträder i kampen. På arbetsplatserna främst uttryckt i uppbygget av revolutionära arbetsplatsgrupper (arbetarkommittéer).
2. Att omvandla Förbundet KOMMUNIST till en revolutionär klasskamporganisation, stärka tendensen Förbundet KOMMUNIST inom ”vänstern” och i arbetarkampen samt utveckla en internationell organisering med organisationer som står förbundet nära.

I kampen framträder arbetaravantgardet många gånger med en plötslighet som ingen anar och som gör det ytterst angeläget att finna en form att permanenta det. Det är denna medvetenhet som gör att vi ser uppkomsten och skapandet av grupper av militanta arbetare på arbetsplatserna, arbetarkommittéerna.

Arbetarkommittéerna är inte ett organisatoriskt alternativ till facket (det är den självständiga kampen och dess organisationsformer), men det är ett politiskt alternativ till klassarbetspolitiken. Arbetarkommittéerna har en dubbel funktion att utveckla och formera ett revolutionärt avantgarde och befrämja en revolutionär utveckling av arbetarkampen. Den här organisationsformen är inte till för att organisera arbetare på en lägre medvetandenivå än den kommunistiska cellen. Motivet är att organisera alla klassmedvetna och kampvilliga arbetare runt en revolutionär politik med tyngdpunkten på den egna arbetsplatsen.

Men för att utveckla ett kommunistiskt arbetarparti med nationell överblick och genomsyrande varje por av det kapitalistiska samhället så fordras det också parallellt med detta ett arbete som syftar till att utveckla en revolutionär strategi och taktik i nationell skala. Det fordras en utvecklad agitation och propaganda, som belyser hela det kapitalistiska samhällets djävlichkeit.

Det fordras en kraft som arbetar för kontinuitet och ett mer utvecklat perspektiv i arbetarkommitténs arbete. På arbetarplatserna är den kommunistiska cellen uttrycket för detta arbete.

Vi kommunister måste vara drivande i uppbygget av arbetarkommittéerna. Längre fram när allt fler arbetarkommittéer växer fram och samordnas nationellt, kan dessa dessutom själva initiera och stödja bildandet av nya arbetarkommittéer.

Det är en växelverkan mellan arbetarkampen och framväxten av arbetaravantgardet. Det krävs också en växelverkan mellan de organiserade kommunisterna i den revolutionära kaderorganisationen och det bredare avantgardet i arbetarkommittéerna. Förbundet KOMMUNIST har en stor uppgift i att utveckla, samordna och förenhetliga arbetarkommittéerna. Det gör vi t ex genom att lägga fram gemensamma politiska huvudlinjer, ta initiativ till nationella aktioner och arbetarkonferenser. Genom arbetaravantgardets praktik och genom att allt fler organiserar sig kommunistiskt förändras och förbättras den revolutionära kaderorganisationens politik och dess inflytande ökar.

Kampen inom ”vänstern”. Kampen för det kommunistiska arbetarpartiet kan inte ses isolerat från den s k vänsterns splittring. Något principlöst enande av olika ”vänstergrupper” kan det minst av allt vara tal om. Förbundet KOMMUNIST skiljer sig från den övriga ”vänstern” i nästan allt: från uppfattningen hur kampen skall föras och vilka kampfrågor som är viktiga, till synen på socialismen. Vi kämpar för olika mål och med olika medel.

På samma sätt är det internationellt. Kampen inom ”vänstern” är inte inkrökta testuggerier och hårklyverier, som borgarna och sossarna försöker få det till, utan rör avgörande frågor.

En viktig förutsättning för partibygget är att Förbundet KOMMUNIST blir ledande inom arbetarvänstern. På samma sätt är det en viktig förutsättning för det internationella partibygget, bygget av Internationalen, att den internationella tendens som Förbundet KOMMUNIST står för, den revolutionära kommunismen, får en avgörande ställning överallt där klasskampen står hetast.

Men internationellt sett är det ännu bara ett fåtal förbund som utvecklats till verkliga klasskampsorganisationer. Revisionistpartiernas inflytande är fortfarande mycket stort. ”Vänstern” präglas ännu i hög grad av sitt ursprung i uppsvinget bland studenter och ungdom.

I Sverige är Förbundet KOMMUNIST ännu långt ifrån dominerande inom ”vänstern”. Detta beror på att vår revolutionära linje ännu endast i liten skala konfronterats med den övriga ”vänsterns” olika felaktiga linjer i *klasskampen*.

Arbetaruppsvinget i Sverige är ännu obetydligt. Vår agitation och propaganda är fortfarande outvecklad. Vi har just påbörjat arbetet med många viktiga frågor.

Det är dock lätt att se huvudtendenserna inom ”vänstern”. Det finns ett vänsterreformistiskt block som består av VpK., SKP och MLK med de s k frontorganisationer de dominerar. Inom detta block finns vissa skillnader. Vänsterpartiet är till sin rekrytering ett arbetarparti, medan SKP är en utpräglad småborgerlig grupp.

KFMLr med dess underorganisationer är trots en viss uppluckring och en högeropportunistisk glidning i vissa frågor, främst synen på den internationella kampen, en vänstersektaristisk organisation.

Den tredje politiska tendensen utgörs av Förbundet KOMMUNIST. Inom de övriga tendenserna inom ”vänstern” finns det kamrater som står oss nära. Detsamma gäller det arbetaravantgarde, som har bildats under de senaste årens strejkkamp och inte är organiserade i ”vänstern”.

Trotskisterna har i Sverige framför allt intagit en centristisk position (vacklan mellan de olika huvudtendenserna). Det gäller särskilt synen på den antiimperialistiska kampen, arbetsplatspolitiken, kvinnofrågan och synen på Sovjetunionen. Dessa olika tendenser finns också i andra imperialistiska länder. De stalinistiska vänstersektaristerna är dock ingenstans så starka som i Sverige. SKP ingår i de flesta länder som en småborgerlig flygel av revisionistpartierna. Trotskister i andra länder har växelvis en mer opportunistisk eller sektaristisk inriktad politik.

Den revolutionära linje Förbundet KOMMUNIST står för är starkast i Sydeuropa och vissa andra ställen där klasskampen är mer utvecklad.

Det internationella arbetet är viktigt på två sätt:

1. En teoretisk och politisk uppgörelse på internationell nivå kommer att stärka den revolutionära kommunismen avsevärt.

2. Grunden läggs för en internationell kamp mot kapitalism och imperialism.

Vår teoretiska kamp mot de småborgerliga och sektaristiska strömningarna inom ”vänstern” måste framför allt handla om:

1. Synen på de närmaste årens uppgifter.

2. Revolutionär politik mot reformistisk. Vad detta innebär för de dagliga kampfrågorna och organisationsformerna.

3. Nödvändigheten av arbetarklassens självständighet och formering före och efter revolutionen.

4. Perspektivet på övergångssamhällena, socialismen och kommunismen.

Men vårt förhållande till de olika felaktiga och hämmande tendenserna inom ”vänstern” består inte bara av kamp. Aktionsenheter i vissa frågor är också nödvändiga.

Vägen till klarhet och ett enande av ”vänsterns” arbetarorganisationer kommer för en lång tid framöver mer att handla om splittring och utträdning än om samgående mellan olika vänsterorganisationer.

4. Huvuduppgifterna i ett utvecklat klasskampsläge

Vägen till arbetarklassens maktövertagande kommer att kännetecknas av klasskampens böljande fram och tillbaka. Uppsving och nersving kommer att avlösa varandra. Minst av allt kan den jämföras med en trappstege som man klättrar uppför. Utvecklingen kommer att vara ojämn internationellt, mellan olika regioner, olika arbetsplatser och olika skikt inom arbetarklassen. Massornas medvetenhet och kamporganisering kommer aldrig att helt stämma överens med avantgardets kunskaper och förmåga att påverka kampen i revolutionär riktning.

De huvuduppgifter vi ställer idag grundar sig på det relativt lugna klasskampsläget. Samhällsutvecklingen, utvecklingen av klasskampen och fullföljandet av våra tidigare huvuduppgifter kommer att förändra våra huvuduppgifter och ställa oss inför nya.

I ett utvecklat klasskampsläge kommer våra första två huvuduppgifter att sammansmälta till en uppgift: FORMERA HELA ARBETARKLASSEN TILL SJÄLVSTÄNDIG KAMP MOT KAPITALISTKLASSEN, MOT BORGARSTATEN, MOT FÖRTRYCKET I HELA SAMHÄLLET!

Växande delar av arbetarklassen inser nödvändigheten av en nationell revolutionär politik mot borgarklassen och staten. Den direkta formeringen av ett kommunistiskt parti kräver en omedelbar lösning. Kravet på enhet och försöken att samordna olika närstående politiska tendenser runt uppgiften att ställa ett revolutionärt ledarskap för kampen kommer på ett helt annat sätt än idag stå på dagordningen.

Uppgiften att utveckla ett kommunistiskt avantgarde förändras till FORMERA DET KOMMUNISTISKA PARTIET.

Kampen på de egna företagen är i sådan situation otillräcklig och växande delar av arbetarklassen ställer krav på och inser nödvändigheten av en *nationell revolutionär politik* mot hela borgarklassen och borgarstaten. Det blir nu direkt avgörande att formera de tongivande krafterna i det revolutionära arbetaravantgardet till ett kommunistiskt parti, som i nationell skala kan leda arbetarklassens kamp på alla områden.

Uppgiften att formera ett avantgarde inriktas därför på FORMERA DET KOMMUNISTISKA ARBETARPARTIET!

Frågor som tidigare i huvudsak varit aktuella i agitation och propaganda kommer att bli direkta kampfrågor.

Har utvecklingen varit gemensam i flera länder kommer kravet på en direkt samordning av kampen att resas: "Proletärer i alla länder, förena er!" – nu står nya stora uppgifter på dagordningen

- arbetarklassens internationella förenhetligande och formering;
- avantgardets internationella organisering och uppbygge av en kommunistisk international.

Ett utvecklat klasskampsläge kommer att ställa oss inför helt nya problem och uppgifter. Klassorgan som fabriksråd kommer att börja växa fram och detta pekar fram mot klassorgan för maktövertagandet.

Kapitalisterna kommer inte att vara överksamma när arbetarkampen hotar deras ekonomiska och politiska intressen. Statsapparaten kommer att förstärkas och delar av småborgerskapet, mellanskikten och storborgarna kommer att organisera sig för häftigt motstånd mot arbetarnas kamp. Därför måste arbetarna börja utveckla en beväpning. Till en början kan det ske genom att strejkvakter beväpnas, att en arbetarskydds-kår organiseras, samt genom den viktiga tillgång på beväpnade arbetare som ett revolutionärt arbete på militärförbanden skapar.

Det kommer att stå en hård kamp mellan en reformistisk politik representerad av socialdemokrater, moskvarevisionister, nyreformisterna inom "vänstern" samt facket å ena sidan och det revolutionära kommunistiska partiet och den självständiga arbetarrörelsen å den andra. Ju skärptare klasskampen är desto viktigare är det att fullständigt slå undan alla möjligheter för revisionisterna/reformisterna att ta ledningen för arbetarkamperna. Socialdemokratismen måste fullständigt berövas sin bas i arbetarklassen.

I detta läge kommer kampen mellan olika fraktioner inom socialdemokratien kraftigt att öka. Vissa delar kommer att gå ytterst långt åt höger. Andra delar kommer att inse nödvändigheten av arbetarmakten. För kommunisterna är det viktigt att hela tiden utnyttja dessa motsättningar inom socialdemokratien.

Kampen för allianser med andra skikt blir nu central för arbetarklassen. Allianserna förutsätter ett *kommunistiskt helhetsprogram* som berör alla sektorer av samhället och visar vägen ut ur krisen. Det måste visa vad lösningen, arbetarmakten, innebär, inte bara för arbetarklassen utan för alla de andra grupperna och skikten som kan vinnas för socialismen. Det är det politiska programmet för övergången från kapitalism till socialism.

Dubbelmaktens korta period

Den revolutionära krisen är alltid tillfällig och går snabbt över. Under en sådan period vill ingen av parterna göra några eftergifter. Arbetarklassen vill inte längre leva på det gamla sättet och accepterar inte längre att dom får bära de tyngsta bördorna av kapitalismens kris. Den härskande klassen förmår inte längre klara av samhällets problem.

Arbetarkontroll. Företag ockuperas och lamslås av strejker. Arbetarna kräver och tar kontroll över verksamheten och tar sig rätten att förhindra åtgärder som riktar sig mot arbetarklassens intressen.

I denna utvecklade strejk- och ockupationskamp är det nödvändigt att arbetarna och deras bundsförvanter tar över livsmedelsförsörjningen och delar av sjukvården m m. Annars är de slagna till slant.

Kapitalisterna har råd med strejker och ockupationer. I en sådan här situation har dom råd att vänta på att arbetarna svälts ut, men dom gör det motvilligt. Därför är det viktigt att fotfolket på regementena tar upp kamp pen för att förhindra att militär sätts in mot de kämpande arbetarna.

Från dubbelvälde till väpnat uppror. I en sådan här situation måste uppgifterna vara att samla hela arbetarklassen och närstående skikt till ett samlat och slutgiltigt angrepp mot kapitalisternas maktapparat. En av kommunisternas viktigaste uppgifter kommer att vara att arbeta för att arbetarklassens självständiga kamporgan centraliseras och blir medel för maktövertagandet.

Kommunisterna måste ha en sådan förankring och ett sådant förtroende inom arbetarklassen att de kan utlösa och peka ut riktningen i den snabbt upptrappade kampen. Men framför allt måste kommunisterna vara beredda att gå i spetsen och ta på sig de svåraste uppgifterna i den militära kampen mot kapitalismen, Frågan står nu om arbetarklassens seger eller reaktionens terror.

Mot arbetarklassens organiserade makt, såsom arbetarråden, soldatråden, arbetarmilisen och andra väpnade arbetargarden, står den kapitalistiska statsapparaten och de väpnade borgargardena. Om de reformistiska organisationerna har något inflytande i en sådan situation, kommer de att splittras. En del av dem kommer att ställa upp i den revolutionära kampen medan andra kommer att sluta upp bakom det bestående och försöka organisera ett mer eller mindre aktivt motstånd mot den revolutionära kampen.

Världsrevolutionen. Ett maktövertagande i enstaka länder kan inte uteslutas. I koloniala länder, där det går att ena breda lager av folket i kampen mot ett imperialistiskt förtryck, är nationellt begränsade revolutioner mycket troliga. Men i de imperialistiska moderländerna kommer den politiska utvecklingen att vara likartad i flera länder samtidigt, eftersom den kapitalistiska världsekonomin och politiken blir allt mer sammanflätad. Därför är det troligt att revolutionen kommer i flera länder samtidigt. Världsrevolutionen är en viktig förutsättning för att man på allvar skall kunna lägga grunden för kommunismen.

Vid en revolution i ett enstaka land är det möjligt att de härskande klasserna i andra länder slår sig ihop för att kväsa revolutionen. En annan möjlighet är att klasskrafterna i internationell skala kommer att väga jämt och läget stabiliseras för en tid. Därmed har revolutionen segrat men inte socialismen. Riskerna är stora för att den revolutionära utvecklingen i det enstaka landet snedvrider. Bl a beror det på att den imperialistiska delen av världen kan utveckla ett tryck i form av ekonomiska och politiska aggressionshandlingar. (Läs mer i våra Grundsatser i avsnittet "Vägen till makten".)

II KAMPEN PÅ ARBETSPLATSERNA

Inledning

Det är kampen på arbetsplatserna som är grunden. Utan en ständigt mer omfattande självständig kamp och organisering i fabriker, gruvor, hamnar, på varv och byggarbetsplatser – ingen ny revolutionär arbetarrörelse. Det är det kommunistiska arbetet på de proletära arbetsplatserna, som idag är hävarmen för lösandet av de tre uppgifterna:

Utveckla arbetarklassens självständiga kamp och organisering!

Lägg den ideologiska grunden för arbetarenheten och bekämpa splittringens materiella förutsättningar.

Utveckla och organisera ett kommunistiskt avantgarde med fast rötter i arbetarklassens kamp!

Ty det är produktionen som är samhällets bas. Det är på arbetsplatserna som kapitalets förtryck av arbetarna är mest koncentrerat, mest förtätat. Det är där den kapitalistiska diktaturen klarast framträder.

Det är främst på arbetsplatserna som det möjligt att börja svetsa samman arbetarna till ett kollektiv med förmåga att handla kollektivt.

De taktiska uppgifterna på arbetsplatserna är ofullständigt knutna till övriga delar av samhället. När vår strategi, baserad på en konkret analys av kapitalismen, utvecklas och när vi kan binda samman uppgifterna på arbetsplatserna i revolutionär helhetstaktik, då kommer också taktiken i fabrikkampen förbättras och utvecklas. De uppgifter vi här formulerar kommer vi att systematiskt värdera och utveckla mot nya erfarenheter.

5. Den kommunistiska grundlinjen

Vi kommunisterna ställer mot sossarnas klassamarbetspolitik den revolutionära kampens väg. Detta innebär:

1. *Att* vi inte inskränker oss till att föra fram ett antal enskilda och från varandra isolerade krav, som endast förbättrar genom att putsa bort de värsta skavankerna på kapitalismen.

En sådan politik kan aldrig överbrygga den inbyggda splittring som finns i arbetarklassen under kapitalismen. En reformistisk kamp för en grupps kortsiktiga intressen ställer den inte bara mot borgarna utan ofta också mot andra arbetargrupper. En grupp högavlönade specialarbetare har ett *reformistiskt* intresse av att upprätthålla löneklyftan till de lågavlönade på samma fabrik – då får de ju själva ut mer.

Vi måste angripa helheten av förtryckarsamhället i ett revolutionärt perspektiv som upphäver de motsättningar kapitalismen skapar.

De kampmål vi kommunisterna föreslår syftar inte *bara* till förbättringar under kapitalets välde, utan främst till *förändringar som stärker arbetarnas positioner i kampen på att krossa det väldet*.

2. *Att* vi ser kampens väg som den enda framkomliga vägen. Det är arbetarnas kollektiva aktivitet som avgör vad som kan genomföras. Vi arbetare får aldrig utlämna våra intressen till vad några ”slipade” fackbyråkrater kan förhandla sig till eller vad några parlamentariker behagar trycka på knappen för. Vi får aldrig låta dom handla i vårt ställe. Utan arbetarnas kollektiva aktivitet och handling kan kapitalisterna göra vad de behagar med även ”slipade” förhandlare. *Det är den kollektiva styrkan som avgör.*

Det är nödvändigt att utveckla kampmedel som drar med arbetarmajoriteten i aktivitet och bryter förhållandet styrande och styrda.

3. Att vi strävar efter bred demokratisk organisering, som stärker arbetarna som kollektiv och skolar arbetarna i att allt mer behärska produktionen. En sådan organisering är en skola för socialismen, samtidigt som den är mest effektiv för kampen.

'Ta upp kampen mot förtrycket'

Varje arbetare bär mer eller mindre på ett behov att revoltera mot sin position på arbetsplatsen. Sedan är det en annan sak att det kan ta sig olika uttrycksformer. Men det finns ändå där. Arbetarna upplever dagligen förtrycket på arbetsplatserna. Ibland knyter han näven i byxfickan när förmannen är för djävlig. En annan gång stannar han hemma för att han inte står ut med jobbet. Förnedringen, den undertryckta positionen känns och har ärrat sig in i själen under årtionden.

Istället för att ställa krav som inskränker sig till att reformera arbetarnas villkor måste vi ställa krav, agitera och allmänt uppträda så att vi anknyter till de upproriska känslor som är mer eller mindre förborgade hos varje jobbare, och på det sättet arbeta för en kamp som kännetecknas av revolten mot hela arbetssituationen och kapitalisternas makt. Detta måste vara själva grunden i vår politik och är en förutsättning för att arbetarkampen skall bli framgångsrik.

Denna politik och denna kamp har som sin förutsättning att det råder en grundläggande motsättning mellan arbetarnas och kapitalisternas intressen. Och att linjen därför måste vara kamp istället för samarbete. Den bygger på insikten att det är endast vår gemensamma styrka som möjliggör att genomdriva kraven och stärka våra positioner på sikt.

Vår agitation och propaganda och de kampinitiativ vi tar för olika krav skall kretsa runt uppmaningen: TA UPP KAMPEN MOT FÖRTRYCKET. Även agit/prop i övergripande frågor skall vinklas utifrån denna uppmaning.

Denna inriktning i agitation och propaganda är den riktiga formen för att klargöra att varje kamp är en fråga om makt, deras eller vår, samtidigt som den anknyter till element i arbetarnas spontana medvetenhet. Då uppmaningen "Ta upp kampen mot förtrycket" i detta sammanhang menas alla uttryck för den kapitalistiska diktaturen.

Parollen "Kamp mot förtrycket" får alltså inte uppfattas som om vi skulle inskränka våra kampmål till det *öppna* förtrycket (repression) som enbart en del av våra uppgifter på arbetsplatserna.

VPK/SKP mfl.

försöker framträda som ett "socialistiskt alternativ" till sossepolitiken. Men vad de för fram är en osammanhängande kravkatalog utan perspektiv och inbördes sammanhang. Sossarna skapar sitt helhetsperspektiv genom att konsekvent satsa på monopolkapitalet och sedan spela ut olika arbetargrupper mot varandra (solidariska lönepolitiken, t ex). SKP/VpK har ingen förståelse för kapitalismens splittring av arbetarklassen och saknar helhetsperspektiv. Deras politik är ibland militantare än sossarnas, men perspektivet är hela tiden begränsat till förändringar inom ramen för systemet. Hur kraven genomförs – *av* eller *för* arbetarna – intresserar dem inte. Deras politik är i grunden reformistisk.

Det är mot den bakgrunden vi ska se deras paroll: "Gör facket till kamporganisationer". I sina strävanden att få igång en mer militant reformistisk kamp behöver de ju just en militant reformistisk organisation. Ett militantare fack. Inte mer.

Sammanfattningsvis är den revolutionära politiken på arbetsplatserna en *helhet*. I denna ingår: kampfrågor (som tillsammans bildar ett kampprogram för en arbetsplats), förslag till *kampformer* anpassade för olika situationer och frågor, *agitation*, *propaganda* och *skolning* kring dessa kampfrågor och *kampformer* samt den *allsidiga kommunistiska agitation*,

propaganda och skolning som är nödvändig för att ge hela samhällsperspektivet.

Vi ska nu i tre avsnitt: 1. Självständig kamporganisering, 2. Kampfrågor med revolutionär inriktning, 3. Arbetaravantgardets formering och utveckling) beskriva taktiken på arbetsplatserna för att lösa de tre uppgifterna, som vi ställt i ”Perspektiv för den revolutionära kampen.”

6. Självständig kamporganisering

1969-70 bröt en rad strejker fram i Sverige. Det var ”vilda” strejker. De växte fram utanför, och oftast i hård motsättning till den fackliga apparaten.

Redan från början stod *två linjer* mot varandra. Den *ena linjen* byggde på ett självständigt handlande. Den ville lita till egna krafter och såg kampen som ett led i arbetarklassens frigörelse. Den *andra linjen* innebar en inordning av kampen i den fackliga fällan. Den ville överlåta ansvaret åt funktionärerna och försona arbetarna med klassamarbetspolitiken. LKAB-strejken var det första klara uttrycket för motsättningen mellan dessa båda linjer. Sedan dess har det varit en stridsfråga i varje strejk. Det är också *en av de mest avgörande skiljelinjerna* inom ”vänstern”. En skiljelinje, som gör en första grovgallring mellan revolutionärer och reformister.

Erfarenheter från strejkuppsvinget

Från de senaste årens strejker kan vi dra en rad erfarenheter:

De mest framgångsrika strejkerna har föregåtts av en längre tids sammanstötningar, förberedelser, förankring av kraven och ett resultatlost arbete i facket. En bred medvetenhet har vuxit fram om att den självständiga kampen är den enda möjliga vägen. En liten utlösande faktor har räckt för att dra med alla arbetarna i en omfattande kamp. Sammanhållningen och kampviljan har successivt stegrats. Gruppen av stridbara och klassmedvetna arbetare har börjat svetsas samman.

Strejker som utlösts mer dramatiskt och utan längre förberedelser, har däremot företaget och facket relativt lätt kunnat splittra upp. De mest militanta har revolterat men saknat förmåga att dra med sig de övriga.

Vår strategiska syn på fackföreningarna som odugliga i kampen för arbetarmakt och strejkrörelsens erfarenheter pekar klart ut nödvändigheten av en alternativ, självständig kamporganisering. Orden strejkkommitté och stormöte har kommit till arbetarklassen för att stanna. Den självständiga kampens ordförande kommer att utökas med avdelningsdelegerade, fabrikkommitté, arbetarråd

Vi måste klart avvisa linjen att propagera vild strejk i varje läge. Att koncentrera allt arbete på att utlösa strejk utan att ta hänsyn till om det finns en tillräcklig beredskap och enhet för kamp, är en ren äventyrspolitik. Vild strejk är ett vapen mot arbetsköparna. I upptrappningen av kampen, uppbygget av arbetarnas motstånd och styrka, krävs andra metoder.

En avgörande brist i de senaste årens strejker har varit avsaknaden av en verklig ledning, ett sammansvetsat arbetaravantgarde med förmåga att inrikta och utveckla kampen. Strejkkommittéerna har ofta isolerats från de kämpande arbetarna. Ledande klassamarbetsmän har nästlat sig in och splittrat kampens spjutspets. Denna brist kan endast motverkas genom ett medvetet politiskt arbete bland de stridbara och klassmedvetna arbetarna och propaganda och organisering för en självständig kamplinje. Uppbygget av *kommunistiska celler* och *arbetarkommittéer* hör till våra närmaste uppgifter.

Från skärpta motsättningar till öppen kamp

En konflikt utbryter mellan arbetarna på ett produktionsavsnitt och förmännen. Militanterna i den kommunistiska cellen och arbetarkommittén (om en sådan finns) måste då ta initiativ till att konflikten snackas igenom av arbetarna vid ett lämpligt tillfälle. Är frågan viktig måste så många som möjligt utöver ”det vanliga gänget” dras med från avdelningen. Vi diskuterar fram och formulerar våra krav. En kortfattad protestlista kan utformas och skrivas under. Flera namnunderskrifter ordnas genom att vi går runt med listan. Denna lämnas sedan över till befälen och facket, eventuellt utan namn, men med ett utsatt datum då kraven ska vara uppfyllda eller ett svar ges.

Det är viktigt att vi inte försöker springa förbi facket. Tvärtom måste vi få fackbyråkraterna att ta ställning. De kommer ändå försöka ingripa förr eller senare. Även då facket självt varit delaktigt i försämringarna och motarbetar kampen måste vi gå in i närkamp med det för att öka medvetenheten bland alla på arbetsplatsen om att den självständiga kampen är den riktiga vägen.

Under tiden fram till det utsatta datumet pågår säkert diskussionerna ganska intensivt. Ett särskilt ansvar vilar på arbetarkommittén och den kommunistiska cellen. Vi måste sprida kamperfarenheter från andra håll och lägga fram vår syn på facket. Alla möjligheter till förberedelser och organisering måste tas tillvara. Vi måste analysera orsakerna till företagets agerande. Tidigare gjorda ekonomiska analyser av företaget är viktiga för att kunna förklara och bedöma företagets avsikter. Det gäller att kunna möta ”eliten” från företaget och facket med egna fakta.

Arbetarna på andra avdelningar måste informeras om aktionen. Tigandets murar måste brytas för att stärka sammanhållningen bland arbetarna. Här kan flygblad eller ännu hellre en arbetsplatstidning fylla en viktig funktion.

Svaret på kraven kan bli allt från uppfyllande till avslag. Om de uppfylls kan vi glädjas över framgången. Kamp lönar sig. Men vi måste också undersöka varför kraven gick igenom. Var det protesten, enigheten som skrämde arbetsköparen? Var det ett känsligt läge för företaget vid tillfället? Eller har vi blivit lurade? Vi måste hela tiden värdera de erfarenheter vi gör och naturligtvis också sprida dem. Det är ovärderligt för framtiden.

I de andra fallen – helt eller delvis avslag på kraven – måste ett nytt möte hållas. Vi kan försöka verka för att det hålls direkt på arbetstid. Bolagets och fackets svar diskuteras för att vi skall kunna vidta nästa steg. Det kan betyda att kraven ändras, att nya ställs och att nya kampmedel läggs fast. Vi visar företaget och facket att vi är fast beslutna att föra kampen vidare.

Det största problemet är att utveckla och driva kampen vidare. Men det är viktigt att inte rusa iväg. Kampviljan kanske inte är tillräcklig. Kommunisterna och arbetarkommittén kan t o m tvingas gå emot att några genast sätter sig eller går hem. Läget kan vara kritiskt. Misstag kan lätt leda till splittring. Detta måste undvikas.

För att öka skärpan i vårt motstånd måste också styrkan ha vuxit. Vi måste satsa än mer på stöd från andra avdelningar etc. vid företaget. Speciellt viktigt är det om frågorna berör även andra. Kraven måste breddas och utformas så att de svarar mot större grupper behov. Dessutom kan viktiga särkrav från andra grupper tillföras. Men även om andra grupper inte skulle beröras direkt av kampen är det viktigt att information förs ut så att solidaritetsarbetet kan stärkas.

Nu behövs också en fastare organisering av och ledning för kampen. Vi måste välja en kampkommitté som representerar arbetarna vid eventuella förhandlingar, står som talesmän, sprider information till andra avdelningar och förbereder aktioner. Kommittén måste också förbereda agerandet gentemot den fackliga apparaten och verka för att arbetarnas

självständighet upprätthålles.

Är facket för kraven och mer eller mindre stöder kampen måste det ändå finnas en kommitté vald från basen, som ser till att alla aktiveras och att inget mygel i ”slutna rum” förekommer. Har facket initiativet måste vi verka för att organisera effektiva påtryckningar och förhindra att facket avleder kampen.

Är facket emot kampen, vilket inte alltid är så lätt att se, så måste detta föras ut ordentligt till alla. Vi måste ta varje tillfälle i akt för att avslöja fackets handlande. Ett kontinuerligt revolutionärt arbete i facket sedan tidigare kan här ha betydelse. Om osäkerheten fortfarande är stor och medvetenheten om nödvändigheten av militant kamp, och den fackliga apparatens otillräcklighet inte är utvecklad, är det ingen anledning att tappa sugen. Det gäller att ta närkamp med fackbyråkraterna på stormöten och aktivt driva på i den riktning som stärker arbetarnas självständighet. Vi måste arbeta på lång sikt och förankringen för en revolutionär politik kommer att ta lång tid.

Vi vet från tidigare strejker att kapitalisterna har utbildat anti-strejkexperter och lagt upp en taktik för att slå ner strejker. Bland de viktigaste metoderna är att splittra upp arbetarna och isolera de strejkande samt avsked av de mest stridbara eller hot om massuppsägningar. Fackbyråkraterna kan också försöka dra ut på tiden så länge att kampviljan avtar och kampen splittras upp. Detta måste arbetarna kunna svara mot genom stärkt sammanhållning och upptrappad kamp. Krav som full insyn i förhandlingarna via stormöten, ingen tystnadsplikt inom förhandlingsdelegationen/kommittén inför de man representerar, ingen ändring av kraven utan stormötesbeslut, begränsad tidsfrist innan nya kampmedel måste övervägas, aktivering av så många arbetare som möjligt i arbetsgrupper m m, kan motverka reformisternas försök till mygel och sabotage av kampen. Ofta avslöjar sig fackbyråkraterna själva som öppet reaktionära och motarbetar kampen med alla medel. De måste då bekämpas som de klassförrädare de är.

För att öka pressen på arbetsköparna och samtidigt öka medvetenheten och kampviljan kan vi genomföra olika typer av aktioner. En mängd olika kampmedel finns och vi ska bara nämna några av de vanligaste:

Sjukskrivning – enskilt eller kollektivt – förekommer ofta spontant mot alltför hårt arbete och då mer öppna kampformer är svårt att organisera. Att organisera massjukskrivning mot centrala ställen i produktionen kan vara en effektiv kampmetod.

Maskning – alla eller några sänker arbetstakten genom en ”tyst” överenskommelse så att hela produktionen sjunker. Maskning används ofta också för att hålla ackordspriserna uppe.

Närbesläktat är att *arbeta enligt ordnings- och skyddsföreskrifter*. Detta kan försena produktionen avsevärt. T ex har typografer många gånger försenat eller stoppat tidningsutgivningen genom att tåg- och flygtider inte hållits. Likaså har järnvägare ställt till åtskilligt kaos i tidtabellerna.

Sittstrejk, punktstrejk och *tidsbegränsad strejk* innebär en kollektiv öppen arbetsnedläggelse. Arbetarna sätter sig helt enkelt runt maskinerna, sitter kvar i matsalen eller liknande. Nu finns stora möjligheter att diskutera situationen

Varje aktion måste utnyttjas till att stärka sammanhållningen och kampviljan. Vi kan t ex ta en resolution där vi förklarar varför vi genomfört aktionen och att vi är redo till fler aktioner om inte kraven tillgodoses.

Om dessa första påtryckningsaktioner inte varit tillräckliga för att företaget ska ge vika och om facket klart visat sin oförmåga inför arbetarna eller t o m agerat fientligt och helt slutit upp bakom bolagsledningen, finns förutsättningarna för att ena gå ut i hård och öppen konfrontation. Det har visat sig vara oerhört stärkande för kampfronten om de strejkande

arbetarna organiserar ett demonstrationståg till övriga avdelningar. Där kan vi förena oss med andra stridbara arbetare, agitera och dra med de vacklande. Kampen kan spridas över hela företaget.

Stormötet. Med de stridbara och klassmedvetna arbetarna i spetsen organiseras kampkommittéer på de flesta avdelningar och behovet att samordna kommittéerna – att skapa en central kamplledning – växer allt mer. Detta kan ske på i princip två sätt: Dels genom *allmänt stormöte*, dels genom att utse *delegater från olika produktionsavsnitt*.

Stormötesprincipen är den som använts oftast under strejkuppsvinget de senaste åren. Detta är ett stort steg framåt för arbetardemokratien och arbetarsjälvständigheten. Arbetarna har återerövat sin egen aktivitet, sin rätt att själva leda kampen. Detta stärker klassmedvetenheten. Strejken förr var ju oftast en befallning från fackbyråkrater om när man skulle gå ut och gå tillbaka. Strejken vara bara till för att tvinga kapitalisterna till samarbete – inte för att genomdriva kraven. Det var reformisternas privilegium att sitta och förhandla i avskildhet med arbetsköparen. Så var det också t ex vid den korta fackledda strejken vid Uddevallavarvet hösten -72. Så är det även i länder som Frankrike, Italien och England, där fackstrejker fortfarande är vanliga. Samma sak är det vid de fackföreningsblockader som förekommer i Sverige idag.

På stormötet har alla möjlighet att direkt påverka förloppet genom att ställa krav och lägga fram linjer. Vi kan också direkt utse de vi har förtroende för och som står för den kamplinje vi stöder, att sitta i strejkkommittén. Det är den direkta militanta medvetenheten som påverkar valet. Därför kommer kommittén också att avspegla arbetarnas kampmedvetenhet bättre än de val som sker i ”lugna perioder”.

Ett par nackdelar har dock visat sig med stormötes-valen, speciellt vid större företag. Ofta vet man inte vilka man väljer helt enkelt därför att man inte känner alla. Demokratien blir formell. Stunden, framträdandet på första mötet blir avgörande. De som visat sig kamp-villiga bara för stunden kan komma med, liksom gamla i grunden reformistiska fackrävar för att de är kända av många. Dessutom kan det uppstå stor snedfördelning i representationen från företagets olika enheter. Detta kan dels leda till att den centrala kommittén lättare isoleras från arbetarna, dels till att ledande klassarbetare smyger sig in.

Delegater. Nackdelarna med att välja strejkkommittén på ett stormöte kan oftast undvikas om arbetarna utser delegater från mindre och naturliga enheter där alla känner varandra. Banden mellan arbetarna och strejkkommittén blir då starkare, eftersom sammanhållningen i regel är större i mindre grupper. Det kan vara en maskingrupp, en bandel, ett arbetslag, en avdelning, etc. På så sätt blir demokratien mer reell. Alla avdelningar finns representerade.

Denna typ av kamporganisering är vanlig där kamptraditionerna är mer utvecklade, t ex i Italien. En mindre utvecklad form har också spontant vuxit upp i Sverige, t ex i hamnen i Göteborg. Där finns en permanent kontaktkommitté, som sammansätts av 2 man per väntrum i hamnarna. Genom denna kan information och aktioner spridas över hela hamnen. En sådan kontaktkommitté skulle kunna utvecklas till en självständig kamporganisering.

Strejk. Centrala kampkommittén får nu i uppgift att ta initiativ till medvetna aktioner som direkt syftar till att störa produktionen – arbetarnas effektivaste vapen. *En viktig princip bör dock gälla åtminstone i början av kampen: vi ska stanna kvar inom fabriken.* Det är då mycket lättare att hålla kampviljan uppe genom att de strejkande agerar tillsammans och hela tiden befinner sig i direkt kontakt med strejkledningen.

Ur dessa synpunkter är den *traditionella strejken*, då arbetarna lämnar arbetsplatsen, ofta ett dåligt kampmedel. Arbetarna blir oftast för passiva och isoleras från varandra och eventuella icke-strejkan. Det hela sköts av strejkkommitténs ledamöter medan övriga arbetares deltagande begränsas till att övervara ett eller annat massmöte. Därefter stannar de hemma i

isolering för att betrakta hur deras egen strejk framskrider på TV-rutan. I LKAB-strejken förekom t ex att en del arbetare tog ”semester” och åkte till någon sjö för att fiska istället för att stanna kvar bland sina kamrater. Vid Arendal och SAAB-strejken lyckades företaget och facket – med de strejkandes misstag som hjälp – att splittra upp arbetarna i en del innanför och en del utanför företaget. Störst är splittringsmöjligheterna naturligtvis om arbetarna lämnar arbetsplatsen drastiskt utan att först ha genomgått en upptrappingsperiod. Detta stärker inte klassmedvetenheten, sammanhållningen och kampviljan. Dessutom kommer aldrig arbetarkollektivet att konfronteras med alternativet till att bara gå hem och inget göra – nämligen att stanna kvar och behärska produktionen.

Strejken är i dagens Sverige i stort sett alltid olaglig. Legala fackliga strejker får bara förekomma under mycket speciella omständigheter – efter avtalsuppsägning, varsel, förlikning, avkyllning, efter godkännande av förbund och LO osv. De förekommer därför nästan aldrig. Istället kan vi räkna med hets mot de strejkande från alla håll – företagsledning, facket, sosse- och borgarpress, radio och TV, etc. Alla de lögner, halvsanningar och motsägande uppgifter som sprids till de strejkande och deras familjer, skapar oro och ökar trycket på de strejkande. Allt detta ska en ofta isolerad och dåligt informerad strejkande arbetare hålla ut mot. Vid Arendal och Stridsbergs ringde facket t o m upp alla strejkande under helgen och lovade både det ena och det andra, bara man gick tillbaka till jobbet. Om inte facket och företagsledningen med en gång lyckas splittra de strejkande och krossa kampen, inleder facket nästan alltid förhandlingar vid sidan av strejkkommittén. ”Lockbud” skickas ut för att så splittring i leden.

Ekonomiskt är det viktigt att slå så hårt som möjligt mot fienden, men så att det drabbar oss själva så lite som möjligt. Den totala strejken drabbar förvisso produktionen maximalt men även arbetarna.

Gruvarbetarnas stridsfond är ett försök att stärka arbetarnas ekonomiska förutsättningar i kampen. Men arbetsköparnas centrala organ, SAF, betalar frikostigt ut ersättning åt företag som ”drabbas” av strejk. Åren 1970-72 utbetalades 13 miljoner kronor.

Den totala strejken fungerar bäst om den slår företaget i ett ekonomiskt känsligt läge och därför på kort tid kan tvinga fram eftergifter.

Trots den totala strejkens svagheter kommer den vara den vanligaste kampformen lång tid framöver. Många gånger kommer det också vara den enda kampform vi kan ta till. Därför är det desto viktigare att organisera den totala strejken så bra som möjligt och försöka undanröja dess största svagheter.

Förutom strejkledningen är det viktigt att tillsätta andra funktioner. Ju fler som aktiveras desto bättre. Det behövs exempelvis grupper som:

- tar kontakt med massmedia och utarbetar de strejkandes egen information i t ex flygblad och strejktidningar
- samordnar solidaritetsarbetet och reser till andra orter och arbetsplatser och håller möten
- ansvarar för ekonomin och ger råd och stöd till de värst utsatta
- organiserar strejk- och blockadvakter
- ordnar fritidsaktiviteter för de strejkande och deras familjer som fester, sport, etc och organiserar barnpassning
- håller i politiska diskussioner, studieverksamhet och eventuella undersökningar

Roterande punktstrejker. Mindre och upprepade sittstrejker kan utvecklas till medvetna och organiserade kamper. Dessa kan sammanfattas som *roterande punktstrejker*. De planeras för att störa produktionen genom att slå till mot olika ställen utan att alla behöver strejka samtidigt. Aktionerna kommer oväntat och utan att företaget vet hur länge de ska hålla på. Detta försvårar motåtgärder. ”När du klipper till någon på käften, säger du inte i förväg till mot-

ståndaren, att nu slår jag strax.” Vi strejkar t ex en eftermiddag. Sedan börjar vi morgonen med ett möte där vi tar ställning till om vi ska fortsätta strejken eller återgå tillsvidare. En annan avdelning eller ett annat skift kan gå ut i strejk istället. Produktionen stannas upp på ett nytt ställe. Syftet är inte bara att rotera mellan olika avdelningar och skift utan också att vid olika tillfällen slå till mot de ställen i produktionen som utgör flaskhalsar. På så sätt kan en mycket liten grupp i taget lamslå hela produktionen.

Produktionen på Fiat i Turin, med över 100.000 arbetare, lamslogs mellan november -72 och januari -73 med hjälp av roterande punktstrejker innan arbetarna gick segrande ur striden.

Denna kampmetod kräver noggranna förberedelser och stor solidaritet mellan arbetarna. Den kräver en god överblick över produktionen och var flaskhalsarna finns. Ekonomiskt kostar den företaget maximalt medan arbetarna drabbas minimalt av lönebortfall.

Hotas de strejkande på en avdelning med avskedanden eller andra repressalier, kan en annan avdelning gå ut istället. Så småningom har företaget att antingen ge sig eller hota alla arbetarna – även de som inte strejkat. Vid minsta hot måste vi kunna möta detta och anordna massmöten inne på fabriken. Alla kontakter som finns inom koncernen och produktionsledet måste aktiveras – även internationellt. Solidaritetsarbetet måste byggas ut och förstärkas.

Ockupation. Massmötena bland arbetarna kan också ta nya initiativ i fråga om kampmetoderna. Exempelvis kan vi möta avskedanden eller stängning av en fabriksenhet med total strejk, om det gäller ett mindre antal, eller med ockupation om det gäller alla.

Ockupationen är ett väldigt vapen för oss arbetare. Vi tar helt enkelt över fabriken och de direktörer och befäl som försöker hindra oss kan låsas in eller slängas ut. Andra lägre tjänstemän och tekniker kan vi försöka få med på vår sida. För att genomföra en ockupation krävs hög medvetenhet och kampvilja. Samtidigt ökar den också klassmedvetenheten och kunskapen om vilken väldig maktfaktor arbetarna är. Ockupationen kommer också att leda till häftiga konfrontationer med borgarstaten, framför allt dess polismakt. Arbetarna måste skaffa sig egna försvarsstyrkor.

Det vanligaste i icke-revolutionära perioder är att inget arbete utförs, utan vi håller bara fabriken så att inget arbete kan utföras av tjänstemän eller andra strejkbrytare. Vi måste också se till att inget arbete överförs till andra industrier.

Är mobilisering så hög i arbetarklassen att vi befinner oss i ett revolutionärt uppsving är det viktigt att produktionen kommer igång fast nu under arbetarnas kontroll och för att tillgodose arbetarnas egna behov. Detta fordrar att självständiga arbetarorgan har kontrollen över också andra företag i vår produktionskedja och bland transportföretagen, så att råmaterial, maskiner, etc kan levereras. Kampen gäller nu makten allt mer: vem som ska ha makten i samhället – kapitalisterna eller arbetarna.

Kamp mot driftsinskränkningar och nedläggningar. En både vanlig och viktig situation är då ett företag genomför driftsinskränkningar eller total nedläggning. Detta är en svår situation, dels beroende på att arbetarna sällan får reda på något förrän allt är klart (facket tiger) och dels beroende på att företaget verkligen kan ha ett svårt ekonomiskt läge. Arbetarkommittén/cellen måste försöka skaffa sig så god insyn i affärerna som möjligt. Dels genom egna undersökningar och samarbete med progressiva tjänstemän, men också genom att ständigt kräva ”pappren på bordet” av både företag och fack.

Ingår företaget i en *bärkraftig* koncern och driftsinskränkningarna endast beror på omstruktureringar och rationaliseringar för att höja profiten, så måste vi genast föreslå olika kampmedel. Det kan vara *övertidsvägran* under längre perioder, kortare arbetstid med bibehållen lön, för att tvinga fram fler ordinarie jobb. Eller *blockad* mot etableringar på andra orter. Vi måste också hindra försök att överföra produktionen på andra delar av koncernen eller andra industrier. Det är också ytterst viktigt med *solidaritetsstrejker* från de delar av koncernen som

inte berörs. För att visa vår styrka kan företaget även ockuperas och drivas en tid. Vi får dock aldrig sprida illusioner om att arbetarna kan ta över enskilda företag och driva dem självständigt på jämlikhetsbasis under kapitalismen. Även dessa företag skulle bli slavar under konkurrenslagarna. Vi har sett hur det gått med Kooperationen!

Vid driftsinskränkningar och nedläggningshot i ett företag med svag ekonomi är det oerhört svårt med direkta aktioner. Vi kan inte i propagandan föreslå någon allmän kampform, utan måste ta initiativ till stormötesdiskussioner där olika kampformer diskuteras. Ockupationen är inget universalmedel, men vi förmedlar erfarenheter från andra tillfällen då ockupation använts. Om medvetenheten är hög så kan arbetarna genomföra ockupationer främst som politiska manifestationer mot hela utsugningssystemet. Klockfabriken Lip i Frankrike är ett exemplariskt föredöme. En sådan ockupation kan också tvinga fram statliga ingripanden, med löften om likvärdiga jobb eller statsunderstöd till industrin. Ett exempel på det sistnämnda var den långa kampen om de stora skeppsvarven i Upper Clyde i Skottland.

Blockad och bojkott kan vara effektiva kampmedel vid vissa tillfällen, särskilt som sympatiåtgärder. Blockad- och bojkottaktioner kan vara helt avgörande för att en strejk ska bli effektiv. Detta blir allt viktigare i de multinationella företagens tid – de imperialistiska bolagen har produktion i ett flertal länder och försöker gardera sig mot strejker genom att ha likartad produktion på två eller flera ställen.

Stödet utifrån. I varje kampsituation är solidaritetsarbetet oerhört viktigt. *Dels* för att det är nödvändigt för att driva kampen till seger. *Dels* för att det utvecklar klassmedvetenheten – vi upplever att vi är en klass som kämpar gemensamt mot samma fiende. Solidaritetskommittéer och stödkommittéer kan bildas på andra arbetsplatser, på skolor och i bostadsområden. Det lokala samhället måste i så stor utsträckning som möjligt dras in i kampen. Revoltandan är i allmänhet inte den bästa hos den som inte stöds av sin familj och sin bostadsomgivning. Vi såg t ex vad stödet från gruvarbetarnas familjer och andra betydde för att hålla ut i kampen. Samma erfarenheter gav solidaritetsarbetet vid Renaultverken i Frankrike: ”När kommittén för stöd åt arbetarna vid Renault-Flins' organiserade illegala torsdagar i Les Murcaux kunde vi fastställa att kvinnorna var mycket aktiva när det gällde att gripa initiativet. Från det ögonblick då de själva kunde göra något som länkade in dem i den gemensamma kampen var de inte något bromsande element, utan befordrade kampen” (Baskommittén vid Renault-Flins).

Kommunisternas uppgifter i samband med solidaritetsarbetet är främst:

1. Att utveckla ett direkt stöd för arbetarnas kamp. Detta kan ske genom allt från att samla in pengar, anta resolutioner, hjälpa de strejkande att ge ut egna tidningar – till att initiera solidaritetsstrejker eller solidaritetsbojkotter.
2. Att förmedla de kamperfarenheter som den aktuella kampen ger till andra arbetargrupper. Detta sker främst genom vår propagandaapparat: pressen, solidaritetsmöten, teaterpjäser, filmer, etc. Men också genom att ge de kämpande arbetarna direktkontakt med andra arbetargrupper. Vi förmedlar även erfarenheter från liknande, men kanske mer avancerad kamp, på fabriker i Europa till de strejkande.
3. Att hjälpa till att bygga kontakter mellan arbetare på de olika arbetsplatserna, både i Sverige och Europa. Detta skall ha två aspekter: dels i perspektiv av att underlätta kommande strider som kräver internationell solidaritet och dels i perspektiv av att senare kunna bygga en internationell kommunistisk partiorganisering.
4. Att genom solidaritetsarbetet knyta kontakter med olika klassmedvetna arbetargrupper för att utveckla ett fastare politiskt samarbete, i perspektiv av att bygga nya kommunistiska celler och arbetarkommittéer.

Erfarenheter som pekar framåt. Vi har illustrerat hur kampen kan utvecklas från missnöje och protester till en våldsamt konfrontation med kapitalisterna, där arbetarna utnyttjar hela sin

kollektiva styrka för att behärska fabriken. Utvecklingen är naturligtvis inte rätlinjig. Kampen kan avbrytas på en lägre nivå och dö ut. Likaså kan den direkt eller mycket snabbt hamna på en högre nivå. Det vi vill visa med dessa allmänna erfarenheter är att kampmedel och organisering, liksom de politiska målsättningarna för kampen, hela tiden måste svara mot arbetarnas medvetenhet och kampvilja för att inte leda till splittring, nederlag och passivisering. *Samtidigt* måste metoderna, organiseringen och målsättningarna vara utvecklingsbara, peka framåt mot mer avancerade former.

De kampmedel och den självständiga kamporganisering som vi diskuterat syftar alltså också till att ge oss arbetare nödvändiga erfarenheter. Erfarenheter som pekar framåt mot revolutionen, arbetarmakten. Vi får känna en fläkt av hur det är att ha kontroll över produktionen. Vi lär oss vad som händer vid stopp på olika ställen. Vi får en större kunskap om produktionsleden. Detta är nödvändiga lärdomar för att vi arbetare i framtiden skall kunna utöva makten.

Ta itu med hela arbetarkollektivets organisering nu

Vi har inga illusioner om den omfattande självständiga organiseringen under lugna perioder, under ner-sving i klasskampen. Där passiviteten och splittringen är utbredd har de stridbara arbetarna svårare att göra sig gällande. Den fackliga apparaten kommer att göra allt för att suga upp, strypa eller krossa varje tillstymmelse till organisering utanför deras egen kontroll.

Men menar vi allvar med arbetarklassens självständiga organisering måste vi omedelbart ta itu med uppgiften. Det är felaktigt att slå fast att varje form av självständig organisering är omöjlig utom då kampen är öppen och hård. Vi måste utnyttja varje händelse till att samla våra arbetskamrater till små informella möten och diskussioner. Med utgångspunkt från förtryckarnas åtgärder måste vi *förbereda* oss på försvar och motattack. *Om vi inte har påbörjat organiseringen av hela arbetarkollektivet på arbetsplatsen, rinner de flesta kampsituationer ut i sanden.* Vi har inte kraft att stå emot. Förtrycket segrar och splittringen fördjupas.

Det duger inte att vara passiv och *vänta tills "den stora strejken"* slår till. Den senaste tidens strejker, och framför allt de dyrköpta erfarenheter nederlagsstrejkerna givit, har gång på gång visat nödvändigheten av förberedelser – behovet av att påbörja en kamporganisering och diskutera fram en enande, medveten linje.

Den självständiga kamporganiseringen kan börja skapas genom att arbetarna på en produktionsenhet samlas regelbundet på lunchrasten eller liknande, för att snacka om läget. Vi kanske utser en grupp bland våra bästa och mest drivande arbetskamrater till att vara sammankallande, förbereda diskussionerna och komma med förslag. Från detta första blygsamma plan, kan det hela utvecklas till olika former av delegerade-system som täcker hela företaget, stormöten, strejkkommittéer osv. Om kampen går tillbaka är det viktigt att försöka bevara så stora delar av kamporganiseringen som möjligt. Att t ex bevara kampkommittéer med självständighet gentemot den reformistiska fackapparaten. Många av de aktiva och ledande arbetarna i kampen kan också rekryteras till arbetarkommittén och den kommunistiska cellen.

Hur kamporganiseringen kommer att se ut på olika arbetsplatser går inte att beskriva allmänt. Det kommer att bestämmas av arbetsplatsens uppbyggnad och arbetets organisering, av medvetenheten och kampens styrka och utveckling. Avgörande kommer också att vara förekomsten av ett sammansvetsat, dugligt avantgarde och de kommunistiska cellernas inflytande och förmåga. I varje läge måste ett revolutionärt politiskt alternativ kunna ställas mot klassarbetet och olika reformistiska nederlagslinjer.

Det växande, organiserade motståndet mot förtrycket är början till och grogrunden för revolutionär klassorganisering. Den självständiga organiseringen bygger nämligen dels på den oförsönliga motsättningen mellan arbetare och kapitalister, dels pekar den – allt eftersom den utvecklas – fram mot rådsorganiseringen för maktövertagandet och uppbygget av socialismen.

7. Kampfrågor med revolutionär inriktning

Dagskampen och socialismen

De flesta ”vänster”-organisationer har fullständigt misslyckats med att förbinda sitt agerande i aktuella kamper och rörelser med det långsiktiga målet, socialismen.

VpK/SKP är helt inriktade på omsorgen om arbetarklassens, småborgarnas och mellanskiktens levnadsstandard. De ställer krav som de uppfattar det finns ett missnöje runt och som de anser vara ”berättigade”. Perspektivet för deras ansträngningar sträcker sig inte längre än till reformer av kapitalismen. De saknar fullständigt begrepp om vad det innebär att stärka arbetarnas positioner gentemot kapitalisternas i strategisk mening – för maktövertagande!

KFMLr har samma oförmåga att utveckla en konkret revolutionär politik. Deras verksamhet på arbetsplatserna består huvudsakligen av avslöjanden av kapitalister och sossar, samt abstrakt socialistisk propaganda och maningar att sluta upp kring KFMLr. Givetvis förstår (r) att de måste delta i en utbrytande kamp. Men när det gäller att formulera krav och föreslå kamporganisering är de lika handfallna som vänsterreformisterna. Deras konkreta politik blir därför ekonomism av renaste vatten (t ex vid Arendalsstrejken 1972 och SAABstrejken 1973 – alla abstrakta fraser till trots). Kampen ser KFMLr främst som väldigt tillfälle att avslöja reformisterna och värva medlemmar och då räcker det ju agera i frågor som det för tillfället är mest missnöje runt.

RMF pratar abstrakt om arbetarveto, vilket betyder att arbetarna ska säga nej till försämringar. Vem är inte överens om det. Någon politik är det minst av allt frågan om. Arbetarvetot ska sedan utvecklas till arbetarkontroll. På vilket sätt och vad som ska kontrolleras klargörs inte. Troligtvis ligger RMF:s syn på förhållandet kamp och medvetande bakom denna linje.

Medvetandet är huvudsidan. Först blir jobbarna medvetna om att man ska säga NEJ, sedan blir de medvetna om att de måste kontrollera olika saker, till slut blir de medvetna om nödvändigheten att ta makten. Revolutionen blir en gigantisk medvetandeprocess.

Vi avvisar denna kortsynta syn på kampen. Det avgörande är varken om arbetarna får någon 50-öring mer i timmen eller om en ”vänsterorganisation” får fler medlemmar. För att göra en riktig bedömning måste vi ställa frågorna: Utvecklas kampen klassmedvetenheten, utvecklar den arbetarnas organisering, stärker den arbetarnas positioner gentemot kapitalisten? Det är dessa saker som är kriteriet på om arbetarkampen är inne i en revolutionär rörelseriktning.

Vårt alternativ är inte att bjuda över reformisterna, eller bara kämpa med större militans. Vår politik syftar till att få arbetarna att revoltera mot hela sin arbetsituation: TA UPP KAMPEN MOT FORTRYCKET.

Det är grunden för och det som genomsyrar vår kamplinje. De olika kraven och kampformerna har ett inbördes sammanhang just ur den utgångspunkten. De är logiskt sprungna ur en oförsonlig inställning till kapitalet.

En viktig grupp av krav är de som slår mot den kapitalistiska arbetsorganiseringen, mot kapitalets styrning, kontroll och rangordning av arbetet. Dvs de slår mot de hinder för klassmedvetandets framväxt som finns i själva produktionens organisation. Utan en inriktning på sådana krav kommer vår socialistiska agitation och propaganda få svårt att få gehör, eftersom det finns så liten materiell grund för socialistiskt medvetande. Vad betyder en socialistisk agitation, om det revolutionära alternativet bara är ord och inte en i grunden annorlunda inriktning på kampen? Vad hjälper en agitation som manar till kollektiv kamp då produktionsprocessen och arbetets organisering ständigt befrämjar splittring och individualistiskt tänkande (som t ex ackord och meritvärdering gör)?

Det är genom att förändra arbetarnas materiella situation, t ex arbetets organisering genom

en förening av kamp och antikapitalistisk inriktning – kamp mot förtrycket – som en materiell grundval för socialistiskt tänkande i arbetarklassen skapas.

Detta har VpK/SKP och KFMLr inte insett. De enda krav de förmår att ställa är i huvudsak lönekrav. Men så skapas aldrig en massbas för en revolutionär politik i arbetarklassen. Inte heller av abstrakt prat om arbetarveto och arbetarkontroll, som RMF kör med.

Kampen mot styrning och kontroll

Bort med prestationslönen – för fast månadslön utan meritvärdering

Ackorden hetsar, splittrar och driver upp olycksfallen i arbetet. Ackorden sliter ut oss arbetare. Ackorden är så konstruerade att de ska ge oss känslan att det är *vi* som tjänar, om vi sliter hårdare. Men när vi spänner våra krafter för att arbeta till oss en större förtjänst, så går huvuddelen av vår kraft åt till att dra in ännu mer vinst till kapitalisten.

Förmän och andra befäl kan sänka sina piskor. Arbetaren övervakar delvis sig själv. Ackorden motarbetar ett kollektivt tänkande till förmån för individuella lösningar. Varje enskild arbetare är sig själv nog istället för att gemensamt med sina kamrater kämpa för sina intressen.

En särskild variant av ackord är de s k gruppäckorden. Ett arbetslags produktion prissätts med en klumpsumma. Varje arbetares lön blir alltså beroende av arbetskamraternas arbetsinsats. Fördelen för kapitalisten är att arbetarna manas att hetsa varandra till att arbeta hårdare. Detta befrämjar splittring arbetarna emellan och en lojalitet till företagets produktion. Själva löneformen får som resultat, att arbetarna förlorar på arbetskamrater som inte kan hålla samma arbetstakt eller med vilka man har svårare att samtala. Tendenser skapas att frysa ut socialt eller fysiskt handikappade samt äldre, kvinnliga eller utländska arbetare.

Men inom stora delar av produktionen är ackorden inte längre ett tillräckligt effektivt medel att få arbetarna att jobba hårdare. Ibland är produktionen svår att planera och samordna så att arbetarna kan påverka arbetstakten. På vissa ställen avgörs arbetstakten helt av maskinens eller det löpande bandets hastighet. Ackordens ”morotsfunktion” undergrävs.

På en del områden har den högt uppdrivna arbetstakten, det dödande ointressanta arbetet och den hårdare utslitningen börjat få negativa verkningar också för kapitalisterna: Kvalitén blir dålig. Kostnaderna för efterjusteringar stiger i höjden liksom spill och materialåtgång. Maskiner och redskap slits ut snabbare än nödvändigt. Sjukfrånvaro och personalomsättning blir hög. Inom vissa branscher har därför kapitalisterna själva infört förändringar av löneformen. De har då, för att behålla hållhakarna på arbetarna, drivit igenom en fast lön kopplad till s k meritvärdering. Meritvärderingen innebär att arbetarna betygsätts efter yrkeserfarenhet, utbildning, närvaro, arbetsvillighet, ledarförmåga, samarbetsvillighet osv. Arbetarna hamnar i olika löneklasser och måste meritera sig för att få högre lön och för att inte åka ned ett pinnhål. Kapitalisterna har därmed skaffat sig ett ännu bättre styrmedel än det trubbiga ackordet, som endast belönar arbetstakten. Nu har de ett styrmedel som också belönar noggrannhet och underdanighet. Rövslackeri uppmuntras – det är förmännen som bedömer och placerar in arbetarna i de olika kategorierna.

En fast månadslön utan meritvärdering skulle försvåra kapitalisternas styrning och kontroll. Den skulle i många fall vara en lättnad för oss rent arbetsmässigt. Refarenheter visar också, t ex vid LKAB där gruvarbetarna tillkämpade sig en fast månadslön, att olyckor och vissa yrkesskador minskar när ackorden tas bort.

Kamp för kontroll över arbetstaken

Men kapitalisterna har också andra medel än ackord och meritvärdering för att hetsa mervärde ur oss. Arbetsköparnas diktatur råder ju och det är dom som bestämmer hastigheten på banden och tempomaskinerna. Det är dom som ”fördelar arbetet” och beslutar att en maskin som

tidigare betjänades av två arbetare, plötsligt skall skötas av enbart en. Dom skaffar sig lojala och karriärsugna förmän som skall hänga oss i hämlarna och se till att ingen sekund går förlorad för kapitalet. Om vi tillkämpar oss en fast månadslön utan meritvärdering kommer arbetsköparna givetvis att försöka urholka vår framgång genom att flitigt använda dessa medel.

Därför måste vi, *samtidigt* som vi för vår kamp mot all form av prestationslön, ständigt kämpa för att ta kontrollen över arbetstakten. Det blir allt mer än livsnödvändighet för oss att kunna behärska arbetstakten själva – för att inte bränna ut oss i förtid, för att överhuvudtaget kunna stå ut med jobbet. Men kapitalisterna kommer *aldrig* frivilligt att lämna ifrån sig makten att bestämma över hur fort vi skall arbeta. Kontroll över arbetstakten får vi aldrig som en garanterad rättighet så länge utsugarklassen regerar. Men genom att ta oss rätten och ständigt vara beredda att försvara den kan vi försvaga kapitalisternas maktställning och stärka våra egna positioner.

Kontrollen över arbetstakten kan börja med maskningsaktioner och växa genom upptrappad kamp till upprättandet av kontrollkommittéer som väljs av arbetarna. Kapitalisterna kommer givetvis att försöka stoppa alla förändringar som försvagar kapitalisternas grepp. Därför krävs en utvecklad sammanhållning och en beslutsam kampvilja bland oss arbetare.

Kamp för kollektiva arbetsformer – bort med förmännen kamp mot den kapitalistiska arbetsvärderingen

Den kapitalistiska produktionen kräver en strikt rangordning på arbetsplatserna. En hel stab av befäls personer övervakar att vi arbetare sliter ordentligt. Arbetsuppgifterna blir alltmer specialiserade och mellan manuellt och intellektuellt arbete finns vattentäta skott.

I den kapitalistiska arbetsvärderingen värderas de jobb högst som sägs innebära ansvar. Arbeten som fordrar en lojalitet med arbetsköparens intressen är bra betalda osv. Den kapitalistiska arbetsorganisationen skapar människor som är stympade fysiskt och psykiskt. I botten ligger vinstjakten, där produktionen av varor kommer före de som producerar dem. I det socialistiska samhället där arbetarna har makten är förhållandet det omvända. Där sätts arbetare i förgrunden och arbetet blir ett medel för arbetaren att utvecklas och förverkliga sig själv. Arbetaren är inte längre en vara som kan säljas på en marknad och kasseras när han/hon inte längre håller måttet. Under socialismen gäller: Ingen ska enbart arbeta intellektuellt skilt från produktionen. Ingen ska heller arbeta enbart manuellt och efter riktlinjer som han/hon inte själv varit med om att dra upp.

Det är vår långsiktiga målsättning. Idag arbetar vi bl a för att utveckla arbetarnas översikt över hela produktionen och att fördjupa deras kunskap om den. Det är viktigt för att underlätta arbetarklassens framtida totala och direkta behärskande av produktionen, samhällets materiella grundval. Detta har fler aspekter:

Vi kommunisterna manar till kamp för kollektiva arbetsformer, för att försvaga den kapitalistiska arbetsorganisationen och dess verkningar, och för att driva igenom förändringar som stärker det kollektiva tänkandet inom arbetarklassen. I motsvarande utsträckning försvåras kapitalisternas styrning och kontroll.

Vi arbetar för lagarbete, lag som själva kontrollerar arbetstakt och planläggning.

Vi bekämpar uppdelningen mellan enbart manuellt och enbart intellektuellt arbete och den extrema specialisering som lett till självdödande, ständigt upprepade arbetsmoment. I motsats till detta ställer vi en förening av manuella och intellektuella (produktiva) arbetsuppgifter till en meningsfull helhet. Arbetarna måste få möjlighet att delta under hela produktionsprocessen – från konstruktion fram till den färdiga produkten. Samtidigt bekämpar vi att arbetarna ska ”ansvara” för den kapitalistiska produktionsordningen, produktionen för profit.

I den mån förening av olika arbetsuppgifter ännu är omöjlig kämpar vi för en rotation mellan

arbetsuppgifterna. Rotationen bör då omfatta olika produktiva sysselsättningar, samt andra funktioner som inte står i motsättning till arbetarnas intressen. Förutom den direkta tillverkningen kan den gälla kontrollanter, justerare, reparatörer, förarbetare, städare och truckförare t ex. Arbetsrotation kan innebära en fysisk och psykisk förbättring av arbetsituationen, samt att motsättningarna mellan olika arbetarkategorier bryts ned och rövslickeriet för bättre jobb stoppas. Attackerna mot dessa funktionsuppdelningar mellan olika produktiva sysselsättningar, vilka utgör grunden för arbetsvärderingen, underlättar också kampen mot lönesplittringen.

På vissa arbetsplatser har kapitalisterna själva drivit igenom s k arbetsrotation. Målsättningen är då att arbetare byter mellan enkla arbetsuppgifter. På det sättet kan kapitalisterna lättare ersätta folk vid sjukdom och produktionsbortfallen minskar. Arbetarna slits inte heller ner så snabbt, vilket från kapitalisternas utgångspunkt inte är ett utslag av ”medmänsklighet” utan av krasst ekonomiskt tänkande. Det är bättre, även för kapitalisten, om vi arbetare har lite längre produktivt liv, förutsatt att det inte kostar för mycket. Vi kan aldrig nöja oss med deras s k arbetsrotation mellan ”okvalificerade” uppgifter. Och vi kommer att avslöja och bekämpa deras försök att med den typen av arbetsrotation driva upp arbetstakten.

Vi kommunister bekämpar kapitalets makt och befälsordning i produktionen. Deras möjlighet och ”rätt” att ”leda och fördela arbetet”. Förmännen är ett av kapitalets redskap för att kontrollera oss arbetare. Det är som detta redskap vi bekämpar förmansfunktionen. Det finns förmän som försöker ställa sig på arbetarklassens sida och dem bekämpar vi naturligtvis inte som personer. Det är systemet vi bekämpar – att några arbetare ska ryckas upp och kontrollera oss andra åt arbetsköparen. Och de förmän som agerar som snutar, tjallare och vakthundar ska inte behandlas med silkesvantar. Kampen för utvecklat lagarbete måste kopplas till kravet att förmännen ska bort.

Kamp mot arbetsköparnas och fackbyråkraternas 'företagsdemokrati'

Vår kamp för kollektiva arbetsformer har inget gemensamt med kapitalisternas försök med s k ”företagsdemokrati” och ”självstyrande grupper”.

Försöken med företagsdemokrati har sin ideologiska rot på två skilda håll. Idéer om företagsdemokrati var ett led i reformisternas ”strategi” för ”socialismen”. Men det har också sin grund i kapitalisternas försök att rättfärdiga sitt klassherravälde. Dessa bägge rötter till företagsdemokratien har numera i stort sett vuxit samman till den moderna formen av klassamarbetspolitik. Både socialdemokraternas och kapitalisternas företagsdemokrati har funktionen att rättfärdiga det nuvarande klassamhället och knyta upp arbetarna till detta utsugarsystem. Det betyder inte att socialdemokraternas och kapitalets syn på de företagsdemokratiska frågorna är helt lika. Sossarna måste bland annat ta hänsyn till trycket på arbetsplatserna och en reformistisk fraktion inom partiet, som fortfarande ser utvecklingen av företagsdemokratien som en väg mot ”socialismen”. Detta gör att socialdemokratiens politik uttrycker vissa motsättningar till kapitalets syn på företagsdemokratien.

Företagsdemokratien innebär bl a att ge anställda ”medinflytande”. Ett exempel är företagsnämnderna. Dessa är oftast bara diskussionsklubbar där beslut fattas om mer eller mindre oviktiga frågor. Sista skriket när det gäller ”företagsdemokrati” är att låta fackbyråkrater sitta med i bolagsstyrelsen – fackbyråkrater som redan är uppknutna till företaget och som har tystnadsplikt gentemot sina arbetskamrater. ”Arbetsrepresentanterna” ges ”förmånen” av att vara gisslan i ledningens händer.

Nej, allt detta ger oss arbetare varken makt eller inflytande. Det är bara ytterligare ett sätt att förbättra och befästa klassamarbetspolitiken. Vi måste avslöja socialdemokraternas och kapitalets avsikter med företagsdemokratien. Vi måste på alla sätt motverka kapitalisternas försök att knyta arbetarna närmare till företaget och den kapitalistiska produktions- och sam-

hällsordningen.

De s k *självstyrande grupperna* är upplagda på lite annorlunda sätt. Kapitalisternas avsikt är inte bara att ideologiskt knyta upp arbetarna till företaget, även om detta ofta finns med i bilden. Försöken med ”självstyrande grupper” är ett tånjbart begrepp, som sossar och bolags-herrar klistrar på både rena rationaliseringar och arbetslag där förmansfunktionen är inbyggd i gruppen.

De ”självstyrande grupperna” visar på en motsättning i det kapitalistiska systemet. Det är vinstgivande för bolaget att specialisera produktionen. Stordriften förvandlar arbetaren till maskinbetjänt och robot, som i snabb takt utför enkla handgrepp. Men kapitalisterna har märkt att en allt för hård specialisering leder till svårigheter i produktionen. En hårt specialiserad arbetare är på en viss nivå i utvecklingen i en komplicerad produktionsprocess dåligt skickad att klara sina uppgifter. Arbetaren blir mindre användbar, sjukdomsfrekvensen ökar. Ointresset för arbetsuppgiften breder ut sig, vilket försämrar produktiviteten.

Om arbetaren upplever ett visst inflytande i det dagliga arbetet, så hoppas kapitalisterna att han/hon skall jobba hårdare, ”sköta sig” bättre, vara mer noggrann och påhittig när det gäller att komma med förslag till hur kapitalet skall kunna skärpa utsugningen.

Å andra sidan kan ett inflytande från arbetarnas sida över det dagliga arbetet och samarbets-former mellan arbetarna leda till att kapitalistens auktoritet undergrävs och att det fungerar sammansvetsande på arbetarna. Därför är de ”självstyrande grupperna” endast en försöksverk-samhet från kapitalisternas si- da. De vill gå varsamt fram så att de hela tiden ser till att de kan hålla arbetarna på plats och samtidigt få alla gynnsamma effekter av förändringen.

Vår kamp för kollektiva arbetsformer är väsensskild från arbetsköparnas försök med ”själ-vstyrande grupper”. Arbetsköparnas avsikter måste avslöjas. De vill sällan förändra själva organiseringen av arbetet. Det är mest fråga om samråd mellan olika kategorier. I grupperna vill arbetsköparna ha med representanter för sina intressen, för att kolla upp vad som händer och se till att grupperna fungerar lojalt i förhållande till kapitalisternas intressen. Dessutom kopplas de ”självstyrande grupperna” ofta till gruppäckord eller motsvarande – prestations-löner som vi kommunister alltid bekämpar.

Vad det gäller är att skapa kollektiva arbetsformer – inte samrådsformer med arbetsköparna. Deras ”försöksverksamhet” skall vi utnyttja mot deras makt och intressen. Kan detta inte uppnås arbetar vi kommunister för en direkt bojkott av deras samrådsorgan. Och arbets-köparna kommer inte frivilligt att gå med på förändringar som de inte kan kontrollera. Enda vägen dit är kampens väg.

En konkret analys på varje arbetsplats

Frågan om fast månadslön, kontroll över arbetstakten och kollektiva arbetsformer hör intimt ihop. En månadslön urholkas om vi inte kan kontrollera arbetstakten och kapitalisterna hetsar oss med förmån och andra befäl. Så länge ackorden existerar är det svårt att samlas till kamp för kontroll över arbetstakten. Och kollektiva arbetsformer får en negativ sida om de kopplas till ackordsarbete.

Därför måste vi göra en konkret analys av vår arbetsplats och fastställa *hur den kapitalistiska diktaturen är organiserad där*. Det gäller att få helt klart för oss *vilka instrument kapitalisten har för att kontrollera, styra och förtrycka oss, så att vi rätt kan inrikta vårt motstånd*. Olika saker har i många fall helt skilda funktioner på olika arbetsplatser. Här har vi beskrivit en *inriktning* som bygger på kunskap från många olika arbetsplatser och som syftar till att ge *hjälp* för att utforma en revolutionär politik på den egna arbetsplatsen.

Det är också viktigt att ha klart för sig att det inte är fråga om en enkel och jämn utveckling fram mot våra mål, och vi får inte heller sprida den illusionen bland våra arbetskamrater.

Tvärtom är det fråga om en ständig kamp. När kapitalisten är stark och vi försvagade går han på offensiv för att urholka positioner som vi tillkämpat oss.

Den kampinriktning som vi anvisar har dock inte enbart sitt värde i de konkreta resultat kampen leder till. Själva kampen för dessa krav är oerhört medvetandehöjande och befrämjande för den självständiga organiseringen. Den pekar ut de riktiga frågeställningarna, nödvändigheten av kollektivt tänkande och kollektiva aktioner. Den visar att det hela handlar om våra intressen mot deras, *deras makt eller vår*.

Kampen för livet

Kapitalets vinst är ändamålet med produktionen. Våra behov kommer i andra hand. Vi är bara medel för produktionen, medel för att skapa vinster. Vi är enkla förbrukningsartiklar bland andra. Våra liv och vår hälsa är enbart en kostnadsfråga för kapitalet.

Mindre arbete – mer betalt – kortare arbetstid

I kapitalismens barndom var det viktigaste sättet för företagen att öka sina profiter att öka arbetstiden och minska lönen. I kampen för sin existens slöt sig arbetarna samman i fackföreningar, som gav alla enskilda försäljare av arbetsförmåga en gemensam front mot köparna. Enighet och stridbarhet gav styrka.

Arbetarklassen räddade sig från direkt förstörelse. Lönesänkningar och arbetstidsförändringar försvårades starkt av en utbyggd fackföreningsrörelse.

Men efter andra världskriget har kapitalet utvecklat allt mera förfinade metoder att öka utsugningen och kringgå de inlänkade och pampstyrda fackföreningarna. Arbetet har allt mer förtätats, luckorna har fyllts upp och varje arbetsmoment uträknats. Arbetsintensiteten – mängden arbete per dag – har därigenom kraftigt ökat, och arbetarna tvingas göra av med mer och mer psyksik och fysisk energi.

Nerslitningen av arbetarna har därmed ökat snabbt. Arbetarklassen har börjat klyvas i en ”normal”, ”högproduktiv” del som förbrukas av den moderna industrin, och en del som består av arbetare i ”arbetsvården”, arbetslösa, beredskapsarbetare, förtidspensionerade, arbetare under omskolning och förflyttning, kroniskt sjuka och utslagna arbetare.

Under högkonjunkturen på 50-talet och halva 60-talet åtföljdes den kraftigt ökande utsugningen och utslagningen av en reallönestegring. Men från 1965 har inte reallönerna i gemen ökat. Och under 70-talets kris och stagnation har de sjunkit. Priser, hyror och skatter har överskridit de formella löneökningarna. Arbetslösheten har kraftigt ökat.

För att upprätthålla den materiella levnadsstandarden har *overtidsarbetet* blivit en vardaglig företeelse. För arbetarkvinnorna har inträdet på arbetsmarknaden allt mera blivit ett tvång för att familjens standard ska kunna hållas uppe.

Ett nytt hot mot arbetarklassens levnadsstandard är den begynnande råvarukris, som det kapitalistiska systemet och dess rovdraft framkallar. Den tidigare relativa stabiliteten i den kapitalistiska ekonomin hotas. Arbetslöshet och högre levnadsomkostnader följer i spåren på klassamhällets svårigheter. Och som alltid när kapitalismen har svårigheter, så läggs bördan på arbetarklassens rygg. Under de kommande åren kan detta leda till en uppblående kamp från arbetarklassens sida, som har sin utgångspunkt i hotet mot levnadsstandarden. Kampen för *mindre arbete – mer lön* kommer att ha en viktig funktion för att bekämpa den arbetslöshet som blir följderna av att arbetsköparna försöker spara in pengar med hjälp av övertid, rationaliseringar, anställningsstopp och avskedanden.

Det är riktigt att lönekrav i sig inte pekar framåt. Det är defensiv kamp, då den är ett försvar mot den ökade utsugningen. Men ett försvar av vad man har kan föras med militanta metoder, som stärker klasskänslan och banar vägen för mer offensiva kampmål. De flesta vilda strejker

har tagit sin utgångspunkt i försämrade levnadsförhållanden.

Vi ska inte skita i lönekampen. Hur skulle vi kunna göra det om vi ser oss som en del av arbetarklassen och en förtrupp i kampen för arbetarklassens intressen.

Vi måste tvärtom gå i spetsen för kampen. Mobilisera till kamp mot alla konsekvenser av det kapitalistiska systemet.

Vi måste med kraft ta upp försämringarna i levnadsstandarden och elda på det missnöje som finns och den uppbrottsstämning på arbetsplatserna som gjort sig märkbar den senaste tiden.

I agitationen måste vi också ge perspektiv på vägen ur situationen den självständiga kampen, krav som stärker vår ställning, arbetarmakt. Vi ska förklara *varför* försämringarna kommer nu, sambandet mellan priser, löner och skatter. Kort sagt ge en kunskap om kapitalismens funktionssätt.

Men vi hade inte kommit särskilt långt om vi skulle nöja oss med detta. En försvarskamp måste givetvis ses mot bakgrunden av en mängd andra faktorer. Hur ska exempelvis arbetarna kunna enas på företaget om en gemensam inriktning. Flera strejker har ju fallit på det. Arbetarna har helt enkelt haft olika intressen i lönekampen. En förutsättning för en framgångsrik lönekamp är att den slår mot lönesplittringen, ackorden, meritvärderingen, tar upp arbetstakten osv. De strategiska kampmål vi alltid betonar är inte avgörande enbart i en offensiv kamp för att stärka arbetarnas positioner. De är av avgörande betydelse för en framgångsrik försvarskamp. Grunden för en enhet bland arbetarna.

Även om en lönekamp i pengar räknat inte leder så långt är det en viktig utgångspunkt. Kampen skapar goda utgångspunkter för fortsatt organisering och kamp, i breda lager en insikt om fackets roll, kampkrav och kampmetoder.

Miljö och hälsa

Våra liv och vår hälsa är enbart en kostnadsfråga för företagen. Därför bedrivs idag ett arbete på de flesta arbetsplatser som är direkt hälsovådligt. Det rör sig om giftiga gaser, sot, kitt, föroreningar, damm eller kemikalier som skadar kroppen, buller som ger dövhet, extrema temperaturer, arbetsställningar och handgrepp som skadar ryggar och leder, ger skär-, kläm- och brännskador, vibrationer som skadar blodkärl, andra direkta olycksfallsrisker i arbetet (ras, fallande gods, fall från höga höjder...) osv.

De mätningar, undersökningar och bedömningar som företaget gör kan vi inte lita på. Deras specialister kan komma fram till vilka värden som helst, beroende på när och hur mätningarna görs. Vilka kan bäst avgöra vad som är farlig arbetsmiljö? De som säger åt andra att jobba, eller de som tvingas jobba där?

Vi måste *själva kontrollera mätningarna*, och omedelbart ta del av resultaten. Vi måste vägra att utföra arbete som vi märker eller får reda på är farligt för oss.

Vi måste vägra att acceptera en produktivitetsökning genom ökad arbetshets, farligare maskiner och en hälsofarligare arbetsplats. Vår kamp i dessa frågor klargör att det är arbetarna som är själva utgångspunkten i produktionen. Att det är vi som skapar värdena och inte maskinerna. Maskinerna skall inte leda till en ytterligare förslavning av lönearbetarna. Maskinerna är ett hjälpmedel och skall anpassas till oss arbetare och inte tvärtom.

Kampen för en bättre arbetsmiljö är en maktfråga. Makten att bestämma över den egna miljön, makten att bestämma över företaget och hela samhället. Det är detta som är utgångspunkten och perspektivet för kampen.

Kamp mot splittring av arbetarklassen efter nationalitets- och könsgränser

Kampgemenskap mellan svenska och utländska arbetare

Invandringen har varit särskilt stor under senare hälften av 60-talet. Det beror på efterkrigstidens goda konjunkturer med brist på arbetare i Västeuropa och överskott på arbetare i de länder och landsändar som ligger utanför de högt industrialiserade och kapitalistiska europeiska länderna. De utländska arbetarna har fått rycka in och ta de sämsta jobben i den svenska industrin.

Våra utländska kamrater finns till största delen inom de stora exportindustrierna av typ Volvo, Kockums och Asea. De har ofta en nyckelställning i produktionen. De finns oftast vid den direkta produktionen vid de löpande banden. Detta betyder att de kan få en avgörande betydelse vid strejker.

Kapitalister, sossebyråkrater och reaktionära element underblåser arbetarklassens splittring. Detta särskilt vid strejker och öppen kamp. De utländska kamraterna beskylls för att vara uppvigglare och att deras okunnighet leder till att de använder strejkvapnet. Kapitalisterna och deras hantlangare får svenska arbetare att känna sig hotade – inte av kapitalismen utan av de utländska arbetarna. Man leder över missnöjet från dåliga löner, usla arbetsförhållanden och avskedanden till de utländska arbetarna.

Allt eftersom kapitalismens kris fördjupas och arbetslösheten blir allt större, kommer direkt rasistiska krav att ställas och repressionen mot våra utländska kamrater i form av bl a utvisningar att öka.

Vi måste aktivt avslöja myterna om att invandrarna får mer socialbidrag, är mer brottsliga, sjukskriver sig mer osv. Vi måste visa att de utländska kamraterna som arbetar i Sverige är en del av den svenska arbetarklassen och att vår kamp mot kapitalismen måste föras gemensamt.

Idag får många utländska arbetare sämre lön än de svenska. Företagen utnyttjar invandrarnas okunnighet om löner och rättigheter. Denna lönesplittring förvärrar den allmänna splittringen på arbetsplatserna. Vi går emot detta såväl som alla andra splittringsförsök från kapitalisterna. Vi bekämpar att utländska arbetare avskedades först av alla arbetare med motiveringen att bevara de svenska arbetarnas möjligheter till sysselsättning. Att en del arbetare stöder detta är ett tecken på att splittringsförsöken delvis lyckats. Missnöjet med avskedandena leds bort från den verkliga orsaken. Istället får kapitalisterna arbetarna att slåss om *vilka* som skall behålla arbetena.

Den proletära internationalismen. Många invandrare har sökt sig till Sverige sedan de tvingats lämna sina hemländer för att de bedrivit revolutionär verksamhet. Vi stödjer dessa kamraters kamp för socialismen i sina hemländer. Vi hjälper dem att sprida sin propaganda om förhållandena i dessa förtryckarstater. Samtidigt försöker vi organisera dem tillsammans med svenska arbetare på arbetsplatserna för att även i Sverige ta upp kampen för en socialistisk revolution.

Vi bekämpar givetvis också alla reaktionära grupper bland invandrarna – sådana som öppet stöder fascism och reaktion och som bedriver angiveri och terror mot revolutionära invandrare.

Omflyttningen mellan länder, arbetslösheten och andra missförhållanden kan endast lösas genom en gemensam kamp i alla länder mot det kapitalistiska systemet. Det är viktigt att vi idag börjar bygga upp arbetarklassens internationella organisering. Detta är ytterligare ett motiv till att arbeta tillsammans med utländska arbetare.

Kampgemenskap mellan kvinnor och män

Kvinnan har en andrahandsställning på arbetsmarknaden. Antalet förvärvsarbetande gifta kvinnor har ökat starkt under hela 1900-talet. Nästan hälften av dessa är dock deltidsarbetande, som går miste om alla sociala rättigheter som ATP, arbetslöshetsförsäkring, grupplivförsäkring, semesterersättning. Företagen har fått en lättrörlig arbetskraft utan stora sociala kostnader. Kvinnan tjänar oftast mindre än mannen i samma yrkesgrupp. Kvinnan drabbas hårdast av kapitalismens kriser. Hon avskedas först, mister sin daghemsplats då hon är utan arbete och utan daghemsplats kan hon inte få något nytt jobb. Då hon får arbete placeras hon på de tristaste och lägst betalda-jobben. Krav som Bort med ackorden, Kontroll över arbetsmiljön, Arbetsrotation berör i högsta grad kvinnorna på arbetsplatserna. Kvinnorna drabbas hårt av arbetsdelningen.

Vi tar kamp mot den borgerliga hemmafrurollen, som gör att kapitalisterna kan utnyttja kvinnorna som lågavlönade och arbetskraftsreserv utan att riskera några allvarliga protester från arbetarklassens sida. Kvinnan finner sig i att bli avskedad då mannen är familjeförsörjaren. Många manliga arbetare ser inte förvärvsarbete som en huvudsyssla för kvinnan utan betraktar henne i krisituationer som en konkurrent om arbetstillfällena. Vi går emot att kvinnorna avskedas med motiveringen att männen bättre behöver arbetena. Vi uppmanar kvinnor och män att på arbetsplatserna ta gemensam kamp mot den verkliga orsaken till arbetslösheten – kapitalismen.

När kvinnan tvingas att stanna hemma blir hon beroende av mannen både på det personliga och ekonomiska planet. Det är viktigt att kvinnan kräver rätten till arbete. Hon måste se sin roll som förvärvsarbetande som naturlig.

När kvinnan själv yrkesarbetar upplever hon själv den kapitalistiska utsugningen av lönearbetet. Det finns då förutsättningar för henne att själv börja kämpa för att förändra sin situation, sin arbetsmiljö, sin lön. Det blir naturligt för henne att föra den kampen tillsammans med hela arbetarklassens kvinnor och män. Vi arbetar därför på att få med kvinnorna i det revolutionära arbetsplatsarbetet. Endast genom att ena kvinnor och män i kampen mot kapitalismen kan den bli slagkraftig.

Kamp mot repressionen

Ett av uttrycken för kapitalets diktatur på arbetsplatserna är förbudet för arbetarna att diskutera politik, sprida information till varandra i form av flygblad eller tidningar etc, ordna möten på arbetsplatsen eller sätta upp anslag av olika slag. Däremot ges facket ofta den rättigheten.

Vi väntar inte att kapitalet frivilligt ska tillåta oss detta. Arbetarna måste ta sig rättigheterna genom att bryta mot förbuden och försvara sitt handlande genom självständig kamp.

Det är också viktigt att driva igenom ökat legalt utrymme till politisk aktivitet. Detta för att öka möjligheterna till en slagkraftig agitation och propagande samt underlätta en gemensam organisering.

I allt större utsträckning trakasserar och avskedar kapitalet de arbetare som tar sig dessa rättigheter eller över huvudtaget tar upp kampen mot förtrycket. Stridbara arbetare svartlistas och utestängs från jobben.

För att inte kapitalet ska lyckas i sitt syfte att med ett skärpt förtryck motverka den begynnande självständiga kampen, arbetar vi kommunister för en aktiv klassolidaritet och en beredskap mot avskedanden och andra trakasserier.

Vi strävar att göra alla arbetare medvetna om att denna typ av attacker från arbetsköparna inte bara riktar sig mot enskilda personer, mot några ”extremister”, utan att de slår mot hela arbetarklassens intressen.

Kamp mot den borgerliga indoktrineringen

Frågan om samhällsansvar

Kamp som får större omfattning hamnar så småningom i en situation då frågan om inställningen till det kapitalistiska systemet ställs i förgrunden. Byråkraterna och arbetsköparna försöker ofta förmå arbetarna att gå tillbaks till arbetet med argumentet: Ni måste känna ANSVAR för samhället! Otaliga är de erfarenheter som talar för att detta är en av de svagaste punkterna i arbetarnas kampfront och en av fackbyråkraternas bästa möjligheter att splittra arbetarkollektivet.

Visst har arbetarna ansvar för samhället och människorna i det! Det är därför vi tar upp kampen mot kapitalismen. Men det finns ingen anledning att känna ansvar för ett samhällssystem byggt på klassförtryck och utsugning. Arbetarklassens samhällsansvar måste bygga på solidaritet och aktivt deltagande i kampen för ett samhälle, där produktionen bestäms av arbetarklassens behov och inte av kapitalisternas profitjakt.

Vår lönekamp bemöts alltid med argument som ”samhällsekoniskt utrymme”, ”lönekakans begränsade storlek”, ”Sveriges konkurrensmöjligheter på världsmarknaden” osv. För att inte deras samhällsbevarande propaganda skall försvaga kampfronten måste vi ha ett antikapitalistiskt perspektiv. Vi arbetare har inget ansvar för *deras* ekonomi. Det vore detsamma som att ta ansvar för utsugningen av oss själva. Vår kamp mot försämrade ekonomiska förhållanden, för högre lön är ett led i kampen för att stärka våra positioner. Lönekampen måste därför föras så att den t ex minskar lönesplittringen och går emot prestationslöner. Så stärker vi vår sammanhållning och styrka för att fortsätta kampen för *arbetarmakt*.

När vår kamp vidgas till att omfatta frågor som den uppdrivna arbetstakten, det ensidiga och monotona arbetet, den hälsofarliga arbetsmiljön – då är det lättare att genomskåda vems intressen snacket om samhällsansvar tjänar. När vi bekämpar utslagningen och människoförstörelsen i produktionen, när det gäller våra liv och vår hälsa och fackbyråkrater, ministrar och styrelsemän ber oss ge upp och känna ansvar – då kan var och en med lätthet se att deras samhällsansvar är detsamma som profitansvar.

Frågan om vad vi producerar

Utsugningen av arbetarna är dold under kapitalismen. Många arbetare uppfattar lönen och vinsten som likvärdiga storheter. Lönen får arbetarna för sin arbetsinsats. Vinsten får kapitalisterna för sin kapitalinsats. Detta resonemang döljer att arbetarna får betalt endast för en del av sin arbetsinsats och att resten går till kapitalisten.

Denna borgerliga, nationalekonomiska uppfattning omhuldas i de fackliga kurserna. Med en sådan uppfattning i botten är det lätt att gå vidare och motivera att lönen måste hålla sig inom ramen för produktionsökningen. Lönekampen får ett snävt och felaktigt perspektiv. Det gäller att ”ge rättmätig lön för ett hårt dagsverke”.

Ett annat viktigt argument som fackbyråkrater, sossar och kapitalisternas politiska företrädare riktar mot arbetarkampen när det gäller förhållandet mellan löner och vinster är: ”Skulle man slå ut aktievinsterna på arbetarna skulle det inte bli många ören i löneökning.”

Det är i och för sig riktigt, men man glömmer då att aktievinsterna bara är en liten del av kapitalets vinster. En mindre del tar bolagsherrarna ut i direkta löner till sig själva och den allra största delen körs ner i företaget i form av investeringar (i Sverige eller utomlands).

Mot denna bakgrund förstår vi att paroller som ”Högre lön på profitens bekostnad” är otillräckliga och missvisande. De ger intrycket av att det enda som skiljer arbetarnas och kapitalisternas intressen är frågan om hur produktionsresultatet ska fördelas. Lörens storlek är visserligen viktig, men den avgörande motsättningen mellan kapitalisterna och arbetarklassen

gäller hela inriktningen av produktionen och samhällets utveckling – vem som har makten i samhället.

Därför måste vi också ifrågasätta *vad* vi producerar. Kapitalisternas profitstyrda, slösaktiga, miljöfarliga och ofta meningslösa produktion kan och måste i många fall bekämpas. Arbetarna inom krigsindustrin måste ställa frågan till *vilka* vapnen går. Vapenproduktion åt reaktionära, borgerliga diktaturer måste bekämpas, progressiva länder och befrielseörelser understödjas. Agitationen måste också föras vidare till frågan om vapnens användning – för borgarklassens förtryck eller arbetarklassens frigörelse. Arbetarna inom emballageindustrin måste ta kamp på frågan om engångsförpackningar. Arbetarna inom byggnadsindustrin måste försöka tvinga fram byggen av t ex sjukhus, daghem, idrottsanläggningar istället för bankpalats, byråkratkontor och parkeringshus. Särskilt när det gäller AMS-arbeten och områden där staten går in med stora summor är det möjligt att driva igenom vissa eftergifter.

När vi arbetare ställer frågan om vad vi producerar och i vems intressen, är det ett första steg till insikt om hur det kapitalistiska systemet fungerar. Ett första steg till att förstå nödvändigheten av att kontrollera produktionsmedlen. Vi får lättare att upptäcka våra behov som klass och därmed nödvändigheten av ett socialistiskt samhälle. Lönekampen måste föras vidare till en kamp mot hela löneslaveriet.

Under kapitalismen, när kapitalisterna och borgarstaten sitter i orubbat bo, finns det ingen möjlighet för arbetarna att ta över delar av produktionen för att driva den i enlighet med arbetarklassens intressen. Ett arbetarägt företag som arbetar i en marknadsekonomi, tvingas att fungera inom de ramar kapitalismen ställer upp. Därför måste vi istället vidareutveckla alla de frågor som vi tidigare pekat på i fabrikskampen till områden utanför det egna företaget. Och kampen på andra sektorer måste knytas samman med fabrikskampen. Vi måste visa hur förtrycket i alla delar av samhället hänger samman och avslöja statens funktion. Till en början kommer dessa samband främst att belysas genom agitation och propaganda. Men redan nu är det möjligt att i anslutning till kampen och kraven som växer fram på den egna arbetsplatsen, rikta blickarna mot statens förtryckarroll och ställa krav som omfattar allt större områden.

8. Arbetaravantgardets formering och utveckling

På varje arbetsplats finns enskilda eller grupper av klassmedvetna och stridbara arbetare. I de självständiga arbetarkamperna uppstår förtrupper, arbetaravantgarde, med kunskap och vilja att kämpa vidare. För att förenhetliga arbetarklassen och stärka positionerna på arbetsplatsen och i samhället, är det nödvändigt att svetsa samman arbetaravantgardet i en kollektiv revolutionär praktik. All erfarenhet visar att utan klassmedvetna arbetare, som organiserar sig kommer arbetarklassens självständiga organisering och kamp att drivas tillbaka eller länkas in i ofarliga banor.

Ett revolutionärt avantgarde behövs för
att utlösa kamp i mer omfattande skala,
att bekämpa det reformistiska inflytandet,
att ge masskampen den varaktighet, nationella samordning och det perspektiv som är nödvändigt för att striderna ska kunna utvecklas fram mot arbetarklassens revolutionära organisering och maktövertagande.

Till stora delar kommer detta avantgarde att formeras och utvecklas i kampen.

Arbetarkommittén

För att driva på och utveckla arbetarkampen måste de stridbara och klassmedvetna arbetarna organisera sig. En viktig form för denna organisering är idag den revolutionära arbetsplatsgruppen eller arbetarkommittén. Arbetarkommittén är en revolutionär basorganisering av

arbetaravantgardet och utgår från kampen på det egna företaget. Här kan den förtrupp som växer fram i kampen och de kommunistiska cellerna förenas i en gemensam praktik ut mot hela arbetarkollektivet på arbetsplatsen.

Arbetarkommittéer bildas genom en förening av kamp, agitation och propaganda. Idag påbörjas uppbygget främst av de revolutionära kommunistiska arbetarna. Den kommunistiska cellen kan tillsammans med några arbetskamrater förbereda fackmöten, ge ut flygblad i aktuella kampfrågor på fabriken och så småningom starta en fabrikstidning, agitera och ta initiativ till kamp mot arbetsköparnas förtryckarmetoder.

En sådan revolutionär arbetsplatsgrupp kan bestå av den kommunistiska cellen och en grupp arbetare som stöder cellens politik på arbetsplatsen. Det kan också vara en mer oenhetlig arbetargrupp vars gemensamma intresse är kampen mot bolaget. Sådana grupper kan t ex kalla sig för Gruppen kring tidningen X-arbetaren. I detta skede rör det sig ännu inte om vad vi vill kalla en arbetarkommitté.

Arbetarkommittén är en fastare organisering med större inflytande på arbetsplatsen – en viss ”motkraft” till bolaget/fackbyråkraterna. Arbetarkommittén har ett program för sin verksamhet, bedriver ett självständigt arbete och har inom sig lyckats samla viktiga delar av det avantgarde som växt och växer fram i kampen.

Vid omfattande strejker, där klassorgan som strejkkommittéer bildas, finns förutsättningar att utveckla arbetarkommittéer språngartat. Den kommunistiska cellen måste verka för att, i och utanför strejkkommittén, svetsa samman de aktiva och stridbara arbetarna till en regelbundet arbetande grupp under kampen och när kampen går tillbaka.

De arbetarkommittéer som nu växer fram kommer att ha mycket olika karaktär och styrka. Detta beror bl a på arbetsplatsens uppbyggnad, den klassmedvetenhet och kampberedskap som finns bland arbetarna, de erfarenheter som vunnits i tidigare strider samt styrkan och förmågan hos den kommunistiska cellen.

Fyra principer för att arbetarkommittéerna ska kunna svetsa samman ett revolutionärt arbetaravantgarde och fylla en revolutionerande roll i klasskampen:

1. Arbetarkommittén måste vara självständig och organiseras utanför fackbyråkratins kontroll. Arbetarkommittén är en arbetardemokratisk organisation som själv fattar sina beslut och är därmed ingen organisatorisk del, styrd uppifrån, av andra politiska organisationer. Förbundet KOMMUNISTS celler deltar i arbetarkommittéerna för att utveckla ett framgångsrikt arbete och för att stärka arbetarsjälvständigheten.
2. Arbetarkommittén är en avantgardeorganisation och därför stabilare än den bredare kamporganisering och de klassorgan t ex strejkkommittéer som kan bildas idag. Men arbetarkommittéerna är ändå beroende av klasskampens upp- och nergång. Arbetarkommittén strävar dels att bevara ett organisatoriskt motstånd när kampen går tillbaka och förtycket ökar, och dels att aktivera och inrymma den förtrupp som växt fram i kampen. Arbetarkommittén är öppen för alla kämpande arbetare som stöder dess inriktning och vill delta i arbetet.
3. Arbetarkommittén tillåter inte någon inskränkning till enbart lokala arbetsplatsfrågor och en uppknytning till makthavarnas trånga ramar till en ”bara facklig” kamp om 50-öringar. Den förstår att kampen omfattar alla livets områden och strävar efter ett obegränsat revolutionärt perspektiv.
4. Arbetarkommittén är inget *organisatoriskt* alternativ till facket, i den meningen att den försöker organisera *alla* arbetare. Den är inget försök att bygga nya fackföreningar. Det är arbetarnas självständiga kamporganisering, strejkkommittéer, etc som är arbetarnas aktiva alternativ till den fackliga apparatens totala oförmåga att organisera arbetarnas kamp. Och det är först de revolutionära klassorganen, fabrikskommittéerna, arbetarråden, som helt

överflyglar den fackliga organiseringen. Arbetarkommittén strävar att organisera avantgardet på arbetsplatsen. Den självständiga linje och revolutionära inriktning som arbetarkommittén för ut, är också i total motsättning till, och det enda politiska alternativet till sossarnas och fackets klassamarbetsanda och undergivenhet mot arbetsköparna.

Idag ser vi uppbygget av en revolutionär basorganisering, ett nät av arbetarkommittéer, som förberedelser till och ett sätt att skapa förutsättningar för kommande proletära massrörelser. Just därför och samtidigt är denna revolutionära basorganisering en början till en av grundstenarna för arbetarklassens centrala kamporgan för maktövertagandet och kommunismen: det kommunistiska arbetarpartiet. Arbetarkommittén är en avantgardeorganisation av masskaraktär och en skärningspunkt mellan utvecklingen av massrörelsen och uppbygget av partiet. Arbetet med arbetarkommittéer befrämjar båda dessa uppgifter.

Vi räknar inte med att arbetarkommittéerna snabbt skall kunna utvecklas överallt på arbetsplatserna. Det krävs ett långt och tålmodigt arbete. På en del arbetsplatser är förhållandena gynnsamma. På många arbetsplatser är läget mycket outvecklat och där kan det för lång tid framöver endast vara möjligt att skapa mindre och svagare grupper runt den kommunistiska cellen. Under alla förhållanden är dock det kommunistiska celluppbygget lika viktigt och nödvändigt.

I nuvarande skede kan vi fastställa fyra allmänna arbetsuppgifter för arbetarkommittéerna:

1. Att arbeta för att bryta isoleringen, göra vår revolt kollektiv och samordna kampen över hela företaget. Ett medel är att upprätta en informationskanal – en arbetsplatstidning – som kan sprida upplysningar om konflikter och bolagets förtryck, samtidigt som den kan vara pådrivande i kampen.
2. Att arbeta för att inrikta arbetarkampen på frågor som stärker arbetarnas positioner, försvagar kapitalisternas styrning och kontroll, motverkar splittringen mellan arbetare och utvecklar en klassmedveten anda på företaget.
3. Att på de produktionsenheter där gruppens medlemmar finns, arbeta för en bredare kamporganisering av arbetsskamraterna. En kampberedskap, som byggs upp direkt i anslutning till förtryckets olika former.
4. Att knyta kontakter med andra arbetargrupper, i Sverige och internationellt och verka för aktiv klassolidaritet.

Arbetsplatstidningen

Information och upplysning – det propagandistiska arbetet – är viktigt för arbetarkommittén. Arbetsplatstidningen kan vara ett medel att både bygga upp och tjäna som språkrör för den revolutionära basorganiseringen. Tidningen vänder sig till alla arbetare på arbetsplatsen. Den uttrycker arbetarnas motstånd och revoltkänslor. Den gemensamma styrkan börjar riktas och samordnas mot förtrycket. Genom att sprida undanhållen information och göra de spridda konflikterna och erfarenheterna till allas kamp och erfarenheter, kan isoleringen mellan produktionsenheterna och skiften börja brytas ned. Samtidigt driver tidningen på kampen och aktiverar och organiserar de mest stridbara. Den är en kollektiv organisatör. Tidningen kommer inifrån – formas av oss arbetare på golvet. Den är obegränsat revolutionär i den meningen att den tar kamp mot förtrycket, den vågar ta saken i egna händer, den vill att vi arbetare gemensamt skall ha all makt. Den låter sig inte heller snävas in till enbart arbetsplatsfrågor utan är öppen för allt. Det övervägande utrymmet i vår tidning bör spegla det kapitalistiska förtrycket på arbetsplatsen, agitera för motstånd och föreslå kampmetoder och diskutera och värdera erfarenheterna. Vi kan också ta upp frågor som Vietnam, Palestina, terrorlagen, spionstaten, bostäderna, fritiden, familjen, mm. Ty vi är en del av världens arbetarklass. Och förtryckarsamhället drabbar oss på alla områden. Vår vardag består av både

utsugning på arbetet och utarmning av "fritiden". Allt hänger samman. Utan att förstå helheten, utan att föra fram en helhetsbild av den kapitalistiska diktaturen, kan ingen revolutionär medvetenhet växa fram på arbetsplatsen.

Den kommunistiska cellens förhållande till arbetarkommittén

Arbetarkampens konkreta erfarenheter måste sammansmälta med vetenskapliga studier av det svenska samhället och det internationella läget. Fabrikskampen måste förbindas och samordnas med kampen i andra delar av samhället och med kampen i andra länder.

Det krävs nationell överblick och utbyte av erfarenheter av kommunistiskt arbete runt om i världen. Det krävs förmåga att utveckla en revolutionär strategi och taktik på alla områden. Det behövs en kraft som kan bidra till att organisera, utveckla och förenhetliga arbetaravangardet. Det krävs en slagkraftig agitation och propaganda som kan avslöja hela det kapitalistiska systemet och visa på alternativet. Det behövs en kraft som ständigt försöker utveckla perspektivet i kampen mot kapitalet och som kämpar för en riktig politisk linje.

Kort sagt, det krävs en revolutionär kommunistisk kaderorganisation som kan fylla dessa funktioner.

Förbundet KOMMUNISTs celler, de minsta delarna i en sammansvetsad kaderorganisation, har en stor uppgift i att föra ut den kommunistiska helhetspolitiken i kamp och propaganda på sina arbetsplatser. Cellerna bedriver ett ständigt politiskt massarbete och påbörjar uppbygget av arbetarkommittéer tillsammans med sina stridbara och klassmedvetna arbetarkamrater. I arbetarkommittén deltar cellen på samma villkor som andra arbetare i gruppen. Cellens medlemmar måste utvecklas till goda kommunistiska klasskämpare, som genom sitt arbete verkligen bidrar till att arbetarkommittén växer i styrka och politisk förmåga.

Cellen har också en viktig uppgift att skola arbetare i kommunismen och dra in dem i Förbundet KOMMUNISTs hela politiska arbete. Därigenom stärks både kampen på den egna arbetsplatsen och uppbygget av den revolutionära kaderorganisationen.

De kommunistiska cellerna kan inte ersätta arbetarkommittéerna. Arbetarkommittéerna kan inte heller ersätta cellerna. De är två sidor av samma sak och fyller delvis olika syften i klasskampen.

Olika vänsterorganisationer främst RMF anklagar arbetarkommittéerna för att vara symporganisationer till Förbundet KOMMUNIST. Och de menar att det är lika bra att bygga upp sympgrupper runt den egna organisationen. RMF ser arbetarkommittéerna som en ointressant organisering på en längre medvetandenivå än den egna organisationens basenheter. Möjligen kan RMF delta i någon arbetarkommittés arbete, om den utan RMFs medverkan ändå kommer till. RMF ser det som en möjlighet att föra ut "sin linje".

RMF och andra som har denna kritik av arbetarkommittéerna förstår inte att den kommunistiska cellen (med sympare) har delvis andra funktioner än arbetarkommittén.

Ser man revolutionen som en gigantisk medvetandeprocess, så kan man förstå RMFs och andras kritik. Med ett sådant synsätt så är den kommunistiska organisationen högst upp på medvetandestegen, arbetarkommittén och sympstrukturer lite längre ned på väg uppåt och längst ned är arbetarklassen, som ska lyftas upp till den kommunistiska medvetenheten. Men detta synsätt är felaktigt och ett uttryck för de revolutionära intellektuellas position i klasskampen (se ?????)

De revolutionära uppgifterna kan inte ställas med utgångspunkt från vad som befrämjar medvetenheten. De måste ställas med utgångspunkt från vad som befrämjar kampen och där är utvecklandet av *en* medvetenhet en uppgift.

Arbetarkommittéernas roll kan inte fångas i ett schema där medvetandenivån inom arbetar-

kommittén ställs i förhållande till medvetandenivån inom cellen.

Arbetarkommittén har en speciell funktion i kampen. Det är därför den har skapats inte primärt för att fungera som ett bra forum för kommunisterna att sprida sin medvetenhet.

Arbetarkommittén tar sin utgångspunkt i viljan hos stora delar av arbetaravantgardet att bedriva ett regelbundet och organiserat politiskt arbete på arbetsplatsen. Arbetarkommittén har möjlighet att bli en stabil samlingsplats för stridbara arbetare runt en gemensam politik på arbetsplatsen. Arbetarkommittén har möjlighet att organisera nya arbetarkämpar som träder fram i kampen och kan ge avantgardet en självständighet i förhållande till facket.

Cellen tar sin utgångspunkt i den del av arbetaravantgardet som har viljan till ett övergripande revolutionärt arbete och inser vikten av kommunistisk skolning och nationell organisering. Cellen har förutom den gemensamma kampen i arbetarkommittén även andra uppgifter. Som del av en nationell kaderorganisation är den delaktig i den kommunistiska politikens helhet och allsidiga uppgifter.

Ordlista

ackumulation – anhopning. Primitiv ackumulation avser den tidiga, ursprungliga anhopningen av t ex kapital. RMF:s primitiva ackumulation av kadrer till organisationen är inte ett resultat av kampen och den politiska praktiken, utan är ett handplockande av sympatisörer från andra organisationer.

agitation och propaganda – två viktiga former för att sprida den kommunistiska politiken. Agitationen är oftast muntlig och ”säger lite till så många som möjligt”. Propagandan är skriftlig och säger ”mycket till färre människor”.

arbetsdelning – arbetets specialisering och uppslittring i olika yrkesroller. Under kapitalismen har arbetsdelningen gått så långt, att den hotar systemets existens. Historiskt har den dock på ett avgörande sätt höjt arbetets produktivitet. Att avskaffa arbetsdelningen är inte möjligt förrän i samband med övergången till det klasslösa samhället, kommunismen. Men kampen mot den måste påbörjas långt tidigare. Arbetsdelningen måste skiljas från arbetsfördelning, som innebär att man *tillfälligt* specialiserar sej för att tillsammans med andra lösa en uppgift. Specialiseringen bör inte heller vara av grundläggande natur, t ex en uppdelning i intellektuellt arbete för somliga och manuellt arbete för andra. En arbetsfördelning kommer självfallet alltid att vara nödvändig.

arbetskraftsreserv – egentligen den industriella reservarmén. De delar av klassen som utgör en reserv för kapitalet. Vid högkonjunktur sugs de in i produktionen. Vid lågkonjunktur är de de första som slås ut och blir arbetslösa. Exempelvis kvinnor, invandrare, gamla och utbildade etc.

auktoritär – maktfullkomlig. Ovilja att lyssna till andra.

avantgarde – förtrupp. Mest medvetna och stridbara delen av klassen.

deformera – vanställa, förvränga.

demokratisk kamp – kamp för att uppnå eller ha kvar de demokratiska fri- och rättigheterna. T ex yttrandefrihet, mötesfrihet, tryckfrihet etc.

driftsinskränkning – skära ner produktionen vid exempelvis lågkonjunktur, råvarubrist m m. Inte detsamma som rationalisering som gynnar kapitalet.

formell – fastställd enligt lag, överenskommelse eller avtal. En formell rättighet, t ex tryckfrihet, är dock inte detsamma som en reell (verklig) rättighet.

gigantisk – jättelik.

humanism – ursprungligen en stark rörelse inom borgarklassen. Framhäver individen före kollektivet, gruppen. Humanisterna ser allt lidande endast som ”olyckor” eller ”katastrofer”. I krigs- eller krissituationer ser man därför bara till ”lidandet” och betonar endast det ”medmänskliga” behovet av hjälp. Man tar aldrig ställning till vem som orsakat lidandet. Detta är utmärkande för många borgares ställningstagande i Vietnamkriget.

impotens – oförmåga.

indoktrinering – att påverka människors åsikter. Det borgerliga samhället indoktrinerar dagligen människor via radio, TV, press, kultur, skolan, idrott, mm.

inflation – en allmän prisstegring.

infrastruktur – grunden, basen. I ett samhälle är de olika delarna av produktionen en infrastruktur; fabriker, transportmedel, hamnar m m.

inom-kapitalistisk – en inom-kapitalistisk kamp erkänner kapitalismen som system, och håller sig inom dess ramar. Söker endast förbättringar inom kapitalismen. En inom-kapitalistisk kamp kan aldrig leda till arbetarklassens befrielse – den socialistiska revolutionen. Reformismen är inom-kapitalistisk.

institution – inrättning. I statsapparaten finns olika institutioner som verk och departement.

integrera – inlänka, föra samman. Kapitalet och facket försöker alltid integrera arbetarklassens kamp i parlamentariska organ.

intellektuellt och manuellt arbete – intellektuellt arbete är arbete med huvudet, dvs planering, administration, undervisning m m. Det står i motsats till manuellt arbete som är lika med kroppsarbete.

kaderorganisation – en organisation som består av aktiva medlemmar som frivilligt ansluter sig. Medlemmarna (kadreerna) måste vara aktiva i organisationen och ha arbetsplikt. Medlemmarna väljs in efter noggrann prövning för att kunna fullgöra de svåra uppgifterna i organisationen.

klassmedvetenhet – en arbetare är medveten om att han tillhör en klass som är förtryckt av en annan, och att arbetarklassen måste krossa kapitalismen för att befrias.

klassorgan – en politisk och/eller ekonomisk organisering av arbetarklassen som helhet. Ex fackföreningar, strejkkommittéer, arbetarråd, soldatråd.

koncern – en sammanslutning av olika aktiebolag som bildar s k moderbolag och dotterbolag. Det är alltså samma kapital som ligger bakom en koncern.

konfrontation – sammanstötning.

konjunktur – läge. Upp- och nergång i den ekonomiska utvecklingen uttrycks i hög- och lågkonjunkturer.

kooperation – en ekonomisk förening för att tillvarata intressen för en viss typ av konsumenter eller producenter. Reformisterna fäste och fäster stora förhoppningar till Kooperationen som idé, ex Konsum.

kreditexpansion – ökning av krediterna. Kreditexpansion är nödvändig för kapitalismen och skapas till mycket stor del genom nyproduktion av betalningsmedel. Då ett överskott på betalningsmedel skapas för att bemästra öve reproduktionstendenserna under monopolkapitalismen, leder detta till inflation.

legalism – syftar framför allt på den linje som menar att arbetarna i sin kamp alltid ska följa den kapitalistiska statens lagar eller alla det borgerliga samhällets ”spelregler”.

lönesplittring – när lönen används för att splittra arbetarna. Exempelvis ackord, som kan ställa

yngre och starkare arbetare mot äldre, eller när det finns speciella avtal för kvinnor.

manuell – se intellektuell.

materiell – något som finns kroppsligt i verkligheten. Till skillnad från exempelvis en idé, som det bara finns en föreställning om verkligheten.

mellanskikt – mellanskikten bildar inte en klass. De motsvarar i huvudsak alla de olika typer av lönearbetare som inte producerar mervärde. Ex. sjukvårdsarbetare, lärare osv. Se klassanalysen i Grundsatserna.

militant – kämpe, stridbar. modifiera – anpassa, jämka.

opportunist – här: att vika undan från en riktig politik för att exempelvis som högeropportunisterna anpassa sig till kapitalismen och inte utmana den. Ofta innebär det att man viker för svårigheterna i ett långsiktigt arbete och stirrar sig blind på de kortsiktiga vinsterna.

perspektiv – när man utifrån den situation man befinner sig i, förmår förstå framtiden, då brukar man säga att man har perspektiv. Egentligen betyder det ett sätt att teckna och rita, så att man ser djup i bilden.

plakatpolitik – att bara föra fram allmänna paroller och fraser i politiken.

proselyt – nyomvänd anhängare. raffinerad – förfinad.

rationalisera – betyder egentligen att göra förnuftiga förändringar. Men när det gäller exempelvis rationaliseringar inom ett företag, måste man fråga ”förnuftiga för vem?”. För det mesta är det bara förnuftigt för kapitalisten, medan det för arbetaren kan betyda arbetslöshet.

reducera – minska.

reformism – riktning inom arbetarrörelsen, som ursprungligen tänkte sig att arbetarna skulle uppnå socialismen genom majoritet i parlamentsvalen, tillsättande av en arbetarregering och successiva reformer. Idag har högern inom bl a den svenska socialdemokratin inga tankar på socialism, utan strävar efter att bevara kapitalismen.

relativ – förhållandevis.

revisionism – betecknar strömningar inom arbetarrörelsen, som har avlägsnat sig från (reviderat) den vetenskapliga socialismen, t ex reformismen. Den äldre revisionismen hade sin bakgrund i den långa fredsperioden mellan Pariskommunen 1871 och den första ryska revolutionen 1905 samt möjligheten att knyta upp privilegierade arbetargrupper till kapitalismen med hjälp av imperialistiska extraprofiter. Sitt teoretiska språkrör fick den i E. Bernstein, som hävdade att kapitalismen gått in i ett krisfritt stadium och att Marx' revolutionsteori därför var oriktig, att arbetarna mycket väl kunde ta över och bruka den borgerliga staten för sina syften m m. Den yngre revisionismen sammanhänger framför allt med urholkningen av den proletära diktaturen i Sovjetunionen under Stalin, men den yttrade sig öppet först på XX partikongressen 1950, som försvar för idéerna om fredlig övergång till socialismen, fredlig samexistens med imperialismen och ”hela folkets stat”.

sektarism – här: en politik och en stil i arbetet som isolerar kommunisterna från arbetarmassorna.

socialfascism – Stalin och den Kommunistiska Internationalen hävdade under en period att socialdemokratin måste betraktas som ”fascismens vänstra flank” och därför kallades och bekämpades sossarna som socialfascister. Men den taktiken ändrades senare, då man sökte enhet med bl a sossarna i s k folkfronter mot fascismen.

struktur – när vi exempelvis betraktar samhället som en struktur, menar vi att samhället är en helhet, där ekonomi, politik, ideologi är förhållandevis självständiga delar av helheten. Därför

kunde Marx i Kapitalet studera ekonomin som en del av det kapitalistiska samhällets struktur, och på så sätt nå kunskaper både om ekonomin och till vissa delar också om helheten. Men ofta används begreppet struktur väldigt slapt, för att beteckna att en helhet helt enkelt består av olika delar.

terrorlagen – en lag som gör det möjligt för polisen att utvisa utlänningar eller exempelvis avlyssna telefoner, bara det finns minsta misstanke om att den person det gäller på något sätt har anknytning till en rörelse, som kan tänkas använda våld. Före terrorlagen räckte det inte med misstanke utan det krävdes bevis, och då blev regeringen ansvarig och var tvungen att fatta beslut. Nu är det polisen som gör det.

utomparlamentarisk kamp – när vi bekämpar klassamhället utanför riksdagen eller motsvarande på regementen, arbetsplatser, skolor m m.

valutakris – kris i det internationella betalningssystemet. Efter 2:a världskriget blev dollarn det betalningsmedel som användes i internationella affärer. USA:s stora överskott i betalningsbalansen vändes till ett underskott genom att dollars pumpades in i de krigsdrabbade länderna och genom imperialistiska krigsföretag som Vietnamkriget. Den kapitalistiska ekonomin sattes på fötter men till priset av att dollarn förlorade sin täckning. Idag kan USA bara förbättra sin ekonomi till priset av en världsdepression – de främsta konkurrenterna har byggt sin expansion på den efterfrågan som de amerikanska sedelpressarna skapat.